

Tứ Vương

Contents

Tứ Vương	2
1. Chương 1: Đế Đô	2
2. Chương 2: Nhỏ Nhất	3
3. Chương 3: Lời Hứa	5
4. Chương 4: Cảnh Cáo	7
5. Chương 5: Đầu Độc	9
6. Chương 6: Rời Đi	11
7. Chương 7: Dương Tuệ	12
8. Chương 8: Huyết Kết Thê	13
9. Chương 9: Vũ Khí	15
10. Chương 10: Thức Tỉnh	16
11. Chương 11: Nghi Hoặc	17
12. Chương 12: Lão Thợ Rèn	18
13. Chương 13: Tửu Lâu	19
14. Chương 14: Huyết Kiếm	20
15. Chương 15: Rời Thôn Đông Quang	22
16. Chương 16: Hoàng Cung Vũ Minh Quốc	23
17. Chương 17: Chủ Nhân Hỏa Lò	24
18. Chương 18: Tẩy Kinh Phật Tử	26
19. Chương 19: Tiếp Nhận	28
20. Chương 20: Không Gian	30
21. Chương 21: Giống Nhau	31
22. Chương 22: Hàn Long	32
23. Chương 23: Tử Thần Cung	34
24. Chương 24: Âm Tuyệt Sát	36
25. Chương 25: Nhớ Nhưng	37
26. Chương 26: Chơi Đùa	39
27. Chương 27: Bể Quan	41
28. Chương 28: Tử Hoa Điện	42
29. Chương 29: Tử Linh Điện	43
30. Chương 30: Thách Đấu	44
31. Chương 31: Hôn Mê	46
32. Chương 32: Đề Nhất Vũ Công	48
33. Chương 33: Họa Thủy	50
34. Chương 34: Trả Ôn	52
35. Chương 35: Cắt Đuôi	54
36. Chương 36: Nhật Được Cửa Rơi	56
37. Chương 37: Nô Lệ	58
38. Chương 38: Chọn Lựa	59
39. Chương 39: Mỹ Nhân Ngư	61
40. Chương 40: Dương Liêm	62
41. Chương 41: Hạ Mẫn Nhi	63

42. Chương 42: Lo Lắng	64
43. Chương 43: Bày Tổ	66
44. Chương 44: Ngoại Truyện Trúc Cơ	67
45. Chương 45: Kết Thúc	67
46. Chương 46: Dật Hy	68
47. Chương 47: Nghị Thiên Quân Minh	69
48. Chương 48: Hạ Mẫn Nhi, Hạ Mẫn Chinh, Dương Tuệ, Beishi	70
49. Chương 49: Quý Diệm Và Vô Thần Y	71

Tứ Vương

Giới thiệu

Một truyền thuyết về đứa con của thượng đế, đứa con mang trong mình số phận của cả địa cầu. . . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-vuong>

1. Chương 1: Đế Đô

Tại đại lục trung tâm ; chính giữa đại lục to lớn này, có một quốc gia vô cùng trù phú.

Bởi địa thế là trung tâm của đại lục, mọi con đường thông thương chính đều dẫn qua quốc gia này - Vũ Minh quốc.

Vũ Minh quốc lấy Đế đô là thủ phủ trọng yếu , nơi hoàng đế ngự trị cùng với thần điện .

Đế đô hôm nay phá lệ náo nhiệt ồn ào ; chẳng qua lễ hội cầu mùa mới đã bắt đầu. Khắp mọi nơi trong thành đều treo đèn kết hoa chào đón một năm mới tốt lành. Khác với sự huyên náo ồn ào bên ngoài , bên trong thần điện lại hết sức khản trương , lát nữa thôi hoàng đế sẽ thân chinh tiến đến thần điện chủ trì nghi thức tế lễ cầu mùa đầu năm.

Giờ khắc đã điểm, hoàng đế trẻ tuổi khoảng chừng ba mươi, khoác trên mình trường bào màu vàng đậm cả người toát lên vẻ uy nghi của bậc đế vương. Chậm rãi tiến dần đến bàn tế , xung quanh các tư tế xếp thành hai hàng dài, trên tay mỗi người đều cầm một lư hương đốt hương liệu quý giá bên trong. Hoàng đế nâng cao ly rượu trong tay dâng lời khấn cầu thần linh, giọng trầm thấp mạnh mẽ vang vọng khắp chốn.

Cảm tạ thần linh một năm qua cho mùa màng bội thu, mưa thuận gió hòa nơi nơi an cư lạc nghiệp . Dân chúng muôn lời cảm tạ chư vị thần , nay một năm lại bắt đầu cũng xin Thượng Đế chở che ban phước lành trên mảnh đất bé mọn này .

Dứt lời khoan thai nâng cao ly rượu, hướng đến dòng sông chảy trước thần điện mà đi. Quỳ một chân xuống , tay nhẹ nhàng đổ ly rượu xuống dòng sông như một cách để bái tế lên các vị thần . Giọt rượu vừa chạm mặt nước, khắp nơi bỗng biến hóa dị thường. Bầu trời tối sầm trong nháy mắt , gió rít gào tung mặt nước trên sông lên cao khiến mọi người hoảng sợ náo loạn một đoàn. Hoàng đế khẽ biến sắc quát to :

— Đây là thần ý tất cả bình tĩnh.

Nghe hoàng đế nói, trên khuôn mặt mọi người vẫn hoang mang nhưng đã lấy lại được trật tự, yên lặng theo dõi biến hóa. Lúc này mặt sông lay động càng dữ dội thì :

” Âm ”

trên mặt sông xuất hiện một bông sen khổng lồ. Cánh hoa hồng nhạt vươn lên kiêu diễm tỏa ánh sáng thuần khiết ngay trước mặt hoàng đế trẻ tuổi. Bông hoa lặng lẽ xoay tròn trên mặt nước bung từng lớp, từng lớp màu hồng cho đến khi nở bung ra hoàn toàn. Thời khắc cánh hoa cuối cùng nở ra, lộ bên trong một dáng hình bé nhỏ, cùng lúc ấy mặt trời lại một lần nữa tỏa sáng. Cơ thể bé nhỏ vươn dậy, trên đầu là mặt trời đang dần nhô lên cao; bao phủ cả người một vàng hào quang sáng chói đến kinh người. Cô bé con; đứng trên bông sen khổng lồ mở bừng mắt về mặt giận dữ thốt ra :

— Xuyên không con bà nó rồi

2. Chương 2: Nhỏ Nhất

Chẳng biết mình ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy thực khó lòng chấp nhận, mở mắt ra là thế giới hoàn toàn xa lạ. Chưa tính đến việc trở về thành đứa bé ba tuổi, ngắm nhìn cơ thể nhỏ nhắn mỏng manh này, Napi giật giật khóe miệng. Phải tên của cô hiện giờ là Napi, đó là tên mà vị hoàng đế trẻ tuổi kiêm cha nuôi đặt cho cô. Napi trong thế giới này có nghĩa là vàng thái dương, dù sao cũng đã xuyên đến đây bắt đầu cuộc sống mới, vậy thì cứ lấy tên này đi.

Kiếp trước của Napi rất mơ hồ, đại khái là khi sinh ra Napi đã sống cuộc đời thực vật, cô nằm yên nghe hiểu mọi thứ xung quanh. Nhưng lại không thể mở mắt, cả cơ thể không cử động được. Cứ như ngủ một giấc dài hóa ra chỉ là cơn ác mộng, Napi cái tên cũng không tệ, kiếp này sống trọn vẹn đi.

Napi mang linh hồn trưởng thành ngụ trong thân xác ba tuổi, cả người toát ra vẻ trầm tĩnh lạnh nhạt khiến người khác không dám coi thường. Cô ngồi trên bậu cửa sổ cả người lười biếng như một chú mèo con. Người hầu nhẹ nhàng tiến lại sợ làm cô giật mình nhỏ nhẹ bẩm báo :

— Tiểu thư! Hoàng đế cho mời người sang Chính điện.

Napi xoay mặt nhìn nữ hầu trước mắt, cô gái này khoảng độ tuổi 14, 15 gì đó. Còn rất trẻ vậy mà tác phong, lời nói vô cùng quy tắc, chứng tỏ đã được dạy dỗ nghiêm khắc. Nữ hầu vẫn duy trì tư thế nửa quỳ trên mặt đất cúi đầu trầm mặc.

— Được rồi, đứng lên đi, chúng ta đi thôi.

Napi di chuyển thân hình nhỏ bé xuống khỏi bệ cửa sổ, mái tóc tím lò xo tung bay theo mỗi nhịp cô nhún nhảy. Nữ hầu vội đứng lên đỡ cô xuống, bàn tay nắm chặt tay Napi dẫn đi. Nữ hầu cảm thán, tiểu thư mới ba tuổi đã có bộ dạng như thế này, nếu lớn lên vậy sẽ có bao nhiêu đàn ông bị khuất phục dưới vẻ đẹp của tiểu thư đây? Đang suy nghĩ miên man cô chợt nghe một chất giọng non nớt vang lên

— Người tên gì?

Nữ hầu vẫn giữ nguyên tốc độ di chuyển bước chân, cung kính hơi khom lưng trả lời

— Thưa tiểu thư nô tì vốn không có tên.

Khi nhận được câu trả lời, Napi thoáng run rẩy một cái. Phải rồi ở thời đại nô lệ này người hầu ngay cả có chết cũng có ai nhớ đến đâu, huống chi chỉ là một cái tên, nên dù có cô ấy cũng sẽ không dám nói trước mặt chủ nhân mình. Napi khôi phục bộ dạng :

— Từ nay người tên Beishi, và cũng đừng gọi ta là tiểu thư nữa cứ gọi Napi đi.

Nữ hầu chợt khựng lại, Beishi ư? được con gái Thượng Đế ban tên là một vinh hạnh như thế nào . Lại còn được phép gọi thẳng tên của chủ nhân nữa , Beishi kích động quỳ dưới chân Napi hôn lên tay cô bé , nước mắt lưng tròng :

— Đa tạ người con gái của Thượng Đế.

Napi cau mày rồi lại thở dài dằng dặc thật không thích hợp đối với một đứa trẻ ba tuổi. Con gái Thượng Đế là danh xưng của Napi, cô cũng rất khó chịu khi bị gán ghép như vậy nhưng tình hình trước mắt cô không thay đổi được gì.

—Đứng lên đi, từ nay không cho phép chị quỳ trước mặt ta nữa những quy tắc kia cũng miễn luôn đi, chỉ cho phép chị gọi tên của ta . Đã nghe rõ chưa?

Beishi ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt màu tím đậm, kiên quyết không cho phép người khác từ chối kia. Nhẹ giọng đáp vâng một tiếng , đoàn người Beishi nhanh chóng tiến đến Chính Điện .

Chính điện nguy nga, bề thế khiến con người ta có một cảm giác bị áp bức không thở được. Hàn Long ngồi ở vị trí chủ tọa, khuôn mặt toát lên vẻ hiền từ cùng niềm vui khó che giấu. Sống ba mươi năm trên cõi đời , truyền thuyết về người con gái của thượng đế sẽ tái sinh ở nơi nào đó trên thế giới nắm trong tay vận mệnh nắm đại lục ông đã nghe vô số lần . Đã nhiều năm trôi qua , truyền thuyết cứ mãi là truyền thuyết cho đến ngày hôm nay, tại Vũ Minh quốc này cô gái định mệnh đã xuất hiện. Trong lúc Hàn Long còn đang mơ hồ , một bóng dáng nhỏ nhắn từ ngoài cửa điện tiến vào. Đứa bé ba tuổi ngũ quan tinh xảo, làn da trắng hơn tuyết , mái tóc rủ xuống cùng đôi mắt màu tím toát lên vẻ đẹp thuần khiết tận đáy lòng. Hàn Long chợt ngăn người ba tuổi đã như thế này mười năm sau con gái này của ông chẳng phải sẽ bị người khác cướp mất ư. Trong lòng chảy nước mắt, khó khăn lắm mới có một cô con gái không thể để bị cướp đi được.

— Phụ hoàng !

Kèm theo với tiếng gọi như chuông ngân, Napi lao vào lòng Hàn Long, ôm lấy cổ cha mình. Nàng cười híp mắt , không hiểu sao lần đầu gặp mặt cô đã không thể cưỡng lại cảm giác như tình thân này , ông đặt tên cho cô, gọi cô là con gái của ông, vậy thì ông cứ làm cha của cô đi vậy. Kiếp trước không có tình thân, nay phải tận lực bồi đắp mới được. Hàn Long thấy Napi lao vào lòng mình sợ cô ngã bị thương, ông dứt khoát bế cô lên ngồi trên đùi mình. Lại thấy cô cười híp cả mắt, đúng là không thể thoát khỏi sự thu hút của tinh linh bé nhỏ này mà. Ông nheo cái mũi nhỏ của Napi mềm giọng hỏi :

— Tiểu quỷ đã quen với nơi ở chưa?

Napi cười hì hì xoa chiếc mũi bé xíu bằng chất giọng non nớt đáp lại lời ông.

—Quen cả rồi, quen cả rồi ! Nhưng người lại cả ngày không cho con ra ngoài con sắp chán chết rồi a!

Hàn Long phì cười trước bộ dạng tủi thân của Napi.

— Con phải biết điều này rõ hơn ta chứ!

Napi bề ngoài chỉ là đứa bé ba tuổi nhưng ông biết con bé chắc chắn hiểu được lý do vì sao. Ai bảo Napi là con gái của thần chứ đương nhiên phải hơn đám người thường rồi. Napi gật đầu , cô hiện giờ thân phận chưa được sắc phong công chúa nhưng đặc thù là danh xưng Con gái Thượng Đế, nhiều người sẽ lăm le để ý đến sự tồn tại của cô.

—Hôm nay Napi có muốn ra ngoài không?

Hàn Long ôn tồn hỏi , Napi ngay lập tức gật đầu. Vài ngày nay sau khi cùng Hàn Long nhận thức cô vẫn luôn ở trong cung điện một bước cũng không rời.

— Chúng ta hôm nay đi đón các anh trai con .

Hàn Long cao hứng bế bổng Napi lên , ra hiệu cho tùy tùng chuẩn bị. Napi mở to mắt ngạc nhiên hỏi lại

— Napi có anh trai sao?

—Phải !

Hàn Long gật đầu xác nhận rồi dường như nghĩ gì đó thêm nhanh một câu

__ Nhưng Napi là con gái duy nhất mà cha có được.

Hàn Long cố ý dùng từ cha thay vì phụ vương , là ông sợ Napi không vui nghĩ ông sau này bỏ bê con bé, sẽ không xem con bé như con ruột. Napi sao không hiểu tâm tư của ông chứ , trong lòng hết sức ấm áp nhen miêng cười vui vẻ , thúc giục.

__ Phụ hoàng mau đi đón các anh nào , Napi rất muốn gặp các anh.

__ Được! Napi tính ra con là đứa con nhỏ nhất các anh trai nhất định sẽ rất thương con.

Thấy Napi vui vẻ , Hàn Long cũng vui vẻ theo vừa đi vừa nói chuyện với cô. Tiết lộ cô là đứa con nhỏ nhất khiến Napi thoáng qua một tia lo lắng :

” A con út không phải luôn bị bắt nạt sao ? A thăm rồi ”

3. Chương 3: Lời Hứa

Ngồi trong lòng Hàn Long, cô nghe ông ôn tồn nói về Vũ Minh quốc, về mùa gặt, về chính sự, về mọi thứ ông biết được. Thế giới này chia làm năm lục địa lớn, diện tích không thể cân đo của từng lục địa đã khiến người ta tự hỏi rốt cuộc thế giới rộng lớn bao nhiêu. Đại lục mà cô đang sống chính là đại lục Trung Tâm bao quanh bởi bốn lục địa còn lại. Các lục địa không dính liền mà được ngăn cách bởi đại dương bao la. Với vị trí trọng yếu ngay chính giữa đại lục , đã làm Vũ Minh quốc trở thành nơi để các thế lực muốn chiếm đoạt. Nếu nói về cường quốc trong đó không thể kể đến Vũ Minh quốc nhưng không hiểu vì sao trong lãnh thổ Vũ Minh quốc tồn tại một phong ấn vô hình. Phong ấn này khiến cho các cường giả một khi đã tiến vào Vũ Minh quốc liền bị hạ xuống một bậc. Thực chênh nhau, làm bất đồng đẳng cấp của các cường giả Vũ Minh quốc với thế giới bên ngoài. Không ai biết rõ phong ấn đó nằm ở đâu trong Vũ Minh, cũng như cơ chế của phong ấn còn làm được gì, điều đó làm cho các thế lực e ngại Vũ Minh quốc.

Xe ngựa tiến nhanh qua cổng thành Đế đô, đoàn xe dừng lại chờ đợi. Napi theo Hàn Long ra ngoài, ánh mặt trời dịu nhẹ phủ lên bóng hình hai cha con họ. Từ đằng xa , vó ngựa tung mù trời, đoàn ngựa phi nước đại tiến về phía này càng lúc càng gần. Trên bầu trời, bốn con hùng ưng chao lượn rít lên những tiếng kêu vang vọng. Khi đoàn người áp sát cổng thành, từ trên lưng ngựa bốn cái bóng nhanh chóng tung mình xuống đất, quỳ rạp xuống trước Hàn Long cung kính thưa :

__ Khởi bẩm hoàng đế, chúng thần đã về.

Hàn Long hài lòng mỉm cười ôn hòa, tiến lại nâng bốn người đứng dậy.

__ Các con mau đứng dậy! Vất vả cho các con rồi !

Đồng thanh vang một tiếng, đồng loạt nhất tề đứng dậy. Bốn con người, mang dáng vẻ phong tình biểu hiện khác nhau, duy chỉ có đôi mắt đều mang màu hổ phách ,màu mắt của Hàn Long. Napi thích thú tiến lên đứng cạnh Hàn Long, nở nụ cười ngọt ngào . Thành công thú hút ánh mắt của bốn người bọn họ, cũng chỉ là những đứa trẻ khoảng 10 tuổi. Tròn mắt nhìn Napi, cô bé con như tinh linh của nắng đứng đó mỉm cười cực kỳ đáng yêu. Hàn Long nhìn biểu hiện của mấy đứa trẻ , ánh mắt toát lên một tia gian tà . Ông háng giọng:

__ Napi đây là các anh con.

Khi nói đến đây bốn đứa con trai lại càng kinh ngạc nhìn phụ vương mình, biểu tình nghi hoặc ánh mắt như muốn nói :

” Phụ vương khi nào người lại cho chúng con thêm một mẫu phi vậy? Cả em gái cũng lớn như thế này! Thật sự thất vọng quá đi mà”.

Nhìn ánh mắt khinh bỉ của mấy đứa con, Hàn Long vuốt khuôn mặt chưa già ngượng ngùng.

__ Ấy da, không phải như các con nghĩ đâu.....

Giữa lúc này, một tiếng cười lãnh lớt như chuông bạc ngân nga vang lên. Napi không thể nhịn được nữa ôm bụng cười lăn lộn, anh trai này cũng thật đáng yêu. Trong lúc ấy, Napi không hề biết hình ảnh của mình bất tri bất giác, đã từ khi nào ăn sâu vào tâm trí của bốn đứa trẻ kia.

Năm năm sau:

Trong cung điện của Vũ Minh quốc, khắp các hành lang cũng như sân nhà tắm điện Công chúa đều được lót lông cừu mềm nhẹ. Nguyên nhân chỉ có một, vị công chúa duy nhất của Vũ Minh quốc, ái nữ của hoàng đế lại không bao giờ chịu mang giày, không thuyết phục được nàng, nên đại hoàng tử đã ra lệnh trải lông cừu trong khắp cung điện để tránh việc chân nàng bị thương. Sự sủng ái của nhà vua và bốn hoàng tử dành cho công chúa út quả thật không ai không biết. Nhưng chẳng ai dị nghị vì điều này cả, lại cảm thấy nếu sủng nàng hơn nữa thì cũng có sao đâu (._.).

Napi chạy qua hành lang ở phía Tây, làm chiếc lắc bạc nơi chân rung chuyển không ngừng. Bộ dạng tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống người của nàng khiến ai gặp cũng đều tự giác nhường đường. Napi dùng toàn bộ sức lực đẩy cánh cửa lớn, lao vào bên trong. " Rầm" bàn tay đập mạnh lên bàn tạo ra âm thanh khủng khiếp. Đại hoàng tử, người ngồi sau cái bàn nhìn theo bàn tay nhỏ đến chủ nhân của nó, công chúa Napi đang tức giận đùng đùng. Liếc nhìn tùy tùng bên cạnh, người hầu đều lui ra chừa lại không gian bên trong chỉ có hai người .

Hàn Nghị cong khóe môi nhàn nhạt nhìn Napi, vẫn bình tĩnh nói :

_ Ai làm Napi tức giận như vậy ?

Napi ghen lời, sao lại có người mặt dày như thế chứ? Làm người khác tức giận lại đi hỏi ngược lại khổ chủ kiểu ấy. Cô tròn mắt , thu lại bàn tay đặt trên bàn.

_ Hàn Nghị là huynh sai người ngăn muội xuất cung phải không ? Huynh đừng quên hôm nay là ngày 15, muội được phép tự do xuất cung vào ngày này.

Cô gần từng chữ như muốn nghiền nát cái mặt người đối diện . Chờ đợi cả tháng mới có một ngày được ra ngoài, khó khăn lắm mới tranh đấu được, vậy mà lại ngăn không cho ra ngoài hỏi thử cô có muốn nổi điên không cơ chứ?

_ Tuần trước không phải em mới trốn khỏi cung sao? Nếu vậy thì 15 này không được rời khỏi cung nữa , thỏa thuận chỉ cho phép em xuất cung vào mỗi ngày 15 mà thôi. Em đã quên rồi sao? Còn nữa phó quan vừa thông báo xin từ chức , em lại làm loạn nữa rồi à? Đối đến thầy dạy thứ 10 rồi đây em có gì không hài lòng? Nghe nói cấm vệ quân bị đả thương vài người không biết là tại sao? Chỗ Chính Điện 10 ngày trước nổ bay mái nhà may mắn mọi người đều không sao, chắc cũng phải điều tra rõ ?...

Hàn Nghị cầm cúi đọc công văn nhàn nhạt trả lời.

_ Ngừng ! Nói nhiều như vậy là vẫn không muốn cho muội ra khỏi cung phải không?

Napi nghiêm giọng hỏi, có chút chột dạ, những việc Hàn Nghị kể cô đều biết. Tác giả đằng sau cũng chính là cô, trong cung quá buồn chán cô không thích hợp với cuộc sống gò bó này.

_ Ta không phải không cho em ra ngoài! Chỉ cần em hứa với, ta một việc ta lập tức đưa em xuất cung.

Hàn Nghị chậm rãi gấp tấu chương lại, ngẩng đầu nhìn Napi.

_ Được.

Napi chắc nịch trả lời không nao núng, dù là việc gì thì cô cũng chắc chắn Hàn Nghị không bao giờ làm hại cô. Nhưng sau khi vừa trả lời xong, cô lại cảm thấy có chút hối hận. Bất gặp tia giảo hoạt ánh lên trong mắt Hàn Nghị , Napi vội hỏi:

_ Là việc gì ?

_ Luôn nghe lời bọn ta !

Hàn Nghị không nhanh không chậm trả lời , đứng dậy kéo tay Napi ra ngoài .

_ Đi nào ta đưa em xuất cung.

Napi cảm thấy như mình vừa bị lừa bán, lại chẳng làm được gì . Quần bách cùng rối rắm bị Hàn Nghị kéo ra khỏi cung.

4. Chương 4: Cảnh Cáo

Bầu trời tỏa ánh nắng dịu nhẹ lên mọi vật , nhẹ đến nỗi giống như sợ làm bị thương ai đó. Napi tám tuổi, cơ thể đã lớn hơn rất nhiều, mái tóc tím được thắt lại thành đuôi sam lớn, điểm xuyết bằng những dây đá phale màu trắng ngà. Khuôn mày , khóe miệng đã ẩn giấu một vẻ đẹp sắp bùng cháy chỉ còn đợi thời gian thôi.

Dưới cây hoa hải đường, một lều vải được giăng lên tinh xảo. Buộc ở bốn góc lều bốn chiếc chuông bạc, gió thổi qua tạo tiếng leng keng nghe vui tai. Bên ngoài, cánh hoa hải đường nương theo gió rơi lả tả. Đập vào mắt người ta, cảnh tượng màu trắng muốt của hoa bay bay trong gió, gợi cảm giác một phần giống những ngày tuyết rơi. Trên tấm thảm dệt hoa văn cầu kỳ, Napi ngồi thoải mái tựa lưng vào chiếc đệm mềm. Đôi mắt hướng ra phía xa, nơi có một đám người cười đùa huyên náo. Hàn Nghị mặc trường bào màu xanh hồ thủy, cả người khí thế nhàn nhạt, nho nhã. Dắt bên lưng chiếc sáo trúc, Hàn Nghị đang ngồi cạnh Napi cũng cau mày nhìn đám người phía trước. Xoay mình đứng dậy, trường bào hồ thủy xuyên qua làn mưa hải đường, dùng khinh công nhanh chóng tiến về đám người đó. Lúc này, Napi thu lại tâm mắt haizz tưởng họ đánh nhau cơ, đại ca cũng thật là người ta muốn xem đánh nhau a .

Chẳng bao lâu sau, cửa lều bằng những dây châu mỏng rủ xuống đất lay động mạnh mẽ. Bị người khác hất lên không thương tiếc, Napi cũng bị ôm lên cao đối mặt với con người màu hổ phách.

_ Napi đã lớn thế này rồi à?

Âm thanh ồ ồ của thiếu niên trong thời kỳ vỡ giọng vang lên bên tai. Đôi ta nhắc nhở Napi có nhiều vết chai sạn, cơ thể rắn chắc không mang vẻ nho nhã như Hàn Nghị mà mạnh mẽ bá đạo bức người.

_ Nhị ca!

Napi mỉm cười vui vẻ, người đang đối diện đây là Hàn Thiên, nhị hoàng tử Vũ Minh quốc.

_ Hàn Thiên đệ mau bỏ Napi xuống, cơ thể muội ấy làm sao chịu được sức lực của đệ.

Giọng nói tràn đầy lo lắng, theo sau Hàn Nghị bước vào trong lều.

_ Phải đó huynh mau buông muội ấy ra nào!

Hàn Quân tam hoàng tử Vũ Minh quốc, hất bàn tay bá đạo của Hàn Thiên trên cơ thể Napi xuống. Nhẹ nhàng đặt cô xuống tấm thảm, đoan trường mắt với Hà Thiên bên cạnh.

_ Ta tự có chừng mực!

Hàn Thiên cau mày vì bị cướp đi vật nhỏ trong lòng, khó chịu lên tiếng. Không cam lòng xoa đầu Napi, cứ chỉ dụi dằm không mang chút sức lực. Ánh mắt toát lên vẻ yêu thương chiều chuộng.

_Ồn ào !

Âm thanh băng lãnh truyền tới ngay lập tức khiến động tác của Hàn Thiên chợt khựng lại. Kiểm không được rung mình một cái, rõ ràng còn lạnh hơn cả núi băng mà aizzza đang giữa mùa xuân đấy. Khuôn mặt ngàn vạn năm không thay đổi, âm trầm lãnh khốc, Tứ hoàng tử Hàn Minh.

_ Tứ ca!

Một bóng hình chợt lao nhanh về phía Hàn Minh, khóe môi hần hê cong lên thuận thế ôm luôn vào lòng.

_ Đã cao hơn nhiều rồi!

Hàn Minh quan sát , quả thật Napi đã cao hơn rất nhiều so với một năm trước đây.

__ Tứ ca, lần này mọi người đi lâu thật một năm rồi mới nhớ về với Napi.

Napi bộ dạng tủi thân, gục khuôn mặt xảo trá vào lồng ngực Hàn Minh, cười như hồ ly. Đám người Hàn Quân vội vã đổ dành.

__ Nào nào đừng buồn nữa, tiểu quỷ lần này chẳng phải về luôn rồi sao.?

Hàn Quân dỗ dành, lòng cũng thầm than :“Napi huynh cũng không muốn xa tiểu muội a! Tại phụ hoàng chết tiết a! ”.

__ Được rồi , có chuyện gì ngồi xuống ăn uống rồi từ từ nói.

Hàn Nghị ôn hòa phá vỡ không khí ngưng ngập, cho người dọn thức ăn ra. Cả năm người ngồi vây quanh trên tấm thảm, vui vẻ chuyện trò.

__Hàn Thiên gia tộc phía bắc có biến động gì sao?

Hàn Nghị tay cầm ly rượu nhà nhạt hỏi, một tia âm trầm lóe lên.

__ Phải! Mặc dù tin tức nói là vậy nhưng khi đệ đến chinh phạt lại phát hiện vấn đề.

Hàn Thiên cau mày trả lời Hàn Nghị

__Bên ngoài lục địa nhúng tay vào đúng không?

Hàn Quân chen vào suy tư nhìn Hàn Thiên.

__Đúng! Dấu vết tra ra được là người ngoài lục địa làm. Nhưng nếu thật sự là vậy , chưa chắc chúng ta dễ dàng tra ra được.

__ Là đang cảnh cáo! - Hàn Minh đột ngột lên tiếng.

__ CẢNH CÁO? .

Giọng nói nghi hoặc vang lên bỗng chốc hướng về phía Hàn Minh.

__Gây áp lực cho các gia tộc Tứ phương. Lại dụ huynh đệ chúng ta tìm ra dấu vết, điều này khẳng định bọn chúng không muốn che giấu thế lực. Trực tiếp đang cảnh cáo chúng ta về sự tồn tại của chúng.

__Nhưng tại sao lại là người ngoài lục địa cơ chứ. - Hàn Thiên kích động.

__ Phát hiện ra sự tồn tại của muội rồi!

Napi ngữ điệu bình thường lên tiếng. Bí mật thân phận con gái Thượng Đế được hoàng cung cất giấu năm năm qua đã bị người khác phát hiện. Nhưng cho dù là cảnh cáo cũng không thể lập tức tấn công Vũ Minh Quốc.

__ Chết tiết vậy phải làm sao?

Hàn Thiên nổi giận, năm năm qua che giấu thân phận của Napi chính là vì lý do này. Theo truyền thuyết ai có được nàng kẻ đó thống trị thế giới .

__ Cũng không hẳn, chúng cảnh cáo chúng ta còn có nguyên nhân khác . -Hàn Nghị vỗ vỗ cánh tay Hàn Thiên .

__ Muốn chúng ta cảnh giác giấu Napi đi. Vì thế lực của chúng khẳng định không đủ mạnh nếu phải tranh đoạt với các thế lực khác. Chúng lộ diện bắt người, sẽ kinh động đến các thế lực xung quanh. Chứng tỏ các thế lực còn lại chưa biết thân phận của Napi với chúng ta là một lợi thế. - Hàn Quân cau chặt hàng lông mày.

__ Bốn năm sau trận thi đấu ở Đại lục trung tâm sẽ bắt đầu. Đó là chiến trường của chúng ta. Chỉ cần đạt được danh vọng ở đấu trường chúng ta nhất định sẽ trở nên cường đại.

Hàn Minh lơ đãng nghịch chuỗi phale trên tóc Napi.

__ Chỉ còn có cách đó thôi, tạm thời Napi cũng sẽ được an toàn.

Hàn Nghị chuyển ánh mắt về phía Napi tràn ngập lo lắng. Cô bé này, là trái tim của Vũ Minh quốc nếu nàng bị cướp đi không thể tưởng tượng nổi hậu quả sẽ như thế nào. Napi nở nụ cười khinh miệt:

— Con gái thần linh gì chứ! Bản thân không đủ cường đại thống trị thế giới mà lại muốn vịn vào truyền thuyết. Nực cười! Nếu thật sự có truyền thuyết Napi thế sẽ mang cả thế giới này, quỳ sát dưới gót giày của các huynh. Đó chính là nguyện ước của muội.

Lời tuyên bố của Napi gây sửng sốt cho mọi người. Nhất thời không gian yên lặng chỉ còn lại tiếng gió cùng cánh hoa hải đường lả tả rơi

5. Chương 5: Đầu Độc

Nhắc đến chiến trường đại lục, Hàn Nghị cũng muốn nhắc nhở một chút.

— Chiến trường tất nhiên phải tham gia. Nhưng muốn tham gia ít nhất phải đạt được sơ cấp Tiên Kỳ. Dựa vào tốc độ tu luyện của chúng ta chưa ai đạt đến mức độ này. Còn lại chỉ có bốn năm, liệu có kịp không?

Cường giả ở thế giới này cũng chia làm các phân bậc khác nhau. Bắt đầu từ Nhập Kỳ, Xuất Kỳ, Tiên Kỳ, sau khi đột phá lên Tiên Kỳ lại còn phải tu luyện nội lực để đột phá tầng cao hơn. Cấp phân cứ thế càng lớn, mỗi cấp lại chia làm ba giai đoạn: sơ, trung, thượng. Đấu trường rất ắt liệt, muốn sống sót phải có thực lực mạnh. Nói là phải đạt đến Tiên Kỳ, e là còn phải cao hơn. Nên Hàn Nghị lo lắng không phải không có căn cứ.

— Đại ca, chính là vì lý do này bọn đệ mới gấp rút quay về.

Hàn Thiên hiểu được nỗi lo lắng của Hàn Nghị. Lần này về chính là vì việc tu luyện này.

— Bí cảnh gia tộc Hàn, mục đích gấp rút trở về là muốn thương lượng với phụ hoàng. Cách nhanh nhất để tiến lên Tiên Kỳ chỉ có thể tham gia bí cảnh mới làm được.

Hàn Minh nghiêm túc nhìn Hàn Nghị, nối tiếp lời. Napi trầm ngâm:

— Phụ hoàng tuyệt đối không vì hy sinh các huynh, chỉ để giữ vững giang sơn, mà dễ dàng chấp nhận.

— Chính xác vì thế muội ngoan, lần này em phải giúp bọn ta.

Hàn Quân yêu chiều xoa loạn mái tóc tím của Napi.

— Chỉ cần em thuyết phục, phụ hoàng sẽ nghe thôi. - Hàn Quân tiếp tục dụ dỗ, mắt cười như hồ ly.

Thấy Napi thoáng do dự, Hàn Nghị cũng lên tiếng:

— Napi bọn ta tham gia đấu trường không chỉ bởi muốn bảo vệ em. Là nam nhi có được uy vọng và sức mạnh cường đại chính là mong muốn của bọn ta.

Hàn Nghị nói không sai, bốn hoàng tử cũng đã 15 tuổi, năm xưa cha bọn họ bởi vì tham gia đấu trường chẳng phải mới thuận lợi lên ngôi, còn chiếm được tình yêu của Tứ đại mỹ nhân là mẫu phi của họ sao? Chí hướng của bọn hắn không chỉ dừng lại ở Vũ Minh quốc này, tiến xa hơn là Ngũ Lục địa.

— Được Napi sẽ thuyết phục phụ hoàng. Nhưng Napi bốn năm sau, cũng sẽ tham gia đấu trường.

Cô suy tư trong lòng, phân tích lời nói của cả bốn phía. Cô cũng muốn bản thân có đầy đủ năng lực tự bảo hộ mình. Không kể đến cái truyền thuyết kia, ít nhất không thể làm gánh nặng của mọi người. Cô muốn sát cánh bên các anh. Bốn người kia nhìn nhau, biết là không thuyết phục được Napi.

— Chỉ cần em luyện được đến Tiên Kỳ, chúng ta sẽ dốc hết sức bảo vệ em trên đấu trường đại lục.

Hàn Minh gật đầu. Hàn Quân bỗng lóe lên suy nghĩ gì đó, hỏi ngược lại Napi.

— Napi trong năm năm qua em từng tu luyện chưa, đã đạt được đến giai đoạn nào?

Hàn Nghị cũng khẽ gật đầu, từ năm ba tuổi Napi đã bắt đầu học các vũ kỹ, kết ấn. Thời gian qua vì không muốn gây áp lực cho cô, Hàn Long đã nghiêm khắc ra lệnh không được phép hỏi đến. Nay cô muốn tham gia đấu trường, họ cũng muốn biết cô đang ở giai đoạn tu luyện nào.

_ Hàn Quân, muội không thể hấp thu linh khí.

Napi thất vọng trả lời Hàn Quân, trong năm năm nay Napi vô cùng chăm chỉ tu luyện, nhưng bản thể của mình không hấp thụ được linh khí thì làm sao bắt đầu tu luyện. Cô đã từng đề cập với Hàn Long, ông nhìn cô với cặp mắt đau xót. Ông thấy rõ vẻ thất vọng trên khuôn mặt con gái mình, chỉ có thể than rằng thể chất con bé không hợp với thể giới, không thể hấp thu linh khí. Nghe Napi trả lời, trong lòng bọn họ sưng sốt Hàn Thiên kích động nói to.

_Napi em không thể tham gia đấu....

Hàn Quân vội vã ngăn Hàn Thiên lại nhẹ nhàng nói với Napi.

_Napi để huynh bắt mạch cho muội một chút!

Mọi người hồ nghi nhìn Hàn Quân, Napi vén tay áo dài đưa ra trước mặt Hàn Quân. Hắn đặt hai ngón tay lên mạch tượng của cô khẽ nhắm mắt. Bất chợt, hắn mở bừng mắt, lóe lên tia khác thường.

_Napi muội bị đầu độc !

_HẢ!

Lời nói vừa thốt ra khiến cho tất cả đều kinh ngạc. Napi vốn là hòn ngọc trong lòng Hàn Long ai lại dám ra tay hạ độc công chúa ngay giữa hoàng cung chứ. Thật to gan!

_Hàn Quân, đệ mau nói ra ta xem nào. - Hàn Thiên thúc giục.

Hàn Quân chậm rãi phân tích, mạch tượng Napi nghe qua vô cùng bình thường chỉ là sau khi vận khí vào kinh mạch. Mạch tượng bỗng rối loạn, các kinh mạch run rẩy tổng nội lực ra không tiếp nhận chúng. Lại phát hiện có máu bầm tụ dọc các kinh mạch trọng yếu, khả năng bị đầu độc gây ách tắc kinh mạch là rất cao. Bởi vì thể Napi không thể nào hấp thụ được linh khí.

_ Có cách chữa không? -Napi nhẹ giọng hỏi.

_ Ta đương nhiên không thể, nhưng sư phụ Vô Thần Y của ta thì có thể. - Hàn Quân chắc nịch cam đoan.

_ Hàn Quân vậy đệ mau đem Napi đi gặp sư phụ đệ.

Hàn Thiên lại thúc giục, bản tính nóng nảy bộc phát

_Huynh phải bình tĩnh chứ Hàn Thiên! Vô Thần Y tính tình cổ quái thích ngao du tứ phương. Ngay cả vị trí chính xác cũng không để lại cho Quân ca, thì làm sao tìm được. Trước mắt bí cảnh gia tộc vẫn hơn, thời gian không còn nhiều đấu trường một khi mở thì không đợi ai. Napi có thể không tu luyện được, nhưng chúng ta phải có năng lực, thì mới bảo vệ được muội ấy!

Hàn Minh tức giận quát Hàn Thiên. Vị ca ca này xử sự quá tùy hứng rồi.

_ Minh nói đúng, Thiên bình tĩnh lại đi -Hàn Nghị lên tiếng hòa giải quả thật tình hình trước mắt bí cảnh quan trọng hơn .

Napi đứng lên nhìn Hàn Minh.

_ Mọi người đều không thể đi một mình muội đi là được rồi.

6. Chương 6: Rời Đi

Dưới tán hoa hải đường, Napi luyến tiếc ngắm nhìn lần cuối. Vươn tay ra kéo cành cây ngang tầm mắt mình rồi lại vội buông thả. Cành hoa rung rinh trút xuống người Napi một trận, cả người dính lác đác màu hoa hải đường. Lều bạt được thu dọn xong, chỉ còn chờ Napi là xuất phát về hoàng cung. Napi ngẩng đầu liếc nhìn hoa hải đường lần cuối, khẽ xoay người nâng gót rời đi.

— Đi thôi!

Hàn Quân gạt đầu, Napi leo vào xe ngựa, đoàn người khởi hành quay về hoàng cung. Hoa hải đường vẫn đứng đó, khẽ run rẩy, ngàn vạn cánh hoa rơi xuống đất, tỏa ngát hương thơm.

Khẽ thở dài, Hàn Long nhìn mấy đứa con của mình. Chúng đã lớn rồi, có chủ kiến của riêng mình, ông không quản được nữa. Những lo lắng của chúng, ông đều hiểu được. Bí cảnh gia tộc vô vàn biến hóa, nhưng nếu không vượt qua được thì ngay cả tham gia đấu trường chúng cũng không có cách nào sống sót.

— Bí cảnh gia tộc, ta đồng ý để các con vào. Tuyệt đối phải cẩn thận, nếu không được phải lập tức trở ra bằng mọi giá. Chớ khinh xuất tính mạng mình, rõ không?

Ông gần từng chữ, trút nỗi lo lắng vào câu nói này. Bản thân chúng nếu có thể trở nên mạnh mẽ, người làm cha như ông cũng sẽ an lòng.

— Vâng chúng con tuyệt đối nhớ rõ.

Nhận được câu trả lời ưng ý, Hàn Long hài lòng.

— Bây giờ các con tạm thời nghỉ ngơi. Ta sẽ bàn bạc với trưởng lão định ngày để các con vào bí cảnh rèn luyện. Napi con xuất phát đi tìm Vô Thần Y, không thể chậm trễ, chuẩn bị xong lập tức lên đường. Trên đường đi phải hết sức cẩn thận mọi bất trắc. Tìm được thì tốt, không được thì phải lập tức trở về. Chúng ta tuyệt đối không phải không có năng lực bảo vệ con.

Napi gạt đầu ưng thuận, nhìn những ánh mắt bất an của người thân dành cho mình. Cô xúc động, họ là người thân của cô, không ngại tất cả một lòng bảo vệ cô.

— Vâng, con biết rồi!

Vấn đề ai đầu độc Napi, Hàn Long không cho phép cô nhúng tay vào. Ông tuyệt đối không tha thứ cho kẻ đã làm hại con mình. Napi cũng không rảnh quan tâm đến vấn đề ấy. Cô còn rất nhiều thứ phải chuẩn bị cho sự ra đi của mình. Theo lời Hàn Quân nói, Vô Thần Y bất kể ở đâu, làm gì cũng đều có dấu ấn riêng biệt. Chỉ cần nhìn thấy chắc chắn cô sẽ nhận ra, Hàn Quân cũng giao cho Napi một lá thư và ấn ký của mình. Dặn dò khi tìm thấy sư phụ, giao hai thứ này ra ông sẽ giúp đỡ. Rất nhanh việc chọn lựa ngày bốn hoàng tử tiến vào bí cảnh được ấn định xuống. Cũng là lúc, Napi chuẩn bị xong tất cả mọi thứ.

Ngày chia tay, Napi ngồi dựa vào Hàn Long theo cha tiễn chân các anh tiến vào bí cảnh. Trên xe ngựa, một mảnh im lặng không ai nói gì cả. Lần này chia tay không biết là sống hay chết để gặp lại. Mọi người trong lòng đều không nỡ.

— Napi, Bạch ưng này ta bắt ở sa mạc phía Nam nơi ở của mẫu phi. Lông màu trắng rất hiếm, sức khỏe vô cùng dẻo dai. Huynh tặng muội, phải thường xuyên báo tin về cho phụ hoàng để người an tâm.

Hàn Thiên nhắc chiếc lồng được phủ kín ra đưa cho Napi. Con bạch ưng nheo mắt nhìn xung quanh, Napi đưa tay nhận lấy.

— Muội sẽ làm vậy, huynh yên tâm. Các huynh cũng phải chăm sóc bản thân mình.

Napi đưa mắt một lượt, nhận được những cái gật đầu. Napi tạm thở phào, cô quay sang ôm cổ cha mình thủ thủ.

— Phụ hoàng, con phải đi rồi người phải giữ sức khỏe đấy.

Hàn Long thoáng đã đỏ mắt, ôm chặt thân hình nhỏ nhắn của con gái, khẽ ừ. Napi buông Hàn Long, xoay người bước xuống xe ngựa. Lại nhanh chóng lên một chiếc xe khác rời đi ngay trước cổng bí cảnh. Đến khi chiếc xe chở Napi khuất hẳn, đám người Hàn Long mới ra ngoài. Đây là yêu cầu của cô bé, cô không muốn

chia tay luyến tiếc nhiều. Tin chắc vào ngày sau gặp lại. Hàn Long vỗ vai bốn đứa con trai của mình, nhìn chúng quỳ xuống hành lễ rồi dứt khoát tiến vào bí cảnh gia tộc. Bất giác, vị hoàng đế cảm thấy thật cô đơn, việc ông có thể làm chỉ có nhiều đây thôi. Hàn Long ngửa đầu nhìn bầu trời rộng lớn, nảy ra ý nghĩ.

__Đã đến lúc đón bốn phu nhân rong chơi về nhà rồi a!

7. Chương 7: Dương Tuệ

Cỗ xe ngựa di chuyển nhanh trên đường, hộ vệ hai bên không dám khinh suất cảnh giác cao độ chú ý tình hình. Bên trong cỗ xe, Napi đem bản đồ nhìn lại một lượt, bên cạnh là Beishi.

__Chị nói xem, nếu chúng ta đi về hướng này, có thể gặp được ông ta không?

Napi chỉ về một hướng trong bản đồ hỏi Beishi. Beishi mắt nhìn vào bản đồ trả lời.

__Nơi ấy là thôn Đông Quang, cách Đế đô gần 500 dặm về phía Tây. Napi người muốn đi về phía Tây sao?

__Phải! Beishi chị thử nghĩ xem, phía Tây có nhiều dược liệu quý hiếm, không nơi nào trên lục địa có thể tìm thấy. Nghe tam ca nói, lão già cổ quái này rất thích pha chế thuốc. Nơi cây cỏ hiếm có như vậy, liệu ông ta có bỏ qua hay không?

Napi chống cằm, ngược đôi mắt trong veo nhìn Beishi. Beishi cảm thấy buồn cười, Vô Thần Y danh trấn toàn cõi, vậy mà qua lời nói của cô bé tám tuổi lại trở thành lão già cổ quái. Beishi suy ngẫm một lúc cũng gật đầu đồng ý.

__Nhưng mà tại sao chúng ta không trực tiếp đi đến phía Tây mà phải đến thôn Đông Quang?

__Để tìm bảo vật phòng thân.

Napi trả lời, ánh mắt gian xảo như muốn lừa ăn gạt uống làm Beishi rùng mình. Beishi lòng đau như cắt, công chúa à có phải năm năm qua Beishi chăm sóc người sai phương pháp không? Sao lại dưỡng ra tính cách gian thương thể này.

__Beishi, chị đã luyện đến trung cấp Xuất Kỳ rồi phải không?

__Vâng, quả thật đã đến trung cấp Xuất Kỳ. Beishi thành thật đáp.

__Chị thuộc hệ Thổ? Napi lại ngược nhìn Beishi, nhận được một cái gật đầu.

__Vậy thì càng thích hợp, chúng ta đi thôn Đông Quang tìm vũ khí lợi hại cho chị. Một pháp sư không thể thiếu quyền trượng của mình được.

Napi cảm thán trong lòng, thật là sơ ý suýt nữa quên luôn việc Beishi đã lên đến trung cấp Xuất Kỳ rất cần cộ sát tăng tu vi. Chỉ có như thế mới thuận lợi đột phá lên Tiên Kỳ. Chính vì lý do này nên Napi mới dẫn theo cô ấy xuất cung cùng mình. Beishi cảm động, công chúa năm năm qua không thể tu luyện vẫn một lòng quan tâm đến việc tu luyện của cô. Nếu không một nữ hầu bé nhỏ sao có thể lên tới trung cấp Xuất Kỳ. Giờ Napi lại còn muốn cô đột phá lên Tiên kỳ, giúp cô tìm quyền trượng, nâng cao tu vi. Bỗng xe ngựa bị dừng đột ngột, khiến Beishi và cả Napi không chế được lão đảo trong xe. Beishi đỡ được Napi, lớn giọng trách.

__Có chuyện gì, tại sao lại dừng đột ngột như vậy? Lỡ tiểu thư bị thương các người...

Beishi đang tức giận, bị Napi bấm ngón tay ra sức lắc đầu, tỏ vẻ mình không sao. Lúc này Beishi mới hạ giọng một chút hỏi:

__Chuyện gì ngoài đó?

Hộ vệ toát hết cả mồ hôi, nhanh chóng thưa.

__ Nữ quan Beishi, phía trước có một đám người đang đánh nhau. Không biết là nên tránh họ hay tiếp tục đi ngang qua.

Hộ vệ dút lời, khẩn trương nhìn xe ngựa chờ hồi đáp. Trong xe Napi nhỏ giọng với Beishi.

__ Chị, em muốn ra ngoài xem tình hình.

__ Không được ! Napi ở ngoài đang đánh nhau. Sự tình không liên quan đến chúng ta, vạn nhất người ra ngoài bị ngộ thương thì phải làm sao?.

Beishi kiên quyết phản đối, cô không muốn công chúa mạo hiểm.

__ Chị em sẽ cẩn thận mà! Nơi này cách Đế đô không xa, vậy mà trên đường lại có hỗn loạn. Chị không thấy lạ sao? Em muốn xem cho rõ ràng, chị yên tâm.

Biết không lay chuyển được Napi, Beishi nghiêm sắc mặt truyền lệnh.

__ Thắt chặt vòng bảo vệ, tiếp tục hướng về phía trước. Chú ý giữ khoảng cách an toàn với đám người kia. Không động thủ, yên lặng theo dõi biến hóa

__ Rõ! Hộ vệ nhận được lệnh, nhanh chóng thực hiện.

Napi mở cửa xe ngồi hẳn ra mái hiên phía trước, dõi ánh mắt ra xa. Trong đám đông hỗn loạn, một cô bé khoảng 14, 15 một màu đỏ chói mắt bao quanh cô. Một mình cô đối phó với một đám đàn ông, thần sắc bình tĩnh, y phục màu đỏ xoay chuyển liên hồi. Máu tươi hòa nhịp cùng bóng dáng đỏ thắm như nhối cái nhìn người khác. Vũ kỹ không tệ, là một chiến sĩ hệ Lửa. Thu ánh nhìn về phía Beishi một cái, rồi lại tiếp tục nhìn huyết sắc múa lượn trước mặt. Beishi nhận được cái nhìn của Napi, lập tức phát tay với hộ vệ. Rất nhanh chóng đám đàn ông đã được giải quyết gọn gàng. Hộ vệ tham gia chiến đấu xong, cũng rút về nhanh chóng. Bóng dáng mảnh mai đỏ rực kia nhìn về phía Napi một cái. Nét mặt ngưng trọng rồi cũng tiến lại gần cổ xe. Hộ vệ dần hàng trước mặt Napi, qua trận huyết chiến vừa rồi, cô gái này ra tay không lưu tình khiến đám thị vệ cảm thấy nguy hiểm khi cô tiến lại.

__ Lui ra!

Napi quát khẽ nhảy xuống xe ngựa, xuyên qua đám hộ vệ, tiến đến trước mặt cô gái kia.

__ Cảm ơn !

Cô gái miễn cưỡng mở lời quan sát Napi . Chỉ là một đứa trẻ, vậy mà cả người toát lên vẻ vương giả, cao quý, tư chất không tầm thường. Napi cao hứng tò mò quan sát cô, hỏi đột ngột:

__ Cô tên gì?

__ Dương Tuệ

Cô gái đáp , thật ngạc nhiên khi nghe chính mình thốt ra một cách dễ dàng như vậy với một người xa lạ. Trong lúc kinh ngạc thì :

__ Ta là Napi! Dương Tuệ, cô có bằng lòng làm ám vệ của ta không? - Đứa trẻ cười nhạt hỏi cô

__ Được

Dương Tuệ hoàn toàn muốn sụp đổ vì những gì mình đã nói. Nhìn đứa trẻ trước mắt, cảm giác thuần phục tự huyết quân chảy ra. Loại cảm giác này chẳng lẽ là huyết kết khế sao? Dương Tuệ tròn mắt. Napi cười yêu nghiệt, nhất được đồ tốt rồi a. Đi thôn Đông Quang không sai mà tìm bảo vật phòng thân a .

8. Chương 8: Huyết Kết Thế

Beishi ngồi cạnh Napi, bồn chồn bất an nhìn cô gái ngoài cửa xe.

— Công chúa như vậy không được!

— Sao lại không được?

Napi lấy một khối điểm tâm cho vào miệng, thoải mái nhai Beishi.

— Chưa rõ lai lịch của nàng ta, người đã nhận làm ám vệ rồi. An toàn của người sao lại đặt vào tay kẻ xa lạ như thế được.

Beishi cau mày, khẽ nói với Napi.

— Beishi chị đã từng nghe đến huyết kết khế chưa?

Napi nhướn mi hỏi Beishi, từ lúc nhìn thấy Dương Tuệ, Napi liền cảm giác như bị cuốn hút vào cô gái xa lạ này. Chợt cô nhớ đến lời Hàn Long từng kể, có một gia tộc thần bí. Họ lang bạt khắp nơi không rõ vị trí, là những chiến sĩ dũng mãnh, một địch trăm. Từ lâu đời, gia tộc bị trói buộc vào lời nguyện. Các chiến sĩ luôn phải ký một huyết kết khế với một ngoại tộc. Tôn họ làm chủ nhân của mình, lúc này sức mạnh cực đại mới được giải phóng hoàn toàn. Một khi đã ký huyết khế, trừ phi chủ nhân qua đời nếu không huyết khế không thể bị giải trừ. Nghiệt ngã ở chỗ, chủ nhân qua đời đồng nghĩa với việc chiến sĩ cũng bị kết án tử. Có nghĩa cùng sinh, cùng tử, việc ký huyết khế không phải bị ép buộc, mà giống như một dạng vận mệnh. Nếu không gặp đúng chủ nhân, huyết khế sẽ không tự động kết thành. Cứ như vậy, Dương Tuệ cùng Napi đã ký huyết khế không tưởng này. Beishi trầm tư trong chốc lát, rồi lại chuyển sang kinh ngạc nhìn Napi.

— Công chúa, Dương Tuệ kia không phải là...

Napi gật đầu xác nhận, vui vẻ ăn hết khối bánh trong miệng. Dương Tuệ kia chắc cũng đang rối rắm, để nàng một mình bình tâm đi. Napi lau ngón tay dính đầy bánh vụn, vuốt vuốt mái tóc tím của mình. Suy nghĩ vài chuyện, nếu thực sự không tìm được lão già đó. Vậy mình phải làm sao? Để người khác không hại được mình, thì phải học cách hại người trước. Học y cũng là một ý tưởng hay, bất quá không học được của đệ nhất thần y như Hàn Quân, thì cũng học của nhị, tam lão thần y gì đó. Cũng tùy duyên số vậy, ít nhất cũng phòng thân được. Lại suy nghĩ đến Dương Tuệ, gia tộc thần bí ấy nghe Hàn Long kể đã mất tích trên đại lục gần chục năm trước. Sao lại tình cờ xuất hiện ở thôn Đông Quang này? Napi hướng ánh mắt về phía Dương Tuệ, lóe lên vài tia không rõ ràng.

— Beishi cho người đi trước dò xét tình hình thôn Đông Quan.

— Vâng, đã cho người đi rồi. Không bao lâu nữa sẽ trở về thôi.

Beishi nghiêng đầu nhìn Napi, trả lời nhẹ nhàng. Công chúa hiện giờ không thể tu luyện, có thêm Dương Tuệ bảo vệ cũng không phải chuyện xấu gì. Với thực lực của Beishi đã không thể cảm nhận cấp giả của Dương Tuệ. Có thể thấy, năng lực của Dương Tuệ đã vượt qua trung cấp Xuất Kỳ. Độ tuổi còn rất trẻ vậy mà đã có năng lực như vậy. Tương lai tiền đồ không thể nói trước, an toàn của công chúa có thể được đảm bảo hơn một chút. Lại ngắm bản thân mình, Beishi càng quyết tâm đột phá lên Tiên Kỳ trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Hộ vệ quay về, báo cáo thôn Đông Quan an toàn. Nhưng Napi vẫn quyết định tối nay hạ trại tại đây, sáng mai tiến vào thôn. Hộ vệ cung kính, hạ thấp người lui xuống chuẩn bị. Lều trại được dựng lên nhanh chóng, Napi ngồi cạnh đồng lửa đánh mắt nhìn sang Dương Tuệ.

— Dương Tuệ, tại sao lại đánh nhau?

Dương Tuệ nhìn sang Napi, biết trong lòng cô có nhiều vấn đề. Tiến lại gần Napi, quỳ một chân xuống đất cung kính thưa.

— Dương Tuệ đến thôn Đông Quang lấy một thứ phụ thân giao phó. Đi ngang qua con đường nhỏ, bỗng nhiên gặp một đám người ngăn lại. Vô lý bảo Dương Tuệ theo họ về sơn trại làm phu nhân gì đó.

Bằng vài câu đơn giản, Dương Tuệ đã giải thích cho chủ nhân lý do tại sao mình xuất hiện. Napi nghe cô nói vậy, cũng không truy vấn nữa. Chỉ bảo cô lui xuống rồi đứng dậy, mang bao tay vào, huyết sáo một tiếng. Trên bầu trời lập tức vang lên tiếng thét gào, một con bạch ưng lao nhanh về phía Napi. Khoan thai đậu lên cánh tay nhỏ nhắn của cô. Napi mỉm cười xinh đẹp, buộc vào chân bạch ưng một ống trúc nhỏ. Lại cầm miếng thịt tươi đút cho nó, rồi tung bạch ưng lên không trung, hạ lệnh.

_ Đi đi.

Beishi thu hồi bao tay da, cũng ngẩng đầu ngắm nhìn bạch ưng chao lượn bá chủ bầu trời đêm.

9. Chương 9: Vũ Khí

Sáng sớm, đoàn người Napi tiến vào thôn Đông Quang. Theo yêu cầu của Napi, phần lớn hộ vệ tránh ngoài thôn. Chỉ có Beishi, Dương Tuệ và mười hộ vệ tiến vào thôn.

_ Dương Tuệ, đi thu xếp mọi thứ đi!

Napi quay sang nhìn Dương Tuệ, cô khẽ khom người, bóng dáng màu đỏ lác mình biến mất. Napi cho phép Dương Tuệ trở về hoàn thành những việc còn bỏ dở. Beishi yên lặng theo sau Napi, thôn Đông Quang là một thôn làng đặc biệt. Các thợ rèn đã tìm ra những quặng mỏ trù phú trong khu vực xung quanh làng Đông Quang. Còn có địa thể kỳ lạ, giở nổi lửa các lò rèn dường như có linh tính. Biến hóa theo người rèn cùng thể chất vũ khí. Khám phá ra điều này, họ quy tụ lại lập nên làng Đông Quang này.

Napi nhìn thấy một tiệm rèn cũ nát, biển hiệu siêu vẹo. Ánh mắt chợt lóe lên tia hứng thú, bước chân vội rẽ vào. Trong tiệm rèn vang lên tiếng kim loại đập vào nhau nặng nề. " KENG KENG", "XÈO XÈO". Một lão thợ rèn đang nện chiếc búa xuống cái đe. Thanh kiếm oằn đi với sức mạnh của lão ông. Dường như phát hiện ra có người tiến vào nhưng ông vẫn không quay lại, trực tiếp đuổi khách đi

_ Chỗ ta không rèn vũ khí!

_ Vậy lão ông à! ta hỏi ông đang làm gì?

Khẽ cười đáp lời ông lão, Napi tự leo lên bàn tìm một vị trí trống ngồi xuống đung đưa đôi chân nhỏ. Lão thợ rèn không ngờ đáp lời mình lại là một đứa bé. Ông mỉm cười thú vị, quăng thanh kiếm trên đe vào lại bếp lò nóng hừng hực, rửa tay rồi tiến lại gần Napi.

_ Nhóc con , người ở đây làm gì?

Rồi lại liếc sang đám người Beishi bên cạnh.

_ Tất nhiên là để rèn vũ khí! Napi trả lời đồng dục.

Ông lão đưa tay rót một ly trà, đưa lên miệng. Khóe môi cong lên.

_ Ta nói rồi ta không rèn vũ khí!

_ Thanh kiếm đó, lão ông, người có biết vì sao bị hỏng không?

Động tác uống trà của ông khẽ dừng lại, cười sang sảng hỏi Napi.

_ Làm sao người biết nó bị hỏng?

_ Chỉ cần người chịu rèn vũ khí cho ta, ta sẽ trả lời.

Napi ra điều kiện, mắt quan sát biểu tình của lão thợ rèn.

_ Thành giao! ông gật đầu chấp thuận.

_ Được! Ông ghé sát tai vào đây.

Napi đứng lên nói gì đó vào tai ông lão, ông từ kinh ngạc chuyển sang vỡ lẽ rồi cuối cùng trầm tư.

_ Thì ra là vậy! Được người nói đi muốn loại binh khí nào. Lão đây sẽ lập tức rèn cho nhóc con.

Ông lão vuốt chòm râu trắng vui vẻ nói, đôi mắt già nua híp thành một đường thẳng. Napi chỉ về hướng Beishi đang đứng

_ Chị ấy muốn có một cây quyền trượng.

Ông lão ngẩng đầu nhìn theo hướng ta Napi, gật gù.

— Không thành vấn đề! Cô gái cô đi theo lão phu.

Napi gật đầu với Beishi, Beishi theo ông lão vào gian trong. Napi quan sát ngó nghiêng đủ đường trong cửa tiệm. Bỗng phát hiện ra một chiếc hộp gỗ, phủ đầy bụi bặm. Hiếu kỳ, Napi lấy nó xuống, phủi bớt bụi bặm rồi mở hộp ra. Một món đồ kỳ lạ nằm bên trong, dạng cầu hình tròn trong suốt thoát nhìn như phale.

— Nhóc con thật nghịch ngợm, nếu người thích cứ cầm lấy đi. Dù sao nó nằm ở tiệm ta gần mấy chục năm không có tác dụng gì. Nay cứ để người chơi đùa vậy.

Ông lão khoan thai trở lại theo sau là Beishi. Trên tay đang cầm quyền trượng màu vàng kim óng ánh, đầu quyền trượng là khối tinh thạch tròn to, trong suốt đang phát ra ánh sáng tỏa rạng từng vòng bên trong. Xung quanh 12 ngôi sao nhỏ, lấy trung tâm quả cầu bay lượn xung quanh.

— Cảm tạ lão ông!

Beishi và Napi cùng cảm ơn, để lại một túi vàng lớn, ép ông lão nhận rồi mới rời đi. Beishi rất vui mừng cầm trên tay quyền trượng xinh đẹp, kích động không thôi. Lúc này theo sau ông lão, đến gian trong tràn ngập linh khí. Ông bảo cô giải phóng sức mạnh, rồi ông chộp lấy phần sức mạnh đó tống ngay vào lò rèn. Hai tay linh hoạt kết ấn phức tạp, múa lượn tạo nên quyền trượng cho cô. Ông lão còn nói quyền trượng là do chủ nhân tạo, chẳng qua ông chỉ giúp nó thành hình. Đã có được quyền trượng, Beishi càng quyết tâm đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

— CẨN THẬN!

Một tiếng thét vang lên, Napi đẩy Beishi một cái. Khi Beishi văng ra ngoài, hộ vệ trở tay không kịp. Chồng hàng hóa lớn của tiệm gạo đổ ập xuống, vùi lấp cơ thể nhỏ bé của Napi bên dưới. Beishi kinh hãi hét to

— KHÔNGGGGGG!

10. Chương 10: Thức Tỉnh

Trong đám hộ vệ, một pháp sư hệ hỏa bước ra. Bên kia hộ vệ lại không ngừng trấn an, cũng như giữ chặt Beishi đang kích động. Pháp sư hệ hỏa gõ quyền trượng xuống đất, lập tức trận đồ bát quái mở ra dưới chân pháp sư. Miệng niệm chú di chuyển trận đồ đến vị trí Napi bị vùi lấp. Tay thả kết ấn, miệng hô

— Hỏa lưu cầu. Đi !

— Rầm Rầm

Khói bụi bay mịt mù, pháp sư nhanh chóng tiến lại gần trận đồ bát quái. Những khối hàng hóa vỡ tan nát, bị đạp dưới chân. Bên trong trận đồ, một kết giới được thiết lập bao quanh cơ thể nhỏ bé của Napi. Không một mảnh vỡ nào làm tổn thương được đến cô bé. Beishi run rẩy, mặt tái nhợt như tờ giấy, xuyên qua kết giới ôm lấy Napi.

— Tiểu thư, tiểu thư!

Hô hấp của Napi vẫn ổn định, khắp cả người không có dấu hiệu bị tổn thương. Chỉ là cô không mở mắt, khiến đôi tay Beishi càng run rẩy mạnh hơn, đôi mắt đỏ ngầu nhìn pháp sư khi này.

— Tại sao tiểu thư lại không tỉnh?

— Nữ quan Beishi, xin đừng quá lo lắng, lúc này tôi đã dùng kết giới kiểm tra tiểu thư. Có lẽ vì bị chấn động thần thức nên mới tiến vào trạng thái ngủ vùi. Chỉ cần tiểu thư tỉnh lại là sẽ không sao.

Pháp sư kính cẩn trả lời, quả thật tiểu thư không bị bất kỳ thương tích nào. Bị cả chồng hàng hóa như vậy đè lên lại không sao, e là năng lực trong cơ thể đã thức tỉnh. Cần thời gian để điều hòa sức mạnh.

__ Bao lâu nữa, tiểu thư mới tỉnh?

__ Điều này không rõ thưa nữ quan, e là đang điều hòa sức mạnh mới thức tỉnh.

Beishi nhìn khuôn mặt say ngủ của Napi, vuốt lại cọng tóc tím lòa xòa trước trán.

__ Trở về khu tập trung ngay!

__ Vâng!

Thuộc hạ nhận lệnh, nhanh chóng thu xếp đoàn người trở ra khỏi thôn, tụ họp với quân bên ngoài. Trong lòng Beishi, Napi vẫn ngủ say chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Napi vô thức cảm nhận mình bị chòng hàng hóa lớn đè lên. Nhưng không hiểu sao, ngay trước khi thùng hàng kịp chạm vào cơ thể. Một luồng sức mạnh tự trong người phát ra, mạnh mẽ bao bọc cô trong đó. Sức mạnh phát ra quá đột ngột, khiến cơ thể vốn không có linh khí trợ giúp bị quá tải. Dẫn đến tình trạng hôn mê, Napi cảm nhận được nguồn sức mạnh ấy. Nó đang cắn nuốt từng kinh mạch, đòi hỏi dung nạp, nhưng kinh mạch đẩy nó ra. Tạo nên cảnh hỗn loạn không thể khống chế. Quả cầu nhỏ vẫn luôn được Napi nắm trong tay từ lúc rời khỏi tiệm rèn, đột nhiên phát sáng. Thì ra đây là quả cầu nhận thức ngũ hành, chỉ cần chạm vào nó. Quả cầu sẽ phát sáng lên màu sắc tượng trưng cho ngũ hành mình đại diện. Quả cầu từ từ đổi màu, liên tục cho đến khi phát đủ năm quang sắc tượng trưng cho ngũ hành. Nhìn năm sắc màu rực rỡ trên quả cầu, bọn người Beishi trợn tròn mắt. Người không thể tu luyện, bộc phát sức mạnh lại là hệ ngũ hành, có cần phải bá đạo như vậy không a. Trên đại lục này đã nghe nói đến ai có hệ ngũ hành đầu cơ chứ, công chúa nhà họ thật hơn người. Giữa lúc mọi người còn đang sửng sốt. Napi rùng mình vươn vai dậy, mở to mắt, ngáp dài, cười híp cả mắt.

__ Chào mọi người!

11. Chương 11: Nghi Hoặc

Napi dựa lưng vào đệm mềm, xoa xoa quả cầu trong tay.

__ Beishi, quả cầu này kích thích sức mạnh của em.

__ Quả cầu này sao?

Beishi nghi hoặc nhìn Napi, rồi lại nhìn đến quả cầu. Trước khi sức mạnh bộc phát, quả cầu này truyền linh thức của nó vào Napi. Không chỉ đơn thuần là quả cầu phát hiện ngũ hành, phía sau nó còn chứa bí mật gì đây.

__ Người tính trở lại tiệm rèn sao? Beishi hỏi.

__ Phải! Lão thợ rèn chắc chắn phải biết điều gì đó. Quả cầu này là vật không tầm thường, sao lại dễ dàng giao cho người khác được cơ chứ?. Có dụng ý sâu xa, Beishi phái người điều tra lão thợ rèn một chút.

Napi nhẹ giọng nói, thần sắc ngưng trọng. Cơ thể không có linh khí, kinh mạch không tiếp nhận nội lực, dù có sức mạnh cũng không thể tu luyện. Ngược lại kinh mạch bị cắn nuốt, hao tổn nguyên thần, nếu cứ kéo dài rất có thể bị phản phệ mà nổ tung đến chết.

__ Vâng! Beishi lui ra ngoài.

Lão thợ rèn này thật chất không tầm thường, lúc này phải cực kỳ cẩn thận không khéo lại mang họa diệt thân. Nhớ đến bạch ưng chưa về, Napi có phần sốt ruột. Phụ hoàng đã năm năm có cô quần quýt bầu bạn, giờ phút này có phải chăng ông đang rất cô đơn. Còn về bốn hoàng huynh, Napi lại không lo lắng nhiều. Họ đều đang ở thượng cấp Xuất Kỳ, tin rằng sau khi rời khỏi bí cảnh, thực lực không chỉ dừng ở Tiên Kỳ. Rất có khả năng sẽ vươn lên tới Toàn Tiên Kỳ. Tiếp theo Tiên Kỳ là đến Phách Tiên Kỳ, Ngạo Tiên Kỳ, Toàn Tiên Kỳ. Toàn Tiên Kỳ là cấp giả cuối cùng của cấp Tiên. Chỉ cần đột phá lên Toàn Tiên Kỳ sẽ thoát xác lên cấp Chân, lúc này có thể dùng hai chữ:” Thăng Thiên” để diễn tả cấp độ. Napi sốt ruột, cô muốn

nhANH chóng đả thông kinh mạch không thể để chậm trễ nữa. Bước nhanh ra ngoài, Napi căn dặn tùy tùng mau chóng chuẩn bị, tiến vào thôn Đông Quang. Bạch ưng xuất hiện lúc này, rẽ gió mà bay vút đến chỗ Napi. Napi mỉm cười, vươn bàn tay nhỏ chụp lấy ống trúc một cách chính xác, nơi chân bạch ưng đang bay ngang qua mình. Beishi mang bao tay da, bạch ưng liền đáp xuống tay cô. Nghỉ ngơi sau chặng đường dài. Bên này, Napi mở bức thư. Đọc lướt qua nội dung trên đó, khóe môi mỉm cười càng rạng rỡ. Beishi không nhĩ được tiến lại gần hỏi:

— Công chúa ở nhà vẫn ổn chứ?

— Sao có thể không ổn đây, Tứ đại phu nhân đã về Vũ Minh quốc chỉ sợ ngày ngày hoàng cung không gà bay chó chạy là may mắn lắm rồi

Napi buồn cười nhìn Beishi cũng đang cười tủm tỉm, phụ hoàng à, người chịu khổ rồi a. Hộ vệ rất nhanh chóng quay lại, Napi gật đầu với họ. Cả đoàn xuất phát tiến vào thôn Đông Quang

12. Chương 12: Lão Thợ Rèn

Lại một lần nữa tiến vào tiệm rèn cũ nát, lần này hay rồi bắt gặp cảnh tượng cũ, màn đuổi khách. Nhưng đổi lại, đối tượng không phải đám người Napi mà là một đám người thô lỗ. Mặc kệ đám người này huyên náo, động tác gõ búa trên đe của lão thợ rèn vẫn không dừng lại. Âm thanh vang lên chói tai, làm đám người kia tức giận. Trong đám người đó có một tên bặm trợn, tức giận vì hành động của ông lão, hấn đứng ra quát tháo to tiếng:

— Này lão già, đừng thấy chúng ta mềm mỏng mà làm càn. Lão có tin ta phá nát chỗ này của ông ra không hả?

Lão thợ rèn ngay cả liếc mắt cũng không cho hấn nửa phần, thật sự chọc điên đám người phía sau. Tên bặm trợn kích động, vung loan đao chém về phía ông lão. Bỗng một tiếng quát vang lên.

— Đầu Tử! dừng tay.

Một thiếu niên y phục trắng, vóc người nhỏ con khác hẳn với đám thô lỗ kia. Tên được gọi là Đầu Tử xanh mặt, không cam lòng nhưng cũng lui về phía sau.

— Thiếu chủ! nhưng mà...

— Câm ngay, ở đây ta chưa mở miệng người dám làm càn sao?

Đầu Tử cúi thấp đầu, đón nhận cái nhìn sắc lạnh của thiếu niên áo trắng. Đoạn thiếu niên mới quay sang ông lão, khom người hành lễ cung kính.

— Tiên sinh! xin thứ lỗi cho văn bối đã vô lễ. Ngày mai lại tiếp tục làm phiên tiên sinh rồi!

Nói xong xoay người dẫn đám Đầu Tử ra khỏi cửa tiệm rèn. Bắt gặp đám người Napi đang muốn tiến vào, thiếu niên chấp tay chào, trên môi cười gượng.

— Thật là ngượng ngùng.

Napi cười híp cả mắt, hóa ra không phải chỉ có mỗi một mình ta bị cho ăn món đuổi khách a. Thật là thoải mái!

— Không có gì, không có gì.

Napi khoát tay hoàn lễ, không để ý đám người ấy nữa dẫn đám Beishi vào trong. Tiến vào cửa, Napi đã gọi to:

— Lão ông! ta trở lại rồi đây

Động tác vung búa của ông lão chợt ngưng lại. Ông mỉm cười quăng cây búa vào trong góc, đón tiếp bọn Napi.

— Nhóc con! người trở lại nhanh hơn ta dự đoán.

Napi tiến sát lại gần lão thợ rèn, leo lên chỗ lão ngồi ghé sát vào tai lão, nói nhỏ:

— Lão hồ ly, Hàn Quân, huynh ấy hỏi ông có khỏe không?

Lão ông vượt chòm râu dê, đôi mắt sáng lên vài tia thích thú. Quan sát đứa trẻ trước mặt, quả nhiên là em gái của tên đồ đệ yêu nghiệt kia. Rất thông minh, chỉ cần một quả cầu là đã đoán ra thân phận thật của Vô Thần Y lão. So với anh trai, nhóc con này có phần thông minh hơn, đều là yêu nghiệt mà, nhìn nét mặt giảo hoạt giống đại đồ đệ Hàn Quân, lão ông thở dài cảm thán. Tên nhóc kia cũng luôn miệng gọi ông là lão hồ ly, cái tên súc sinh ấy, đánh chết cũng không chịu gọi ông là sư phụ. Không sao, em gái tên nhóc đó cũng không tệ, ông sẽ ‘thuần dưỡng’ từ từ. Vô Thần Y, giảo

hoạt tính toán.

— Nhóc con đừng học theo tiểu quỷ ấy, cái gì là lão hồ ly chứ, gọi một tiếng sư phụ đi.

— Haizz lão hồ ly! tam ca chắc cũng đã báo tin cho ông về tình hình của ta rồi! Vào thẳng vấn đề, ông có cách chữa không?

Napi nhìn Vô Thần Y, lão già cổ quái mà. Làm thần y không muốn, lại chạy đến thôn Đông Quang rèn kiếm. Tam ca nói không sai, đúng là lão hồ ly, nhìn đôi mắt gian xảo kia. Sư phụ của yêu nghiệt có khác!

— Ta đương nhiên có thể chữa! Nhưng phải có một thứ để dẫn thuốc.

— Là thứ gì? - Beishi đứng lên phía trước hỏi.

— Hỏa lò.- Vô Thần Y vượt chòm râu ngạo nghễ nói

Napi thầm than, Hỏa lò nói có thể sử dụng là sử dụng liền sao. Lão hồ ly, chẳng phải ông cũng không mở được Hỏa lò sao?

— Nhóc con, ta hiểu nghi hoặc ngươi đang nghĩ. Nhưng yên tâm ta nhất định sẽ chữa khỏi cho ngươi. Sức mạnh của ngươi đã được mở, phải nhanh chóng đả thông kinh mạch. Ngày mai lập tức theo ta về Vô Thần sơn trang, giải quyết độc được trong cơ thể ngươi.

Vô thần Y xoa đầu Napi, ngắm nghĩ nhân cơ hội này thu nhận thêm một đồ đệ bé quan nữa a. Đến lúc đó sẽ cho thẳng nhóc kia biết tay.

13. Chương 13: Tử Lâu

Napi rời tiệm rèn, lão hồ ly hẹn sáng mai sẽ gặp lại. Rời khỏi thôn Đông Quang, Vô Thần Y cũng cần phải giải quyết một số chuyện. Ở thôn Đông Quang đã một ngày, Napi cũng muốn thăm thú xung quanh. Đi ngang rẽ trái, Napi lại tìm được một tử lâu nhỏ, khá đông khách. Thôn Đông Quang nổi tiếng về tài đúc binh khí số một Vũ Minh Quốc, khiến mọi cường giả muốn mua vũ khí hầu như đều tập trung ở đây. Nhờ thế ở cái thôn nhỏ này, quán tử lâu mới đông khách được như vậy.

— Beishi, chúng ta vào đây ngồi một lát!

Beishi nhìn sắc trời giữa trưa oi ả, gật đầu. Đoàn người đi vào tử lâu, tiểu nhị nhanh nhẹn chạy ra mời chào. Trưng nụ cười cầu thần tài, khoe toàn bộ hàm răng hô quá mức.

— Khách quan! Không biết muốn dùng trà hay ăn món gì.

— Dọn một gian sạch se, mang mấy món ăn nhẹ và trà mát lên đây

Beishi phân phó, tiểu nhị vâng một tiếng rồi dẫn đường lên lầu hai yên tĩnh. Các món ăn cũng được dọn lên nhanh chóng. Napi vươn ánh mắt ra xa, từ từ lâu có thể nhìn bao quát thôn Đông Quang. Cách từ lâu một khu phố là con chợ nhỏ nối liền với bến sông. Bên trái khu nhà rên vừa đi qua lúc nãy, xung quanh rải rác ruộng đất cày bừa.

— Công chúa! Dương Tuệ sẽ về kịp chứ? sáng mai xuất phát đi Vô Thần sơn trang rồi.

— Sẽ về kịp thôi! Dương Tuệ nói chỉ cần một ngày. Nếu cô ấy không về, chúng ta cứ xuất phát, không cần đợi cô ấy.

Napi cầm miếng bánh, cho vào miệng, thỏa mãn cái bụng nhỏ. Đã tìm được Vô Thần Y, trước mắt có thể an tâm đôi chút. Về Dương Tuệ, ai cũng cần có thời gian để tiếp nhận những loại chuyện này. Không nên quá gượng ép! Dưới lầu bỗng truyền lên tiếng ồn ào, Napi không chú ý lắm. Nhưng Beishi lại đánh mắt nhìn hộ vệ bên cạnh. Người này gật nhẹ đầu, mang theo ba người nữa xuống lầu dò xét. Một lúc sau, tên hộ vệ trở lại dẫn theo sau một đám người. Hộ vệ cung kính nói:

— Tiểu thư những người này muốn gặp tiểu thư.

Dẫn đầu đoàn người, thiếu niên mặc y phục trắng lên tiếng.

— Lại gặp nhau rồi ! Thật có duyên.

Napi quay đầu nhìn, ánh mắt toát lên vẻ trêu đùa.

— Chúng ta từng gặp nhau sao?

Thiếu niên sững sốt, rất nhanh thu hồi lại thần sắc. Nở nụ cười nhợt nhạt.

— Lúc này ở tiệm rèn, có lẽ tiểu thư đã quên.

Napi đảo tròn đôi mắt tím, bộ dạng mơ hồ. Rồi đột nhiên vỗ trán, cười ngượng ngùng

— À phải rồi! Không biết các người tìm ta có việc gì?

Thiếu niên đánh giá Napi, chỉ mới là một đứa bé. Lại có những cử chỉ không hề hợp với độ tuổi của mình một chút nào. Làn tóc tím cột gọn ra sau, lộ ra khuôn mặt tuy còn mang nét trẻ nhỏ nhưng lại ẩn giấu một ngọn lửa kiêu diễm chờ bùng cháy. Cô bé này cuốn hút người khác từ cái nhìn đầu tiên, chột nhận ra tâm tình mình giao động mãnh liệt. Thiếu niên cũng phải giật mình.

— Không phải các người đến đây chỉ để nhìn bọn ta ăn uống chứ?

Napi nhướn lông mày, trêu chọc nhìn hấn ta. Thiếu niên háng giọng :

— Thật thất lễ! Ta tên là Hạo Nhân, hôm nay đường đột làm phiền vì có việc muốn nhờ tiểu thư giúp đỡ.

— Thật xin lỗi, ta lại không giúp được đâu. Nhìn đi ạ, dù sao ta cũng chỉ là một đứa trẻ thôi a.

Napi quơ quơ nắm đấm nhỏ, cười ngặt nghẽo. Gân xanh trên trán Hạo Nhân giật giật hai cái, có đứa bé nào lại khiến người lớn phải nói chuyện ngang hàng như thế này bao giờ chưa. Napi liếc nhìn Beishi, mở miệng ngọt ngào.

— Chị, em muốn ngủ trưa!

— Được! Beishi nhìn Napi một cái, lập tức ra lệnh tiễn khách.

— Chuẩn bị xe! Beishi hạ lệnh, hộ vệ đứng lên bảo bọc Napi lướt qua đám người Hạo Nhân.

14. Chương 14: Huyết Kiếm

— Hai vị tiểu thư, xin dừng bước.

Hạo Nhân kiên trì bước theo, hấp tấp sợ rằng Napi sẽ đi mất.

— Có chuyện gì nữa chẳng?

Beishi chau mày nhìn Hạo Nhân, hộ vệ đứng sau áp sát tới trước.

— Chuyện này chắc chắn hai vị tiểu thư có thể giúp được. Nghe nói ở thôn Đông Quang, thợ rèn giỏi nhất chính là vị tiên sinh hồi sáng. Các vị có phải đã từng được tiên sinh đồng ý làm ra một thanh quyền trượng phải không?

— Vậy thì đã sao?

Lần này đến lượt Napi cau mày, người này sao lại dai như vậy. Đã trả lời không giúp rồi cơ mà.

— Các vị chính là khách nhân đầu tiên lão tiên sinh chịu rèn vũ khí cho. Hạo Nhân muốn xin hai vị, thuyết phục lão tiên sinh rèn kiếm giúp ta. Thanh kiếm này chỉ có thể rèn bởi tay của lão tiên sinh thì mới có thể hoàn mỹ.

Hạo Nhân nín lấy vạt áo của Beishi, nhìn chăm chăm vào hai người họ. Beishi lùi lại, hất tay hấn ra khỏi người mình.

— Người muốn luyện kiếm gì? - Napi tò mò hỏi, thu hết biểu tình khẩn trương của Hạo Nhân trong đáy mắt.

— Huyết Kiếm - Hạo Nhân trả lời.

Napi nghe nhắc đến Huyết Kiếm, trong lòng lạnh run. Huyết Kiếm muốn luyện phải dùng cạn máu của 99 người, sinh ra trong cùng một ngày, cùng một giờ để làm chất dẫn. Cuối cùng dùng máu của chủ nhân cây kiếm để chế tác hình dáng, sát khí quá nặng. Là một thanh kiếm mang oán khí sát nhân.

— Tại sao ta lại phải giúp người.

Napi quắc mắt nhìn Hạo Nhân, con mắt ánh lên tia sắc lạnh. Hạo Nhân cười to, vứt bỏ vẻ thư sinh nhu nhược lúc này.

— Ta đã nói cho các người biết, ta muốn luyện Huyết Kiếm. Nếu các người không giúp, thì để các người xuống suối vàng mà ôm bí mật này đi.

Hạo Nhân tỏa ra sát khí, bộc lộ hơi thở cường đại. Beishi chắn trước mặt Napi, cảm nhận hơi thở sức mạnh của Hạo Nhân. Đội hộ vệ khẽ run trong lòng, cấp giả không ngừng tăng cho đến khi dừng lại ở trung cấp Phách Tiên Kỳ. Thực lực của bọn họ, cấp giả cao nhất cũng chỉ mới đến sơ cấp Phách Tiên Kỳ. Sức mạnh chênh nhau một cấp không thể coi thường.

— Bảo vệ tiểu thư!

Beishi cảm nhận được nguy hiểm, hét lên. Hộ vệ nhanh chóng trấn tĩnh bao chặt lấy Napi vào trong, sẵn sàng tư thế chiến đấu. Khi ra đi cùng Napi, họ đã thề bảo vệ con gái Thượng Đế bằng cả tính mạng. Nên dù có chết, đến hơi thở cuối cùng họ đều phải cố gắng. Napi cong khóe mắt nhìn Hạo Nhân tỏa sức mạnh. Cô bình tĩnh đẩy Beishi ra, nói nhỏ:

— Tất cả lui ra sau, không có lệnh của ta không được phép đi qua.

— Tiểu thư!

Đám người Beishi kêu to, khuôn mặt tràn đầy lo lắng. Napi vẫn nghiêm sắc mặt, họ đều phải lui xuống. Nhưng vẫn luôn trong tư thế chiến đấu, chỉ cần Hạo Nhân động thủ họ liền ra tay. Napi chậm rãi tiến đến trước mặt Hạo Nhân, bàn tay nhỏ vươn ra vẫy vẫy.

— Người muốn biết tại sao lão thợ rèn giúp chúng ta phải không? Cúi xuống đây, đưa tai lại gần, người không thấy là ta quá bé sao hay người muốn mọi người đều biết bí mật khiến ông lão chịu luyện vũ khí?

Hạo Nhân dường như quên mất Napi vốn không phải đứa trẻ bình thường. Nhìn khuôn mặt đáng yêu đó, không chần chờ hấn cúi người xuống ngang tầm mắt Napi. Đôi mắt Napi như biết cười, gật đầu kêu.

— Rất tốt!

” Xoẹt!” Ánh bạc nhanh như chớp lóe lên, rạch ngang cổ họng Hạo Nhân. Máu phụt ra từ vết thương nơi động mạch chủ, văng lên dính đầy mặt Napi. Hạo Nhân mở to mắt không thể tin được, há miệng toàn là máu vốn không thể thốt lên lời. Máu nhuộm đỏ y phục màu trắng của hắn, tay ôm chặt miệng vết thương, máu không ngừng tuôn ra. Cơ thể hắn lao đảo ngã về phía sau, mắt trợn trừng. Sự việc diễn ra quá nhanh, bọn Đầu Tử khi thấy thiếu chủ, mình đầy máu ngã xuống. Cũng là lúc Hạo Nhân đã tắt thở, Đầu Tử hộc mắt đỏ lên, hét lớn:

— Thiếu chủ!

Napi tay cầm sợi dây bạc, thân hình bé nhỏ cũng nhiễm đầy máu. Beishi vội tiến lên, thấy tay Napi do siết quá chặt sợi dây, cũng đã làm chính mình bị thương. Cô đau xót

— Tiểu thư!

Tiếng kêu của Beishi như hồi chuông thức tỉnh bọn Đầu Tử. Chúng ngẩng đầu, đôi mắt long sòng sọc nhìn Napi, hét lớn.

— Chúng bay phải chết!

Cầm đao hướng tới phía Napi mà chém, Beishi triệu hồi quyền trượng lập kết ấn che chắn Napi.

— Rầm

Loan đao và kết giới chạm vào nhau vang lên âm thanh rợn người. Napi đứng sau kết giới, khẽ nhếch miệng.

— Vô vị.

Các hộ vệ cũng đồng loạt tiến lên, bộc lộ hơi thở cường đại. Trừ Napi và Beshi tất cả đều trên cấp trung cấp Xuất Kỳ. Bọn Hắc Tử cũng bộc lộ sức mạnh, chuẩn bị lao vào huyết chiến. Napi bỗng cười nhạt.

— Dương Tuệ, cô còn tính xem kịch hay đến bao giờ?.

Dứt lời, một bóng áo đỏ lao vào đám người Đầu Tử, trận huyết chiến mới thực sự bắt đầu.

15. Chương 15: Rời Thôn Đông Quang

Cách thôn Đông Quang không xa, trong lều trắng được hộ vệ canh gác. Napi nằm nghiêng bên giường mềm, hai bàn tay được bôi thuốc, quần băng trắng, nồng mùi thảo dược. Dương Tuệ ngồi ngay phía bên dưới, sát bên chỗ Beishi đang xem bản đồ. Napi giấu hai bàn tay bị Beishi băng bó, không khỏi thở dài. Chỉ là chảy một chút máu thôi mà, sao lại phải băng bó thành hai cục bông thế này. T.T

— Dương Tuệ! những việc cần thu xếp đã làm xong chưa?

Dương Tuệ nghe Napi hỏi, quay đầu về phía Napi

— Thừa chủ nhân, đã xong rồi.

— Tốt, ngày mai chúng ta xuất phát đi Vô Thần Sơn Trang. Hôm nay, cô cũng đã mệt mỏi cả ngày, nghỉ ngơi sớm đi.

Dương Tuệ gật đầu nhưng vẫn ngồi yên, Napi chưa ngủ sao cô dám ngủ kia chứ.

— Beishi! Chị đi gọi bạch ưng về đây giúp ta. Chuyển lá thư kia về Đế đô, nhanh một chút rồi chị cùng đi nghỉ ngơi luôn đi.

Napi dặn dò xong, Beishi cúi đầu lui ra ngoài. Napi trở mình nằm xuống, hai mắt khép lại. Đã đủ dài cho một ngày rồi, nếu không nghỉ ngơi ngày mai làm sao chịu nổi sự giày vò của lão hồ ly kia. Dương Tuệ thấy Napi đã nằm xuống, chờ thêm một lúc hô hấp của Napi ổn định, Dương Tuệ mới khẽ khàng lui ra ngoài. Trưa nay, vốn là cô đã tìm được Napi từ lúc Hạo Nhân phát ra hơi thở sức mạnh. Nhưng lại thấy Napi đối diện với hắn, trong lòng cô cũng muốn xem thử chủ nhân của mình là người như thế nào. Nhìn Napi dù

không có nội lực, vẫn dễ dàng giải quyết xong một cấp giả trung cấp Phách Tiên Kỳ. Dương Tuệ đã nhận ra, cô bé con này quả thật vô cùng can đảm. Lần đầu cô giết người, lúc đó cô chỉ khoảng tầm tuổi Napi, vậy mà đã hoảng sợ không nói nên lời. Còn Napi vẫn bình thản đối mặt, thần kinh phải vững chắc như thế nào mới có được biểu hiện đó. Dương Tuệ ngửa mặt nhìn bầu trời đêm trong vắt, huyết kết khế cũng đã ký rồi, nhận chủ nhân thì nhận vậy.

— Nhóc con, ui da ta mới vắng mặt một tí là đã bị thương rồi. Ai làm đồ đệ của ta bị thương? nói mau ta đi giết kẻ đó.

Vô Thần Y kích động, trợn ngược đôi mắt, hai lỗ tai đỏ bừng. Napi vỗ vỗ cánh tay ông, khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ.

— Lão hồ ly! Ôn ào quá.

Mới sáng sớm, Vô Thần Y đã lên vào trại của Napi la hét om sòm. Beishi nhin cười nhìn biểu hiện của hai người kia nhẹ nhàng nói.

— Thần y , tiểu thư buổi sáng hay khó chịu. Phải tự mình dậy mới được, còn ai làm Napi bị thương, kẻ đó đã xuống suối vàng châu Diêm Vương rồi.

Vô Thần Y nghe Beishi kể sơ chuyện ngày hôm qua, mặt mày hớn hở. Hải lòng vuốt bộ râu dê.

— Đồ đệ của ta ít nhất phải thế!

Hôm qua, khi nghe Napi hỏi ông có thể chế tạo một sợi dây bạc sắc bén hay không? Ông đã không do dự làm ngay cho con bé, chỉ nghĩ để nó chơi đùa. Ai ngờ Napi lại dùng để giết người, quả thật càng nhìn càng ưa thích đồ đệ này a. Trong lúc Napi còn mơ màng, dưới sự đốc thúc của Vô Thần Y, Napi đã bị quăng lên cổ xe ngựa. Lắc lư tiến về phía trước, Napi tâm tình không tốt hỏi lão hồ ly.

— Lão hồ ly! Hôm qua ông đi đâu vậy?

— Ta đi giải quyết đám sơn tặc trên núi Phong Vân gần đây. Tên Hạo Nhân hôm qua con xuống tay, chính là thiếu chủ của chúng. Ta đang định giải quyết xong núi Phong Vân, sẽ trực tiếp trở về giết hắn. Không ngờ đồ đệ ngoan, con đã làm giúp sư phụ rồi.

Lão hồ ly cuồng trẻ em, xoa loạn đầu Napi. Cô cũng không có tâm trạng đùa với lão cổ quái, tốc độ cắn nuốt kinh mạch ngày càng nhanh. Napi nằm xuống đệm êm, nhắm mắt dưỡng thần. Đã rời khỏi thôn Đông Quang rồi, tiến thẳng đến Vô Thần Sơn Trang. Vô Thần Y nhìn biểu hiện của Napi, cũng biết tốc độ cắn nuốt kinh mạch đang ngày càng tăng. Ông vươn tay điểm huyết ngủ của Napi, khiến cô rơi vào giấc ngủ sâu.

— Cứ để Napi ngủ cho đến khi tới được sơn trang, tốc độ cắn nuốt kinh mạch đang tăng. Không thể tùy tiện dùng thuốc, để con bé ngủ là giải pháp tốt nhất. Đường đi khó khăn con bé sẽ không chịu nổi, các người rõ chưa?

Vô Thần Y dặn dò Beishi và Dương Tuệ, thấy hai người họ gật đầu, ông mới hải lòng vuốt chòm râu. Napi ngủ vui, tốc độ cắn nuốt kinh mạch cũng dường như chậm lại, điều hòa theo từng nhịp thở của Napi. Cả đoàn người rời khỏi thôn Đông Quang , lạng lẹ nhanh chóng hướng đến Vô Thần sơn trang.

16. Chương 16: Hoàng Cung Vũ Minh Quốc

Bạch ưng chao lượn trên bầu trời, thét gào những tiếng oai hùng. Hàn Long vui vẻ, nhận thư của Napi truyền về. Napi đã tìm được Vô Thần Y, còn ký huyết kết khế với Dương Tuệ. Tạm thời an toàn của Napi đã được đảm bảo, phải nhanh chóng báo tin cho đám Hàn Nghị. Bọn chúng sẽ yên tâm hơn nhiều, Hàn Long cầm bức thư, bước chân vội vã. Bên này, Hàn Long đang sốt ruột báo tin cho con trai thì ngược lại bốn vị hoàng phi vẫn vô cùng an nhàn. Trên chiếc bàn vuông, bốn vị hoàng phi đang đánh bài. — Chị, chị đánh cược xem lão già đó đang làm gì? Mẩu phi của Hàn Thiên nháy mắt nhìn người ngồi kế bên mình. —

Không được nhìn lên bài của chị! Mẫu phi Hàn Nghi, co đám bài trên tay lại, khuôn mặt đề cao cảnh giác. — Mặc xác lão, mới vừa nghe tiếng chim ưng kêu đầy trời. Chắc lại vừa có thư của Napi, ông ta chắc đi báo tin cho đám bảo bối ở bí cảnh. Bà nhàn nhạt trả lời, thấy ra một con bài, hô to. — Ủ ròi! Chung tiền đi. Ba người còn lại ảo não đặt vàng lên bàn. Tứ hoàng phi bức xúc: — Lão già chết tiệt! Em đang chơi ở Đông Nam cũng bị lão lôi về, a a a a không thể chịu được. Tứ hoàng phi nằm dài ra bàn, vẻ mặt oan ức như sắp khóc. Ba vị hoàng phi kia an ủi, cũng bức xúc không kém. Họ đều đang chơi rất vui, thế mà lại bị lôi về. Tứ đại mỹ nhân lục địa năm xưa nay đã ba mươi tuổi. Mười lăm năm trước, bị lão hoàng đế ‘tóm gọn một mẻ cá’ hơn hết về phần mình. Giang hồ năm đó oán trách liên miên, chỉ có bốn mỹ nhân biết sự thật. Năm xưa, Hàn Long tham gia đấu trường đạt danh vọng uy chấn lục địa. Hàn Long cùng với Trúc Cơ, hai người là thanh mai trúc mã kết bái phu thê trên chiến trường. Mười lăm tuổi, bốn mỹ nhân tâm tình trẻ con, lén trốn nhà lên vào chiến trường. Tu vi không đủ, còn suýt bị quái yêu ăn thịt, may mắn có Hàn Long đi ngang qua ra tay cứu mạng. Thiếu nữ mười lăm, mang dáng hình Hàn Long khắc sâu vào tim. Bốn nàng từ bé đã lớn lên cùng nhau, nay lại cùng yêu một người. Nhưng Hàn Long chỉ xem bốn nàng như em gái, toàn tâm toàn ý yêu thương Trúc Cơ. Nhìn Trúc Cơ nhận được tình yêu của Hàn Long, các nàng ai lại không đỏ mắt, đau lòng. Giận dữ tự ái nổi lên, tính tình trẻ con bộc phát không ngờ lại dẫn đến hậu quả nghiêm trọng. Trúc Cơ mang thai đến tháng thứ tám đuổi theo các nàng, ở giữa chiến trường đầy rẫy nguy hiểm Trúc Cơ lo lắng bốn nàng không bảo vệ nổi mình. Sau đó quả nhiên rơi vào bao vây của đám quái thú, Trúc Cơ vì bảo vệ các nàng đã liều mình chiến đấu. Lúc Hàn Long chạy tới, Trúc Cơ chỉ còn nửa hơi thở. Vết thương nặng trên vai không kịp cứu chữa, lại trúng kịch độc, cả Trúc Cơ lẫn cái thai đều không qua khỏi. Ngày ấy, Hàn Long như điên như dại ôm thân xác Trúc Cơ đã lạnh giá, vung đao chém giết quái vật. Các nàng sợ run người co quắp cơ thể lùi lại phía sau. Hàn Long chôn mẹ con Trúc Cơ trong rừng trúc, lại đặt phong ấn tại cửa mộ ngăn cản quái thú và người đến quấy phá giấc ngủ của hai mẹ con. Các nàng tưởng Hàn Long sẽ một đao giết chết các nàng báo thù cho Trúc Cơ. Nhưng không ngày Hàn Long ra khỏi chiến trường, cũng là ngày các nàng bình an trở về gia tộc. Nỗi tiếc hận đó không bao giờ vơi, trả nợ cho Trúc Cơ là điều không thể. Các nàng cầu xin gia tộc gả mình cho Hàn Long, cuối cùng được như ý nguyện. Yêu Hàn Long say đắm, lại mắc nợ ông quá nhiều, thay Trúc Cơ sinh ra Nghi, Thiên, Quân, Minh. Tứ hoàng phi không bao giờ tranh chấp ngôi vị hoàng hậu, trong lòng bọn họ chỉ có Trúc Cơ mới xứng đáng ngồi lên ngôi vị đó. — Các nàng đang chơi bài à? Giọng nói của Hàn Long vang lên khiến bốn hoàng phi giật mình. Đồng loạt quăng ánh mắt sắc lẹm về phía ông, các bà cũng tạm thu lại tâm tình. Hàn Long cười nhạt đón nhận cái nhìn của các bà, nói nhỏ. — Ở bên ngoài mười mấy năm rồi, cũng phải về nhà thôi. Đứng đi lung tung bên ngoài nữa, bọn Hàn Minh cũng đỡ vất vả chạy đi tìm mẫu phi của chúng khắp nơi. Con cũng đã lớn hết rồi, các nàng cũng nên dành thời gian quan tâm chúng một chút. Hàn Long tiến lại cái bàn, nhặt một con bài lên xem xét. Trong ánh mắt toát lên vẻ thích thú, rồi lại nhìn một lượt các bà phi. — Được hôm nay trầm chơi bài cùng các nàng. Nói rồi vui vẻ ngồi xuống, các bà phi nhìn nhau khê cần môi. Chốc chốc, bên trong hoàng điện lại vang lên tiếng cười đắc thắng của Hàn Long, kèm tiếng cầu nhàu, than vãn thua bạc của bốn hoàng phi.

17. Chương 17: Chủ Nhân Hỏa Lò

Napi mơ hồ tỉnh dậy, cảm giác không dễ chịu chút nào. Khuôn mặt nhỏ trắng bệch vì đau đớn, từng thớ thịt giật giật theo chuyển động của cô. Cảm giác bị ăn mòn từ bên trong, cơn đau không thể xoa dịu. Napi cuộn tròn người, mím chặt môi ngăn tiếng rên rỉ, bờ môi bị cắn liên tục bật máu. Beishi phát hiện Napi đã tỉnh, nhìn thấy toàn bộ nỗi đau của cô bé. Khóe mắt Beishi chợt đỏ lên, dù sao Napi vẫn chỉ là một đứa trẻ làm thế nào chịu được cơ chứ. Nén lại cảm xúc của mình, Beishi mở cửa xe nói với Dương Tuệ.

— Dương Tuệ! Gọi Vô Thần Y.

Dương Tuệ quay đầu nhìn lướt qua Beishi rồi nhìn vào trong xe. Đập vào mắt là hình ảnh Napi đang cuộn tròn cơ thể, rất nhanh Dương Tuệ thu hồi ánh mắt, gạt đầu với Beishi lắc mình nhảy lên không trung. Chẳng mấy chốc, Vô Thần Y nhảy lên xe, nhìn sắc mặt của Napi. Ông rút ra trong túi một mảnh da gấp làm đôi, trải mảnh da ra sàn xe. Bên trong chứa một bộ ngân châm ngắn dài đủ kích cỡ, hai tay đan chéo

lên không trung kéo hơn hai mươi kim châm đâm vào huyết vị. Bàn tay đan kết, dãn trải kết ấn, kim châm như có hồn di chuyển linh hoạt dưới tay Vô Thần Y. Truyền linh lực vào mũi kim, làm đầu kim ánh lên một chòm lửa nhỏ màu xanh lam. Những chòm lửa múa lượn trên cơ thể Napi, mang linh lực nồng ấm chấn áp sức mạnh đang gào thét đòi dung hợp. Mồ hôi trên trán Napi ngừng chảy, cơ thể cũng từ từ mềm ra. Vô Thần Y lúc này mới thu hồi kim châm, xoa xoa trán Napi.

— Nhóc con! Ráng chịu thêm một lát, sức mạnh trong cơ thể con rất lớn. Sau khi đả thông kinh mạch, sức mạnh dung nạp vào trong. Lúc này có thể đảo thiên dời địa trở thành cao thủ cường giả hay không còn đợi vào thiên phú của con. Đi thêm 20 dặm nữa là đến truyền tống trận, lập tức chuyển về Vô Thần sơn trang, ta sẽ tẩy kinh phạt tủy cho con.

Napi gạt đầu, ngồi dậy đưa mắt nhìn Beishi đang lo lắng kể bên. Dừng khẩu hình miệng, Napi nói.

— Đừng lo!

Napi vốn muốn lên tiếng lại không ngờ cổ họng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào. Vô Thần Y gật đầu với Napi, cô hiểu ngay lập tức.

Bế quan mọi huyết đạo, xoa dịu nguồn sức mạnh, việc cắn nuốt đã làm tổn thương đến các cơ quan bên trong cơ thể. Napi dựa sát cửa sổ, hướng mắt ra ngoài, tán cây xanh biếc bao trùm tầm mắt. Dừng khẩu hình miệng Napi hỏi.

— Ngủ bao lâu rồi?

— Tiểu thư, người đã ngủ năm ngày bốn đêm rồi.

Beishi đưa bình nước cho Napi, trả lời. Napi đón lấy uống một ngụm, rồi trả lại.

— Đây là đâu?

— Đã rời khỏi Vũ Minh Quốc! Đi qua hơn hai mươi truyền tống trận. Tạm thời cũng không xác định được vị trí, chỉ đi theo hướng dẫn của lão thần y.

Dương Tuệ lên tiếng, vẫn trầm lạnh nhạt như xưa. Napi nghe xong, quay sang nhìn lão hồ ly, khóe môi giật giật.

— Lão cổ quái! Cái sơn trang ấy rốt cuộc nằm ở nơi quỷ quái nào. Hay trong đó che giấu sở thích gì kỳ quái mà sợ người khác nhìn thấy?

Ném cho lão hồ ly cái nhìn khinh bỉ, Napi trông thấy chòm râu trắng run run mấy cái. Lão hồ ly giận run, yêu nghiệt, thật là yêu nghiệt! Lần đầu tiên bắt thằng nhóc kia đến sơn trang, nó cũng nhìn ông bằng ánh mắt khinh bỉ như thế, thốt ra những câu tương tự. Không thèm chấp nhặt với lũ nhóc con, lão thần y hừ một tiếng không trả lời Napi. Napi cũng chẳng để ý đến Vô Thần Y nữa, chìm vào quang cảnh ngoài cửa sổ. Nhất thời, cổ xe rơi vào im lặng.

— Hỏa lò, làm sao ông sử dụng được? Chẳng phải chính ông cũng không tìm ra cách mở sao?

Napi nhướn mày, nghi hoặc chất vấn Vô Thần Y. Vô Thần Y cười nhạt, lấy ra quả cầu lúc trước đưa cho Napi.

— Nhóc con, lần trước ta không nói đùa, vật nhỏ này theo ta gần cả đời người cũng không có tác dụng gì. Chỉ có người khi chạm vào, nó mới có phản ứng. Thực chất nó chính là chìa khóa mở hỏa lò, ai kích hoạt được chìa khóa. mới sử dụng được Hỏa lò. Vốn ban đầu, ta tính thông qua người đưa chìa khóa Hỏa lò vào nhân gian. Tùy duyên của nó để tìm chủ nhân, không ngờ ngay cả Hỏa lò cũng thuận phục nhận người làm chủ nhân. Haizz ta nói thật, nhóc con, số phận nhất định an bài người gặp được ta, vận số gì mà lắm trùng hợp thế. Bảo bối mấy trăm năm của gia tộc ta bị người cướp đi rồi.

Vô Thần Y đau xót nhìn quả cầu dần phát sáng trên tay Napi. Napi nâng cao quả cầu, nhìn ngắm nó, khe nhếch môi.

— Beishi, Hỏa lò này bán đi chắc sẽ rất được giá.

Bộ mặt gian thương lộ rõ nguyên hình, Vô Thần Y run run hai cái. Beishi và Dương Tuệ đè thấp vai kiềm nén tiếng cười. Bỗng xe ngựa dừng lại, Vô Thần Y ngó cửa xe, quay sang bảo đám người Napi.

— Đến rồi, qua truyền tống này nữa là đến sơn trang.

Napi gật đầu, nhìn theo bóng lão thần y xuống xe. Lấy ra từ trong tay áo một ấn thạch khắc chữ màu đen, tra vào lệnh bài truyền tống. Một đạo ánh sáng bao trùm đoàn xe, lão hồ ly cười vui vẻ.

— Nhóc con, chào mừng đến Vô Thần sơn trang.

18. Chương 18: Tẩy Kinh Phật Tủy

Beishi dìu Napi ra khỏi xe ngựa, đặt mắt nhìn khung cảnh xung quanh. Sơn trang dựa vào thế núi, sang phẳng một phần vách làm nền, xây dựng theo triền núi đi lên. Mái ngói lưu ly khi ẩn khi hiện, trùng điệp với màu xanh của núi rừng. Thấp thoáng còn nhìn thấy những dãy hàng lang dài nối liền các lầu, gác bắc ngang qua các khe núi. Mây trắng phủ bông bênh huyền ảo, sương giăng giăng che lối vào, còn người được hương hoa hải đường quấn quanh.

— Lão hồ ly thật lắm tiền!

Napi híp đôi mắt tím, chếp miệng cảm thán. Vô Thần Y bước tới bế Napi trên tay, gật đầu đồng tình.

— Ta cả đời không tự hào y thuật tuyệt đỉnh, nhưng lại tâm đắc nhất nơi này. Chốn bồng lai tiên cảnh, quả thật đắc đạo thành tiên.

Napi phì cười, ôm chặt cái cổ Vô Thần Y, cả cơ thể không còn bao nhiêu sức lực. Vô Thần Y bước lên bậc thềm dẫn vào sơn trang, hai bên bậc thang các đệ tử của Vô Thần sơn trang cung kính đứng chờ. Vừa nhìn thấy lão thần y, đệ tử đồng thanh hô lớn.

— Vô Thần lão trang! cung nghênh trở về!

Vô Thần Y không dừng cước bộ, thản nhiên nói.

— Miễn đi! Sắp xếp cho đoàn người phía sau chu đáo, lấy lễ thượng khách mà đối đãi. Bất kỳ ai làm trái, tội chết không tha.

Đệ tử bên dưới nhận lệnh, không nói hai lời vội vã đi làm ngay. Vô Thần Y lại nhìn Napi, xoay cơ thể cô đối diện với chúng đồ đệ bên dưới tự hào nói.

— Đây chính là đệ tử bế môn của ta, đồng chức hạng với đại sư huynh Hàn Quân của các ngươi. Sau này lời của con bé là lời của ta, nhìn thấy con bé như nhìn ta. Huyết sát lệnh ban ra ai không phục giết không tha.

Đệ tử cung kính vâng dạ, cũng tò mò ngẩng đầu nhìn đệ tử bế quan của sư phụ. Một bé gái như tinh linh, mái tóc tím lấp lánh trong gió, đôi mắt tím trong suốt như phale, ngũ quan tinh xảo, khóe mắt như biết cười. Trong lòng Vô Thần Y, Napi lại một lần nữa tỏa ra vẻ đẹp kiêu diễm sắp thức tỉnh. Vô Thần Y không chần chừ, ôm Napi đi thẳng đến phòng luyện đơn, hạ lệnh những kẻ khác không được lại gần. Đặt Napi xuống tấm nệm mỏng.

— Napi, trong thời gian giải độc, đả thông kinh mạch cơ thể con sẽ rất đau đớn. Nếu không chịu được cứ hét lên nghe không?

— Vâng! -Napi gật đầu.

Vô Thần Y gật đầu, lại lấy ra kim châm, rót linh lực vào đầu kim phóng toàn bộ về phía Napi. Triệu hồi quyền trượng, lập bát quái trận đồ xung quanh Napi. Hai tay kết ấn, gia tăng sức mạnh, chọc sâu đầu kim vào kinh mạch tắc nghẽn. Napi nhắm chặt mắt, nổi đau bị kiềm hãm lại một lần nữa bùng lên dữ dội. Trong cơ thể như có ngọn lửa trào dâng, hoàn toàn nhấn chìm Napi vào biển lửa. Đó là sức mạnh trong cơ thể kêu gào, một là tiếp nhận hai là phá hủy lẫn nhau. Napi không gượng nổi hét lên:

— A A A A A A A A A A !

Tiếng thét của Napi làm tốc độ kết ấn trên tay Vô Thần Y càng nhanh. Bên ngoài Beishi cũng nghe thấy tiếng hét, cô quay đầu lại vui đầu mình vào lòng Dương Tuệ. Bờ vai run run khê nứt nở.

— Chỉ là một đứa trẻ thôi mà.

Dương Tuệ vỗ vỗ bờ vai Beishi, con người chột tối lại. Bàn tay nắm chặt, móng tay bám chặt vào da thịt, nhỏ máu tong tong. Bên trong Napi buột miệng phát ra tiếng thét, phút chốc sau lại phát hiện ra cảm xúc thay đổi. Napi ngậm chặt miệng, lòng cũng không dễ chịu nếu nhất định phải đau đớn vậy thì cô cũng không muốn người khác quá lo lắng cho mình. Khóe môi rỉ máu, từng giọt thấm ướt lưỡi Napi. Vô Thần Y thu hết biểu hiện của Napi vào mắt, âm thầm tán thưởng. Có can đảm vậy mới xứng đáng làm đệ tử bề quan của ông.

Linh lực rót vào cơ thể Napi nhanh chóng áp chế ngọn lửa, điều phối nó dần dần thông thả hòa nhập kinh mạch.

“Ba”

Quyền trượng đập vào nắp Hỏa lò, trần đồ bát quái mở ra ném cơ thể Napi vào trong lò. Vô Thần Y thu hồi kim châm, lại xuất ra nước đổ đầy lò, Napi ngâm trong nước chỉ còn lộ cái đầu. Bỏ toàn bộ đan dược hòa tan vào nước, đóng nắp Hỏa lò, nổi lửa. Napi ngồi bên trong cảm nhận linh lực từng chút từng chút len lỏi vào cơ thể. Cái nóng trong cơ thể hoàn toàn chịu được sự khống chế của cô. Bên tai vang lên tiếng của lão thần y.

— Tĩnh tâm lắng nghe, mang linh khí dẫn vào chu mạch vận hành chu kỳ. Đả thông từng kinh mạch, gặp trở ngại thì hấp thụ trợ lực bên ngoài cưỡng ép chất độc ra khỏi cơ thể.

Vô Thần Y nhắc cái lò lên không trung, Hỏa lò xoay diên cuồng trên ngọn lửa. Cái nóng bên ngoài, xoa dịu cái nóng trong cơ thể Napi, thuốc nước hòa tan hấp thụ vào cơ thể. Napi thử vận nội lực đưa sức mạnh dung hợp đả thông từng kinh mạch một. Rất chậm, chậm đến nỗi cảm giác linh lực của cơ thể đang kéo co nhích từng milimet một vào kinh mạch. Linh lực quay một chu kỳ, rồi lại một chu kỳ, chậm rãi thông thả mà quay.

” Rắc, Rắc”

Kinh mạch gãy nát dưới sức mạnh dung hợp, nhưng ngay lập tức được linh lực liếm lên kéo liền lại, cũng cố vững chắc. Nỗi đau cứ nhói lên rồi lại được xoa dịu, cơ thể như bị ngàn vạn côn trùng cắn nhức nhối vô cùng. Napi yên tĩnh, xếp bằng trong Hỏa lò, hai tay đặt lên đầu gối vận hành chu kỳ, đả thông kinh mạch.

Ba tháng dần qua đi nhanh chóng, Vô Thần Y cũng không cần phải rót linh lực vào Hỏa lò nữa. Ngày ngày ông đều ở phòng luyện đan dược, chế tạo đan dược chờ ngày Hỏa lò mở ra. Beishi, Dương Tuệ ngày ngày đến phòng luyện đan quan sát Hỏa lò tự xoay tròn trong không trung đã thành thói quen. Linh lực toát ra trong lò càng ngày càng mạnh, sức mạnh của Napi làm người khác e sợ. Beishi với sự giúp đỡ của Vô Thần Y đã đột phá sơ cấp Tiên Kỳ, đang không ngừng tu luyện để tăng cấp giả của bản thân. Dương Tuệ thì ngược lại, Vô Thần Y chỉ liếc qua một cái rồi bảo.

— Tự luyện đi!

Dương Tuệ nhếch khóe miệng, ánh mắt hứng thú nhìn lão thần y. Nhìn ra được thực lực của mình, không phải ai cũng có thể. Ngoại trừ chủ nhân, ông là người thứ hai nhìn thấu cô.

Hỏa lò biến động dữ dội, phát ra tiếng động kinh người.

” Rầm!”

Mọi người đều chạy đến phòng luyện đan, Hỏa lò đã ngừng xoay, đứng vững vàng trên mặt đất. Một cỗ hơi thở phát ra từ trong lò, một lần nữa làm mọi người kinh ngạc về tốc độ cường đại.

” sơ cấp Nhập Kỳ,

trung cấp Nhập Kỳ,

thượng cấp Nhập Kỳ,
sơ cấp Xuất Kỳ,
trung cấp Xuất Kỳ,
thượng cấp Xuất Kỳ,
sơ cấp Tiên Kỳ,
trung cấp Tiên Kỳ,
thượng cấp Tiên Kỳ,
sơ cấp Phách Tiên Kỳ,
trung cấp Phách Tiên Kỳ,
thượng cấp Phách Tiên Kỳ,
sơ cấp Ngạo Tiên Kỳ,
trung cấp Ngạo Tiên Kỳ,
thượng cấp Ngạo Tiên Kỳ,
sơ cấp Toàn Tiên Kỳ”

Luồng hơi thở cường đại tăng nhanh cho đến sơ cấp Toàn Tiên Kỳ thì dừng lại. Trố mắt nhìn về phía Hỏa lò, tốc độ này bằng người bình thường tu luyện hai mươi năm mới đạt được. Đảo thiên dơi địa, chỉ có thể là đảo thiên dơi địa. Trong lúc mọi người còn đang sửng sốt, nắp Hỏa lò mở ra, một bóng dáng quen thuộc bay ra khỏi lò. Trên khóe miệng, nụ cười như bùng cháy, cả cơ thể hoàn toàn lột xác. Mái tóc tím dài đếm thất lưng, khuôn mặt tà mị kiều diễm, hàng mi cong vút sắc sảo, đôi môi như cánh hoa đào mới nở. Giữa trán một đóa hoa tím biếc nở rộ, tôn lên đôi mắt yêu nghiệt bên dưới. Napi hoàn toàn rũ bỏ dáng vẻ trẻ con, đường nét ngũ quan lớn hơn một chút. Nhướn lông mày, ngơ vực nhìn đám người mắt to, mắt nhỏ trước mặt.

— Không chào đón ta sao?

Beishi không nhện được kêu to.

— Tiểu thư!

19. Chương 19: Tiếp Nhận

Vô Thần sơn trang vốn yên tĩnh, tịch mịch cũng vì chủ nhân của nó thích cuộc sống tĩnh lặng. Xây dựng sơn trang nơi thâm sơn cùng cốc, xa lánh sự đời là tiêu chí của Vô Thần Y. Nhưng hiện nay, Vô Thần sơn trang gà bay chó chạy, lòng người hoang mang chỉ vì lão thần ly mới thu một đệ tử. Đệ tử này cũng rất đặc biệt, mới tám tuổi đầu đã luyện tới sơ cấp Toàn Tiên Kỳ gây chấn động toàn bộ sơn trang. Napi mang trên lưng giỏ thuốc, trèo lên vách đá cheo leo sau sơn trang. Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống gò má, ướt đầm bờ vai. Đã thông kinh mạch, đột phá Toàn Tiên Kỳ tuy là sự thật, nhưng Napi cảm thấy chưa đủ. Chỉ mới có nội lực thì làm được gì, cô còn chưa hoàn toàn khống chế tốt linh lực. Vô Thần Y bảo cô cứ từ từ, nhưng Napi không thể từ từ được. Cô muốn nhanh chóng học tập cả vũ kỹ, trước khi luyện vũ kỹ cô cần rèn luyện cơ thể này. Thân thể chỉ là một đứa trẻ, xương cốt vốn yếu ớt, sức lực có hạn, cần tăng cường rèn luyện thân thể. Ví dụ như luyện tập đan dược, Napi luôn tự mình đi hái thuốc, truyền linh lực vào hai bàn chân và hai bàn tay. Phân bố đều linh lực, khống chế sức nặng cơ thể, leo lên leo xuống vách núi cả ngày. Napi đạp chân vào một hố nhỏ, đẩy cả người lên đỉnh vách núi, quệt mặt vào cánh tay lau mồ hôi trên trán. Cách luyện này đúng là hiệu quả, sau có mấy ngày ngắn ngủi, việc leo trèo đã dễ dàng hơn trước. Ngay cả thời gian leo lên cũng giảm đi đáng kể, Napi vươn vai tháo giỏ thuốc nặng trĩu, bỏ mấy

cục đá ra ngoài. Để tăng thêm độ khó, mỗi ngày qua đi Napi lại thêm một cục đá vào giỏ. Nghĩ đến những người đang ở Vũ Minh Quốc chờ cô quay về, Napi càng ép mình phải kiên trì. Xách giỏ thuốc vào sơn trang, cả người ướt đầm mồ hôi. Napi đi đến phòng luyện đan, giờ này chắc lão thần y đang ở đó.

— Lão hồ ly! Con về rồi đây.

Vô Thần Y đứng bên cửa sổ, tay phải cầm một lá thư, tay trái vươn ra cho bồ câu ăn vài nắm thóc. Nghe tiếng gọi của Napi, Vô Thần Y quay đầu lại, thần sắc ngưng trọng nhìn Napi. Napi đặt giỏ xuống, nhìn Vô Thần Y.

— Napi! ta biết con muốn học tập võ kỹ. Ta ở nơi này chú trọng luyện đan, chế thuốc những thứ như đánh nhau, nâng cao tu vi sẽ rất hạn chế. Ta mới nhận được thư của một người bạn. Ông ấy là một người đáng để người khác ngưỡng mộ, cả đời ông ấy luôn tự hào về võ kỹ của mình. Đáng tiếc chưa có duyên truyền thụ cho đệ tử mình ưng ý nhất, thì đệ tử ông ấy lại qua đời. Ông ấy biết ta nhận con làm đệ tử, viết thư bảo ta mang con đến gặp ông ấy.

Vô Thần Y nhẹ giọng nói, đôi mắt ánh lên vài tia quý dị. Lão già kia lại nổi cơn rồi à, lại viết thư bảo mình đem con bé tới. Chung quy là vẫn chưa quên được chuyện cũ.

— Người bạn đó của người biết con sao?

Vô Thần Y gật đầu.

— Ông ấy còn biết cha con nữa!

— Hàn Long? ông ta biết cha con sao?

Napi hồ nghi hỏi lại, thần sắc của lão thần y không bình thường.

— Chính xác thì Hàn Long là phu quân của đệ tử chân truyền lão ta.

Vô Thần Y thở dài, kể lại chuyện xưa.

— Tính ra Trúc Cơ cũng là một thiên phú cường giả. Năm tám tuổi, đã trở thành cấp giả sơ cấp Toàn Tiên Kỳ như con bây giờ. Cha mẹ con bé lại là bạn tâm giao với cha mẹ Hàn Long, nên từ nhỏ Trúc Cơ và Hàn Long đã lớn lên bên nhau. Trên chiến trường đại lục, Trúc Cơ khẳng khái đi theo Hàn Long. Lão già kia cũng không muốn ngăn cản con bé, chỉ là muốn con bé nhận truyền thừa xong hãy tham gia chiến trường. Nhưng trong đêm, Trúc Cơ trốn khỏi nhà gia nhập chiến trường đuổi theo Hàn Long. Ở trong chiến trường, Hàn Long và Trúc Cơ kết bái phu thê, Trúc Cơ còn mang thai đến tháng thứ tám. Ai ngờ vì một chuyện ngoài ý muốn, chuyện này có liên quan trực tiếp đến bốn vị hoàng phi hiện giờ của Hàn Long. Để cứu bốn người bọn họ, Trúc Cơ bị thương rất nặng, mất luôn cả tính mạng, đứa nhỏ cũng không giữ được. Lão già kia mất đệ tử mình sủng ái nhất, đóng cửa bế quan cả chục năm nay. Ta cũng chỉ gửi thư thông báo cho có lệ, ai ngờ lần này lão lại muốn gặp con.

Napi sững sờ, thì ra là vậy. Chuyện xưa của Hàn Long cô cũng không biết nhiều.

— Con sẽ đi! Napi ngược nhìn lão thần y đáp.

— Đứa trẻ ngoan, mặc dù ta chưa gặp Trúc Cơ bao giờ. Nhưng khẳng định lão già ấy rất yêu thương Trúc Cơ, nay kỳ ngộ gặp được con có thiên phú giống Trúc Cơ nên lão mới để ý. Chỉ cần lão chịu truyền thừa cho con, ta tin con sẽ không làm lão thất vọng. Cũng thay ta an ủi lão một chút, mười lăm năm nay lão chưa từng ra khỏi cửa. Con rất thông minh nên ta cũng không lo lắng nhiều.

Vô Thần Y hiền từ nhìn Napi, dặn dò.

— Con đã biết, lão hồ ly người yên tâm!

— Nhóc con! học theo thói xấu của sư huynh người rồi.

Vô Thần Y hết cách nhìn Napi, trong lời nói không giấu được sùng nịch. Napi cười híp mắt, có cơ hội học võ kỹ rồi phải tận dụng mới được.

— Dương Tuệ con có thể đem theo, còn Beishi con cứ để con bé lại đây ta tự khắc có an bài.

Napi không hỏi nhiều, gật đầu đồng ý. Thật ra cô cũng có ý này, Dương Tuệ đối với lần này có thể nói là cơ hội cọ sát tăng kinh nghiệm chiến đấu. Beishi đã lên sơ cấp Tiên Kỳ, khoảng thời gian này cần nhất là bế quan tăng tu vi.

— Vậy Beishi, con xin nhờ người chăm sóc.

— Được rồi! trước khi đi ta muốn đưa cho con một vật. Dù con có học tập vũ kỹ, nhưng ta lại không muốn con quên con là đồ đệ của ta. Con là đồ đệ bế môn của ta hôm nay ta truyền thừa cho con. Mau quỳ xuống.!

Napi vội vã quỳ xuống, Vô Thần Y triệu hồi quyền trượng, gõ nhẹ xuống đất. Đạo hào quang sáng rực bao phủ hai người, trận đồ bát quái lại mở ra. Lại có thêm vòng sáng vàng chói mắt kiểm chặt ở vòng ngoài. Ấn giới xoay chuyển liên hồi, lão thần y hạ hai tay đặt lên đầu Napi.

— Vô Thần Y chương môn của Dược Thất Cung đời thứ 37. Nhận đồ đệ Napi làm đệ tử bế môn, nay truyền thừa kế tự linh huân. Tuyệt học cả đời ta truyền cho con, hãy tiếp nhận cho xứng đáng.

Dứt lời, luồng ánh sáng vàng từ vòng ngoài chiếu thẳng lên Vô Thần Y. Ánh sáng như rút cạn kiệt sinh lực của ông mới chịu buông tha, lại lần nữa bao trùm lên Napi. Truyền thừa kiến thức, trí tuệ cả đời của Vô Thần Y cho Napi kế thừa. Cả người Napi run nhẹ, tiếp nhận luồng tri thức khổng lồ đang tuôn chảy trong người. Ánh sáng biến mất, Vô Thần Y hơi lão đảo lùi lại đằng sau. Ông nhìn Napi mỉm cười hài lòng, bông hoa tím biếc lại nở thêm một cánh, tăng thêm vẻ mỹ hảo cho Napi. Napi mở mắt, trong ánh mắt toát lên sự tinh quái chưa từng có. Là kiến thức cả đời người Vô Thần Y truyền lại. Ông tháo chiếc nhẫn nơi tay, lồng vào ngón tay Napi dặn dò.

— Có truyền thừa của ta, thì vật này con có thể thoải mái sử dụng. Phải nhớ kỹ không được phép để lộ cho bất kỳ ai biết con sở hữu chiếc nhẫn này. Nghe rõ chưa?

— Vâng! Thừa sư phụ.

Napi đưa mắt nhìn chiếc nhẫn, căn ngón trỏ một giọt máu rơi xuống dính lên chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn sáng lên hút lấy giọt máu vừa rồi, tiếp nhận chủ nhân.

20. Chương 20: Không Gian

Vô Thần Y mệt mỏi, vừa rồi gần như ông rút cạn sức lực trong người để thực hiện việc truyền thừa cho Napi. Sau khi nhìn thấy chiếc nhẫn nhận chủ nhân mới, ông cũng cho Napi lui về phòng. Chính mình lại đóng cửa bế quan, sắp tới ông còn phải đưa Napi đi gặp lão già kia. Giờ phút này ông không được phép xao lãng, kỳ duyên xảo hợp mang đến cho ông học trò hiếm có. Ông dứt khoát phải bảo vệ con bé chu toàn, nếu không ông không những phụ lòng tên nhóc kia nhờ cậy, còn thẹn với lòng mình. Napi lui về phòng, đóng tất cả các cánh cửa lại, ngồi xuống bên giường nhắm mắt cảm nhận. Khi mở mắt ra, Napi đã ở một khoảng không gian khác, nói chính xác hơn Napi đang ở bên trong chiếc nhẫn. Tiếp nhận truyền thừa, Napi đương nhiên nhận ra đây là chiếc nhẫn trấn bảo của Dược Thất Cung, chỉ truyền lại cho chương môn đời sau. Bên trong chiếc nhẫn có ẩn giấu không gian huyền bí, dựa vào năng lực của bản thân cùng với thiên phú, mà chiếc nhẫn sẽ mở ra các cánh cửa dẫn chủ nhân nó đến nơi thích hợp. Nên không phải ai vào trong không gian này đều cùng nhìn thấy một cảnh giống nhau, trước mắt Napi lúc này có một tòa nhà to lớn. Tòa nhà có kiến trúc cổ kính, tọa lạc trên đỉnh đồi nhỏ. Dưới chân đồi, suối chảy uốn khúc lượn quanh, phía xa về thung lũng còn thoang thoảng hương thuốc. Bên trong thung lũng rất có thể trồng thảo dược, tạm thời không cần vội vã tìm hiểu. Đẩy cánh cửa lớn, bước vào một khoảnh sân nhỏ hành lang dài chạy nối tiếp nhau. Lại có thêm mười hai cánh cửa nhỏ nữa, Napi cũng lấy làm sửng sốt. Hai cánh cửa gần Napi nhất tự động mở ra, trên tấm bảng hiện lên ” Cuồng Ngạo Thiên” và ” Bích Lạc“. Khẽ đưa mắt nhìn qua hai tấm biển hiệu, Napi bước qua cánh cổng ” Cuồng Ngạo Thiên”. Bên trong phòng trống rỗng, chỉ có một bộ bàn ghế bằng trúc. Napi tiến lại bàn, ngồi xuống ghé trên mặt bàn hiện lên một bìa da:

” Cuồng Ngạo Thiên : không sợ trời, bản lĩnh luyện thành tuyệt kỹ của trời, cuồng ngạo hơn người không thể đánh bại”

Napi vừa đọc xong, bìa da dê biến mất. Xuất hiện trước mặt lại là một cuốn vũ kỹ dày, mắt cô sáng lên mở ra xem. Đọc hết một cuốn, suy xét sâu xa hiểu ý tứ lại xuất hiện cuốn tiếp theo. Dần dần Napi quên luôn cả thời gian xung quanh, chỉ vùi vào đọc sách. Bất quá đến khi cảm thấy có người bên ngoài phòng gõ cửa, Napi mới đứng lên lắc mình ra khỏi không gian. Beishi gõ cửa, lúc này lão thần y có tìm cô đến nói chuyện. Việc cô phải ở lại, cô cũng đã biết, bản thân mình thực lực chưa đủ cũng không nên gây vướng bận tiểu thư. Nên cô quyết định nghe lời Vô Thần Y, ngoan ngoãn ở lại Vô Thần sơn trang. Napi mở cửa, nhìn thấy Beishi đang nở nụ cười.

_ Tiểu thư! Chúc mừng người, nguyện vọng học vũ kỹ sắp đạt được rồi. Beishi không thể theo chăm sóc người được, vạn nhất tiểu thư phải tự bảo trọng. Ngày mai Beishi bế quan tu luyện, khi tiểu thư lên đường có lẽ không kịp từ biệt. Nên hôm nay, Beishi đến chào tiểu thư.

Lời lẽ nhẹ nhàng, vui vẻ toát ra từ trong đáy lòng Beishi tươi cười đối diện Napi. Lúc đầu, Napi còn lo lắng Beishi sẽ không đồng ý, nhưng biểu hiện này của Beishi đã khiến cô an tâm rất nhiều.

_ Chị yên tâm, Napi nhất định sẽ chăm sóc mình thật tốt. Còn có Dương Tuệ đi theo em, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Beishi gật đầu, để lại cho Napi một bọc quần áo, đều là tự tay cô thêu từng đường kim mũi chỉ. Napi nhận lấy lướt tay qua hoa văn tinh xảo thêu trên vạt áo, đáy lòng thoáng nổi chua xót. Bên nhau sớm tối năm năm, dù là hoạn nạn lên đường vất vả tìm thần y trị bệnh cho mình, Beishi vẫn một mực đi theo. Nay nói phải chia xa là chia xa, tự đáy lòng Napi cũng không nỡ. Beishi nhìn Napi cầm lấy bọc quần áo, mỉm cười cáo lui về phòng mình. Dương Tuệ cũng đi cùng tiểu thư, phải nhanh chóng về truyền thụ kiến thức ” chăm sóc tiểu yêu nghiệt ” này cho cô ấy mới được. Napi trở lại phòng đặt bọc đồ lên bàn, ngồi vào giường một lần nữa trở vào không gian. Cầm quyển sách trên tay, tiếp tục nghiên cứu Napi vô tình điều khiển cơ thể nương theo từng chữ mình đọc. Tay qươ nhẹ trên không trung, mắt vẫn nhìn quyển sách, chậm rãi kết ấn theo hình thù. Bỗng nhiên, từ tay Napi phóng ra sức mạnh đánh thẳng vào chậu hoa ngoài sân nhỏ. ” Ầm! ” Chậu hoa nổ tung một cái làm cô bé giật mình. Không ngờ chỉ bằng vài động tác uy lực phát ra đã như thế. Nếu mình chân chính xuất lực, hiểu quả còn cường đại đến mức nào. Ầm thầm đánh giá một phen, Napi dời gót đến phòng ” Bích Lạc“. Khác với căn phòng trước, ”Bích Lạc” lấy tông màu xanh lam làm chủ đạo bao phủ ngang dọc các giá sách. Đến trước một giá sách, tùy tiện lật vài trang hai mắt Napi lại mở lớn. Hóa ra đây đều là bí tịch y thuật đã mất tích bấy lâu trên đại lục. Tuyệt học cả đời Vô Thần Y xem ra cũng đúc kết từ trong này, quả nhiên là báu vật. Cảm thán về những gì không gian mang lại, Napi rời khỏi không gian. Mười hai cánh cửa chỉ mới mở có hai đã làm kinh ngạc người khác như thế. Nếu mở được hết, điều gì sẽ xảy ra, Napi lắc đầu rũ bỏ suy nghĩ. Nhìn sắc trời nhá nhem tối, Napi chợt nhận ra mình đã ở trong không gian trọn một ngày. Xoa xoa cái bụng đói, Napi thở dài.

_ Có thực mới vực được đạo a!

21. Chương 21: Giống Nhau

Ngây ngốc hơn nửa tháng tại Vô Thần sơn trang, Vô Thần Y mới dẫn Napi đến gặp lão bạn già của mình. Beishi đã sớm bế quan, lần này lên đường chỉ có lão thần y, Dương Tuệ và Napi. Nửa tháng qua, Napi điên cuồng cố tu vi sơ cấp Toàn Tiên Kỳ, việc rèn luyện cơ thể cũng có tiến bộ nhất định. Hôm nay, Napi mặc bộ váy màu trắng thêu hoa bằng chỉ vàng óng, mái tóc tùy ý buộc ra sau, cổ định bằng kẹp hồ điệp. Mỗi cái quay đầu, nhướn mắt đều làm đôi hồ điệp trên đầu Napi, chuyển động hai cánh nhấp nhô như sắp bay khỏi. Đứng trước cửa sơn trang, Vô thần Y dặn dò các đồ đệ lần cuối rồi xoay lưng dời đi. Đến Truyền Tống Trận, cũng giống như lần trước tra vào lệnh bài ấn thạch, một đạo hào quang bao phủ bọn họ. Ánh hào quang biến mất, để lại trước mắt một màu đỏ rực rỡ. Trời vào thu điểm xuyết lá phong đỏ rực, những chiếc lá đỏ thắm diên cuồng xoay mình trong gió phủ đỏ một mảng trời. Đạp lên rừng lá đỏ, Napi

thích thú xoay người, vạt váy trắng tung bay cuốn theo lớp lá đỏ lên. Nhìn từ xa như tinh linh múa giữa biển lửa, tâm tình mang vài nét trẻ con, Napi cất tiếng cười trong vạt giữa trời thu bạt ngàn. Bỗng có một nguồn lực vô cùng lớn đột nhiên hướng tới Napi mà lao đến. Napi cảm nhận được nguy hiểm, đáy lòng trầm xuống thối lui về đằng sau. Vô Thần Y cùng Dương Tuệ cũng cảm nhận được nguồn sức mạnh cường đại ấy. Nhìn nhau một cái rồi lắc mình chắn trước mặt Napi. Cái bóng ấy lao đến với tốc độ cực kỳ nhanh, hơi thở cuồng bạo khiến Dương Tuệ không khỏi nhú lông mày. Khi cái bóng áp sát hai người họ, không ngờ lại không quan tâm giao chiến với đám Beishi. Trực tiếp một quyền đánh văng bọn họ, Napi kinh ngạc Vô Thần Y tuy không mạnh về vũ kỹ nhưng cũng là một cao thủ lại dễ dàng bị đánh bay. Kể trước mắt lại lịch quả nhiên đáng sợ, Napi động thân mình tính chạy trốn, lại không ngờ đến, thất lưng của mình bị ai đó tóm lấy. Cùng lúc đó, tiếng Vô Thần Y vang lên.

— Quỷ Diệm! Nàng không phải Trúc Cơ.

Ta ở đây chờ lão già hồ ly mang đệ tử bé quan của lão đến. Chẳng qua nghe lão nói con bé có thiên phú hơn người, tám tuổi đã đạt đến sơ cấp Toàn Tiên Kỳ. Nghe qua lòng ta khẽ run mấy cái, Trúc Cơ năm đó cũng tám tuổi đạt đến cảnh giới sơ cấp Toàn Tiên Kỳ. Nhớ đến ngày nàng đột phá lên Toàn Tiên Kỳ, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng chạy đi tìm ta đòi phần thưởng. Tiểu tinh linh đáng yêu ấy, ôm trong lòng thanh kiếm ta đưa, mỉm cười thanh khiết. Giữa biển đỏ lá phong bạt ngàn gào thét, tiểu tinh linh xoay tròn vạt áo cất tiếng cười như chuông bạc, ta nhìn về phía đó. Cảm giác rung động toàn thân, bờ môi ánh mắt ấy. Trúc Cơ là Trúc Cơ của ta, ta điên cuồng lao đến đó, sợ là chậm một chút nàng lại biến mất. Không được, không ai được phép cướp Trúc Cơ của ta. Chẳng màng đến lão hồ ly đứng đó, ta tung một cước hất bay lão, ta đã cực kỳ nương tay lão hồ ly ấy chẳng bị thương được đâu. Tiến lại gần nàng, lại thấy khuôn mặt thoảng qua nét kinh ngạc. Nàng lắc thân mình sắp chạy trốn, không được, không cho phép nàng trốn ta. Gắt gao ôm lấy nàng vào lòng, lại nghe tiếng lão hồ ly quát.

— Quỷ Diệm! Nàng không phải Trúc Cơ.

Cơ thể ta lại thoảng run rẩy, “không phải! làm sao có thể”. Nàng đang đứng đây, run rẩy trong lòng ta.

“Bốp”

Tinh linh trong ngực dùng bàn tay bé nhỏ tát ta một cái. Trúc Cơ, nàng đã chết rồi, chết ở chiến trường đại lục, chết trong lòng Hàn Long. Ta từng sờ thanh tinh bản thân, ta đang làm cái gì thế này, bé quan mười lăm năm làm ta điên rồi sao. Một giọng nói tức giận, lạnh lùng vang lên.

— Buông ta ra!

Gần từng chữ, tinh linh đem nỗi tức giận trút lên người ta. Ta mở to mắt nhìn tiểu tinh linh lần nữa, mái tóc tím do vùng vẫy nên bị bung ra ít nhiều, đôi mắt cùng màu tràn ngập sự phẫn nộ, giữa trán bông hoa tím nở bừng khoe sắc. Ngoại trừ những chi tiết đó ra, người ở trước mắt giống y hệt Trúc Cơ. Một còi ầm áp chảy vào lòng, từng chút từng chút xoa dịu nỗi đau mười lăm năm.

Lúc Vô Thần Y áp sát cái bóng trắng, đã cảm nhận khí tức vô cùng quen thuộc. Lại thấy hấn điên cuồng với Napi, trong lòng ông thầm suy đoán. Người có thể khiến Quỷ Diệm mất đi lý trí còn ai ngoài Trúc Cơ. Lẽ nào, Napi có diện mạo giống Trúc Cơ? Không phải trùng hợp thể chứ, nhưng lão hồ ly vẫn phải thử. Ai dè lại chính là sự thật, nhìn Quỷ Diệm đông cứng toàn thân sau khi nghe tiếng hét của Vô Thần Y. Vô Thần Y nhàn mặt, vì Trúc Cơ Quỷ Diệm có thể điên cuồng đến mức này. Tình cảm ấy có phải quá cố chấp hay không?

22. Chương 22: Hàn Long

Mưa bay lất phất, rơi tí tách trên những mái hiên. Không khí đặc biệt thanh khiết, dễ chịu vào ngày có mưa rơi. Mặc cho mưa xối ướt nửa phần thân thể, vẫn không chịu di chuyển thân mình. Hàn Long dựa vào lan can, xuyên qua màn mưa nhìn ra xa. Thiếu nữ xinh đẹp như hoa hải đường nở rộ, mỉm cười làm điên đảo thế gian. Những ngày mưa như thế này, nàng nhất định lên trốn sư phụ, lên vào trong cung tìm hấn. Trúc Cơ sẽ vui vẻ giúp hấn lừa gạt thầy giáo, nàng giáo hoạt trốn tránh thị vệ mang hấn ra khỏi cung, nàng

hào hứng kéo hẳn rong chơi khắp phố chợ. Nàng là cầu nối duy nhất giữa hẳn và những điều tốt đẹp nhất. Nếu hẳn không thể xuất cung cùng nàng vào ngày có mưa rơi. Bất chấp y phục ướt đầm trên người, nàng sẽ tung mình qua cửa sổ, ngồi vắt vẻo trên bệ cửa mà mỉm cười rạng rỡ nói với hẳn.

— Con rồng ngọc! Ta tới rồi.

Chỉ có nàng mới dám gọi hẳn như vậy, và cũng chỉ có mình nàng có quyền gọi như thế. Yêu nàng, bao dung nàng, che chở nàng cả đời là ước nguyện của riêng mình hẳn. Trên chiến trường đại lục, Trúc Cơ hoài thai tám tháng, Hàn Long đã vui mừng khôn xiết. Chỉ cần hẳn rời khỏi chiến trường, sẽ thuận lợi kế thừa vương vị, đến khi đó nàng sẽ là hoàng hậu của hẳn. Đứa nhỏ sinh ra, con trai lập tức sắc phong làm Thái Tử, con gái liền phong làm Trần Quốc Công Chúa. Giọt nước mưa rơi xuống khóe mắt Hàn Long, khẽ chảy dài trên gò má, như giọt nước mắt rơi ra. Nhưng, mọi cái đều có cái nhưng của nó, ảo vọng về giấc mơ hạnh phúc ấy sẽ mãi không thành hiện thực. Nếu không phải các nàng, Trúc Cơ của hẳn đã không phải chết, đứa nhỏ cũng không giữ được. Hài tử của hẳn, giọt máu của nàng và hẳn, chưa từng một lần nhìn thấy thế gian đã vội vã ngủ vùi vĩnh viễn. Thanh đao trong tay lóe lên sát khí điên cuồng, hẳn hận, hận những kẻ khiến nàng mất mạng. Nhưng khi thanh đao hướng về phía các nàng, nhìn thấy thân hình nhỏ bé co rút lại, hẳn không thể xuống tay. Quay lưng chém giết đám quái thú, huyết sát chi địa, một mảnh máu tanh. Chôn cất nàng và con trong rừng trúc, hóa ra là nàng hoài thai bé gái. Nhìn đứa bé ngũ quan xinh đẹp nằm bên cạnh nàng, hẳn đóng nắm quan tài, niêm phong cửa mộ. Không ai có thể quấy rầy giấc ngủ của hai mẹ con nàng được. Trở về, hẳn mang theo cái xác không hồn mà trở về. Phụ hoàng hẳn vì đại cuộc, ép hẳn lấy bốn tiểu thư tứ đại gia tộc ở bốn phương. Nghe tin đó, suýt chút nữa hẳn cầm Thanh Đao tiến vào Chính Điện. Vừa bước qua cánh cửa, hẳn nghe thấy tiếng ngọc bội vỡ nát. Miếng ngọc bội Trúc Cơ tặng hẳn làm quà sinh thần, vỡ làm hai mảnh.

” Tách, tách, tách ”

Nước mắt tuôn trào thật sự, ướt đầm khuôn mặt hẳn. Hẳn nhặt ngọc bội lên, ôm vào lòng mình, òa khóc như một đứa trẻ. Sinh thần của Hàn Long, Trúc Cơ lộng lẫy trong tà áo đỏ chói mắt, múa một khúc ” Phượng Cửu Thiên ” làm điên đảo lòng người. Năm đó nàng mười sáu còn hẳn mười tám, khi tà áo đỏ xoay tròn trước mặt hẳn rồi dâng lên miếng ngọc bội. Nàng đã cúi sát người xuống, hương hoa hải đường khi ẩn khi xa, lòng hẳn rạo rực thực sự chỉ muốn kéo nàng vào lòng thỏa thích yêu thương. Nàng nói nhỏ vào tai hẳn, âm thanh dịu dàng tình nghich.

— Hàn Long! Chúc mừng sinh nhật, mong người mãi mãi hạnh phúc!

Rồi lại theo đứng thẳng người, đôi mắt lấp lánh như ánh sao đêm, uốn người tiếp tục khúc ” Phượng Cửu Thiên”. Đêm ấy, rượu không làm Hàn Long say mà chính dáng hình rực rỡ của Trúc Cơ đã in sâu vào tâm trí hẳn. Phải nàng đã nói, muốn hẳn mãi mãi hạnh phúc! Ước nguyện của nàng sao hẳn có thể làm nàng thất vọng. Vì thế mà mới có Nghị, Thiên, Quân, Minh; vì thế mà mới có bốn vị hoàng phi. Nhưng nàng có từng nghĩ, không có nàng ta sẽ hạnh phúc được sao? Đến một ngày, trên đóa sen khổng lồ Napi được dòng nước đưa đến trước mặt hẳn. Ngắm nhìn con bé lớn lên, diện mạo kiêu diễm cùng tính cách quật cường ngày càng giống nàng. Hàn Long còn phát hiện ra một thú vị nho nhỏ, con bé cũng bị dị ứng với cùng loại thức ăn giống mình. Âm thầm ước định trong lòng, hẳn dịu dàng bảo bọc Napi trong vòng tay.

— Trúc Cơ! Là nàng đưa con gái đến an ủi ta phải không? Nàng yên tâm, ta sẽ bảo vệ con bé thật tốt.

Giữa tháng ba gió xuân vờn mái tóc, tiên nữ xinh đẹp cười rạng rỡ dưới tán hoa hải đường. Tà váy nàng khẽ lay động, muôn ngàn cánh hoa rơi rơi xung quanh.

“Trúc Cơ! ta chưa bao giờ nghĩ nàng là người phạm cả!”

Đối với hẳn, Trúc Cơ chính là tiên tử hoa hải đường cười đùa gió xuân.

Xuyên qua màn mưa lất phất, bạch ưng chao liệng đậu lên vai Hàn Long. Rủ bộ lông đầy nước, kiêu ngạo ngẩng con cái đầu nhìn về phía trước, Hàn Long khẽ mỉm cười. Một người, một thú lặng lẽ ngắm nhìn màn mưa giăng giăng phủ kín đất trời một màu trắng xóa.

23. Chương 23: Tử Thần Cung

Napi cùng với Dương Tuệ đi trước, để lại sau lưng hai lão già thông thả bước theo. Ngay từ khi đặt chân vào nơi này, Napi đã ngửi được mùi hoa hải đường nhàn nhạt. Không ngờ đến, ở đây lại trồng toàn bộ cây hải đường trắng muốt. Đứng trước rừng hoa kiều diễm, Napi thoáng sửng sốt, trong đáy mắt ánh lên niềm thích thú nho nhỏ. Vô Thần Y đi sau, thu hết biểu hiện của Napi trong tầm mắt, mở miệng nói khẽ.

— Nhóc con này! Đang thích thú lắm đấy, ở Vô Thần sơn trang chỉ có một gốc cây hải đường mà nó đã lưu luyến như thế. Nay đến chỗ người lại gặp nguyên rừng hoa thế này. Chắc, chắc! Quỷ Diệm người là muốn bắt cóc đồ đệ cưng của ta chăng?

Quỷ Diệm cũng nhìn Napi, không dời tầm mắt.

— Napi thích hoa hải đường?

— Phải! Nghe tên nhóc Hàn Quân nói, chỉ vì Napi yêu thích hoa hải đường, cha con bé đã sai người chặt toàn bộ cây trong cung, trồng hết sang cây hải đường.

Vô Thần Y cảm thán, Napi có diện mạo giống Trúc Cơ như vậy thảo nào Hàn Long sủng nịch con bé như thế. Rồi lão hồ ly chợt lóe lên nghi vấn, buông tầm mắt về phía Napi.

— Đùng nói với ta, đồ đệ ngươi cũng thích hoa hải đường?

Quỷ Diệm không trả lời, hoa hải đường thuần khiết được nàng yêu thích. Mỗi mùa hoa đến, sẽ hái thật nhiều những cánh hoa, đem về ủ trong sương sớm pha trà cho hần uống. Có lần nàng bị bệnh, để lỡ mất mùa hoa hải đường năm ấy, hần chứng kiến nàng ngồi thần thờ dưới tán cây trợ trụ.

“Chỉ vì không thấy được hoa hải đường mà nàng buồn như vậy sao? Được ta sẽ cho nàng nhìn ngắm nó cả bốn mùa.”

Kể từ đó, trong Tử Thần Cung của hần chỉ trồng độc nhất cây hải đường. Còn dùng phương pháp đặc biệt khiến cây nở hoa quanh năm. Nhìn thấy nụ cười của nàng tỏa sáng, Quỷ Diệm luôn khắc sâu vào tim. Lắc đầu rũ bỏ suy nghĩ, Quỷ Diệm cười trừ, bé con đó không phải Trúc Cơ.

— Để con bé lại ! Tuyệt học cả đời ta sẽ truyền lại cho nó.

Vô Thần Y nhần mặt, nghe lời nói của Quỷ Diệm, lão cũng một phần nào đoán trước. Nhưng khi thật sự phải để Napi ở lại đây, ông cũng vô cùng không đành lòng. Ngược nhìn Quỷ Diệm, hai mắt chưa từng rời khỏi Napi, khe thở dài.

— Tuyệt học vũ kỹ gì đó người muốn dạy ta không có ý kiến. Nếu không phải , Napi muốn học ta sẽ không dẫn con bé đến tìm người. Lão già, Napi là đệ tử ta tâm đắc nhất dạy dỗ y thuật chưa đến hai tháng. Mà ta cảm thấy con bé như cái nồi không đáy, cứ hút cạn tri thức của ta. Khả năng lãnh ngộ rất cao, bản thân lại tự giác luyện tập, tin chắc không bao lâu sau. Danh hiệu đệ nhất thần y phải dời chủ rồi, vì thế ngoại trừ rèn luyện vũ kỹ ta cũng muốn người tiếp tục để con bé học y thuật.

— Được!

Quỷ Diệm trả lời ngay, bước đến tán hoa hải đường trước mặt, đứng sau lưng Napi.

— Thích không?

Napi bị kéo ra khỏi niềm yêu thích bất chợt, hơi run người một cái. Khuôn mặt nhỏ tràn ngập sự bất đắc dĩ, hôm nay phải một lần nói cho rõ ràng mới được. Quay người sang đối diện Quỷ Diệm, nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuấn kia.

— Ta đến bái sư học nghệ, không phải đến làm cái bóng cho kẻ khác. Tên ta là Napi, không phải Trúc Cơ, nếu như người xem ta là thể thân của nàng ấy. Thì xin lỗi cáo từ!

Từng câu từng chữ vang dội, khẩu ngữ kiên quyết quật cường. Quỷ Diệm khẽ nở nụ cười, hệt như hoa đào thắm tưng.

— Được! Napi không phải Trúc Cơ. Bái sư không phải cái bóng. Vậy thì đồ đệ, mau bái thầy nhận sư đi.

Napi khẽ ngán người, quỳ xuống dập đầu ba cái, chính thức nhận Quỷ Diệm làm thầy. Dương Tuệ đánh giá Quỷ Diệm, con người này, cười một cái sẽ khiến bao thiếu nữ tan nát trái tim đây. Rồi lại nhớ đến Beishi, trái tim Dương Tuệ khẽ nhói một cái. Đây là cảm giác gì? Từ đằng xa, trên bậc thềm đại điện Tử Thần Cung, một tà áo trắng nhẹ nhàng đứng đó. Bên cạnh trường bào màu đen bay phấp phật, đứa bé trai khoảng 8, 9 tuổi neho mắt nhìn xuống bên dưới.

— Sư phụ, sư tổ hình như đang thu nhận đồ đệ.

Người phụ nữ mỉm cười, nắm tay đứa bé trai dịu dàng nói.

— Dật Hy! Chúng ta đi chào hỏi tiểu sư cô của ngươi một chút, biết đâu sẽ trở thành bạn thân đây.

Đạp lên gió, tung người từ đài cao, hai dáng hình từ từ đáp xuống rừng hoa hải đường. Xuyên qua rừng hoa, Ngạo Dật Hy chợt dừng bước chân, đồ đệ mới của sư tổ, tiểu sư cô của hân chỉ là một đứa trẻ. Phát hiện ra hai người họ đang đến gần, Quỷ Diệm giữ nguyên nụ cười gọi họ.

— Hiểu Linh, Dật Hy! Mau đến đây.

Nghe lời gọi, cả hai bước nhanh hơn, tiến đến trước mặt bọn Napi. Hiểu Linh đón nụ cười của Quỷ Diệm, khẽ nhìn sang đứa bé đang được sư phụ mình nắm tay. Con người chợt mở lớn, nỗi hốt hoảng không kiềm được bật thốt ra hai chữ.

— Trúc Cơ!

Cô bé con nghiêm nghị đứng đó, lời Hiểu Linh về mười lăm năm trước. Quỷ Diệm cười cười, làm như không nhìn thấy biểu hiện của Hiểu Linh. Hướng đến Napi mà nói.

— Napi! Đây là đại cung chủ Tử Linh Điện, sư tỷ của con Hiểu Linh. Kia là Dật Hy, đệ tử của Hiểu Linh, ta xem ra tuổi các ngươi cũng bằng nhau hy vọng sẽ trở thành bạn tốt.

Napi khẽ gật đầu, hành lễ với Hiểu Linh rồi gật nhẹ với Dật Hy xem như chào hỏi. Vô Thần Y thấy Quỷ Diệm sắp xếp ổn thỏa, tạm an tâm trong lòng cáo từ rồi đi. Nhìn bóng lưng của lão, Napi không nhìn được hết với theo.

— Lão hồ ly! Cứ cuối tháng ta lại về thăm lão một lần.

— Nhóc con! Lại học thói xấu của ca ca ngươi.

Vô Thần Y tức giận hét ngược lại, khoé môi không giấu được nụ cười. Bóng lưng lão thần y đã khuất, Napi vẫn lưu luyến trông theo. Quỷ Diệm kéo nhẹ tay Napi, gạt cánh hoa hải đường rơi đầy trên tóc.

— Đừng nhìn nữa, cũng không phải không gặp được.

Napi thu lại tầm mắt, dù cho linh hồn cô có trưởng thành, xuyên về đây làm một đứa trẻ, tâm tình cũng thất thường theo. Quỷ Diệm dẫn Napi đi, lướt qua hai người Hiểu Linh, một cái liếc mắt cũng không có. Hiểu Linh vẫn còn đang kích động, lại cảm thấy vật áo mình khẽ giật giật. Lúc này mới thanh tĩnh thì người đã đi hết rồi, nhìn Dật Hy bên cạnh.

— Dật Hy! Ngươi nghe sư tổ nói gì rồi đó, ta cũng mong con có bạn để chơi đùa. Thế này thì tốt rồi, tiểu sư muội của ta cũng bằng tuổi con. Hai người các ngươi, sau này thân cận một chút. Như vậy ở Tử Thần Cung này cũng bớt cô đơn.

Dật Hy vâng một tiếng, năm tuổi đã được mang lên Tử Thần Điện, trong khắp Tử Thần cung lạnh lẽo không tìm được ai để nói chuyện. Ngày thường, sư phụ chỉ chăm chăm chỉ dạy hân vũ kỹ, chưa bao giờ hỏi thăm về sinh hoạt thường ngày. Có bạn chơi cũng tốt, Tử Thần Điện cũng bớt lạnh lẽo đi.

24. Chương 24: Âm Tuyệt Sát

Napi vươn vai dậy, khuôn mặt còn lờ mờ chưa tỉnh ngủ. Dương Tuệ thấy bộ dạng lúc này của Napi khẽ phì cười. Đặt đồ ăn sáng lên bàn, giúp Napi rửa mặt thay quần áo. Dương Tuệ cầm chiếc lược chải mượt mái tóc tím của Napi, Napi nhăn nhó khuôn mặt càu nhàu.

— Dương Tuệ! Người ta tự làm được.

— Không được! Beishi đã dặn dò rất kỹ, nếu để tiểu thư tự làm có khi còn không chịu rửa mặt mà trực tiếp ra khỏi cửa.

Dương Tuệ ần ần vai Napi, ra hiệu cho cô ngồi yên, bàn tay nhanh nhẹn tết mái tóc thành một đuôi sam. Cầm lấy dây nơ màu trà, cột chắc cái đuôi lại, cuối sợi dây có hai cái chuông nhỏ lắc lư nghe ” tinh tang, tinh tang ”. Rồi lại rút từ trong hộp chiếc kẹp trâm trổ hoa hồng đỏ rực, đính lên một phần tóc bên của Napi. Xong xuôi ngẩng nhìn tác phẩm của mình, Dương Tuệ mới hài lòng thả Napi đi. Napi như được giải thoát, vèo một cái đã chẳng thấy bóng đâu, Dương Tuệ thu dọn một chút không đuổi theo Napi mà tự mình tiến vào Tử Hoa Điện. Ngày hôm qua, Quỷ Diệm liếc mắt một cái ném thẳng cô cho tam đường chủ Tử Hoa Điện huấn luyện. Dương Tuệ cũng rất muốn xem rốt cục Tử Thần Cung còn giấu những tuyệt học nào, thẳng bước đi nhanh đến Tử Hoa Điện.

Napi lách thân mình qua cánh cửa khép hờ, nhìn thấy Quỷ Diệm ngồi xếp bằng trên giường, linh khí xung quanh chuyển dời có quy luật. Ất hẳn là đang tu luyện, không làm phiền hẳn Napi ngoan ngoãn leo lên chiếc bàn, ngồi nghịch ấm trà giết thời gian. Quỷ Diệm mở bừng mắt, khi Napi chạy đến Diêm La điện hẳn đã cảm nhận được khí tức của cô. Nhìn thấy bình trà dưới sự giầy vò của cô sắp không chịu nổi mà vỡ ra, Quỷ Diệm giật giật khóe miệng lão hồ ly đã cảnh báo. Sức phá hoại của nhóc con này là cực kỳ cao, đến Vô Thần sơn trang còn gà bay chó chạy mỗi ngày thì Tử Thần Cung của hẳn sau này sẽ ra sao?.

— Napi! Đừng nghịch nữa.

Quỷ Diệm chậm rãi xuống giường, nắm lấy bàn tay nhỏ chuẩn bị bẻ gãy quai ấm trà. Napi cười vô tội nhìn hẳn.

— Sư phụ! Chào buổi sáng.

Khóe môi nhếch lên thành một đường cong, Quỷ Diệm nắm tay dắt Napi ra ngoài. Ánh mặt trời trải rộng Tử Thần Cung, xua tan cái khí lạnh giá tích tụ gần cả trăm năm nay. Quỷ Diệm đưa Napi ra sau núi, phong tỏa một khoảng đất lớn để Napi ngồi trên một tảng đá. Quỷ Diệm đứng trước mặt Napi hỏi.

— Napi con muốn học loại võ công như thế nào?

Qua miệng Vô Thần Y, Quỷ Diệm biết được Napi mang ngũ hành hệ, điều này là cực kỳ hiếm có. Lão thần y cũng nói, phạm là dạy điều gì cho nhóc con luôn phải hỏi nó trước. Tuy mới tám tuổi nhưng chính kiến rất mạnh mẽ, con bé không chịu học có bức chết nó cũng không nghe. Có khi kẻ bị bức tức chết lại chính là mình, điều này lão hồ ly đã lãnh giáo đủ. Napi hí hóp mắt, đôi môi nhỏ cong lên.

— Hệ ngũ hành con đều có! Con muốn học vũ kỹ có thể giúp con phát huy đến cực hạn cả năm nguyên tố. Vũ kỹ bình thường con đã đọc hết, có thể thấy động tác nhiều khi quá dư thừa không phát huy được hết sức mạnh. Lão hồ ly từng nói, người cả đời đặc ý nhất là tuyệt học vũ kỹ, vậy truyền cho con tuyệt học cả đời người tâm đắc nhất đi.

Quỷ Diệm nghe câu trả lời, cười một tiếng, gian thương rõ ràng là gian thương. Mở miệng ra là đòi học tuyệt kỹ cả đời người khác tâm đắc nhất, không phải gian thương vậy là gì. Lại nghĩ đến lúc đầu nếu chịu truyền thừa hết cho Trúc Cơ, không cố ý kéo dài thời gian bắt nạt ở lại Tử Thần Cung. Phải chăng Trúc Cơ sẽ không chết trên chiến trường đại lục! Trước mắt như mờ đi một ảo ảnh, Quỷ Diệm gật đầu với Napi. Lui lại đằng sau, trường bào màu đen tỏa ra sát khí nồng đậm. Hai tay ngưng tụ linh lực, kết ấn, động tác tay thông thả nhẹ nhàng cố ý để Napi nhìn kỹ. Cùng với thủ ấn dần xuất hiện trên tay, thiên lực xung quanh gào thét hút vào thủ ấn. Một màn sương trắng hiện lên sau lưng Quỷ Diệm càng lúc càng dày. Đến khi kết ấn cuối cùng hoàn thành, từ sau biển sương nhô lên một tinh quang rực rỡ sáng vàng huyền ảo như trăng rằm. Chân trụ ra sau nửa bước, hai tay đẩy thủ ấn ra.

— Âm Tuyết Sát chiêu thứ nhất: Vọng Nguyệt. ĐI!

Cùng với ngữ lệnh, biển sương ồ ạt lao đến trước, tinh quang chờ biển sương đi qua rồi bằng tốc độ cực nhanh lao thẳng vào trung tâm biển sương.

” RẦM!”

Uy lực mạnh mẽ chấn động mặt đất, Napi trở mắt nhìn quang cảnh xung quanh. Biển sương tan đi, để lại trên mặt đất những cái hố sâu hoắm. Quỷ Diệm thần nhiên tiến lại gần Napi.

— Đây chỉ mới là chiêu thứ nhất của Âm Tuyết Sát. Thấy thế nào muốn học chứ?

Napi vỗ tay, khuôn mặt nhỏ bưng bưng khí thế.

— Âm Tuyết Sát! Cái tên nghe rất hay! Napi quyết định học cái này.

Quỷ Diệm nhìn Napi hào hứng, không nhịn được xoa đầu nhóc con.

— Không cần phải vội vã, Âm Tuyết Sát có tất cả 14 chiêu thức. Với tu vi của con hiện giờ thì triển một chiêu như vừa rồi là cả một khó khăn. Tu vi càng cao, chiêu thức con triển khai càng mang uy lực, hấp tấp dục tốc bất đạt. Trước mắt đừng vội đột phá lên Chân Kỳ, tu vi của con nháy mắt đạt đến Toàn Tiên Kỳ chỉ mới có mấy tháng. Va chạm không nhiều, kinh nghiệm giao chiến hầu như bằng không. Cũng cố tu vi, rèn luyện cận chiến từng bước tiếp thu Âm Tuyết Sát. Bây giờ ta dạy con cách thi triển thủ ấn, đứng lên đi, lại đây.

Napi vâng lời, nhảy xuống khỏi tảng đá, học theo phương pháp của Quỷ Diệm, ngưng kết thủ ấn. Quỷ Diệm quan sát Napi kết ấn, cảm thán ” Chỉ mới nhìn một lần mà đã có thể thực hiện không sai! Ngay cả thiên phú cường giả như Trúc Cơ năm xưa chưa chắc đã lĩnh hội được.” Napi học càng nghiêm túc, Quỷ Diệm lại càng dạy hăng say. Từ từ hình bóng của Trúc Cơ mà Quỷ Diệm vô tình áp đặt lên Napi tự tan biến. Trước mắt Quỷ Diệm chỉ còn lại đồ đệ bé quan của hắn, tiểu quỷ gian thương.

25. Chương 25: Nhớ Nhung

Đêm buông xuống, ánh trăng dát vàng khoảng trời rộng. Gió tháng tám mơn man lùa vào phòng ốc mát lạnh, Hàn Minh mở bừng mắt mỉm cười vui vẻ. Đột phá rồi, không uống công hãn ngày đêm điên cuồng khổ luyện. Đưa mắt nhìn sang khung cửa rộng mở, ánh trăng tròn nhàn nhạt giữa trời thu. Hàn Minh khẽ lặng người, bước ra mái hiên ngắm đầu ngẩng vầng trăng sáng. Tháng hai tiết trời dễ chịu, rèm châu dây ngọc buông rủ xuống, hân vừa bước qua đã thấy dáng hình nhỏ bé lao vào lòng. Trên người hân còn phủ một lớp bụi mỏng, nhưng nàng mặc kệ ra sức vùi mái đầu vào lòng hân. Hoa hải đường quăn quýt mùi hương, Napi của hân, vầng thái dương rực rỡ đã cao hơn trước nhiều. Cũng giữa tiết trời dịu êm ấy, bất lực nhìn Napi ôm chặt Hàn Long thốt ra lời từ biệt. Thân hình bé nhỏ nhưng quật cường nhảy xuống khỏi xe, có ai biết lúc ấy hân đã phải kiềm chế không bước tới ôm lấy nàng vào lòng. Nửa năm trôi qua thật nhanh chóng, tiến vào bí cảnh gia tộc, vượt qua muôn vàn biến hóa có khi tưởng đã mất đi tính mạng. Chém giết yêu thú gia tăng thực lực, bốn anh em hân cuối cùng cũng thành công bước vào lãnh địa gia tộc. Nhận bốn trưởng giả làm sư phụ, bốn người bọn hân ra sức điên cuồng luyện tập. Mỗi khi nhớ nàng, chỉ có thể trông đợi vào tin tức phụ hoàng truyền vào bí cảnh mỗi ngày. Trăng đêm nay rất sáng, Napi muội có đang nhìn vầng trăng này không?

— Hàn Minh!

Có người gọi hân, là đại ca, khẽ xoay người lại. Trông thấy Hàn Nghị trên tay bưng một mâm thức ăn đầy, trên mâm còn có chè trôi nước lẫn bánh bao tròn tròn. Bên cạnh Hàn Thiên bưng một vỏ rượu lớn, cười to sáng khoái. Hàn Quân vác trên vai một con dê béo, trực tiếp đang bắt tay nhóm lửa nướng thịt. Hàn Minh chột vớ lẽ, cười thoải mái.

— Các huynh tính đốt rụi tiểu viện của đệ luôn à?

Hàn Nghị cầm mâm thức ăn lớn, liếc mắt nhìn hân.

— Đệ còn không mau mang bàn ra! Chúng ta đã vất không ít thức ăn đến cho đệ còn đứng ngẩn ra đó.

Hàn Minh vui vẻ chạy ào vào phòng khiêng chiếc bàn ra, bốn người ngồi quây quần bên bàn. Mắt nhìn miếng thịt dê đang cháy trên lửa, hương thơm ngào ngạt nức lỗ mũi. Hàn Thiên rót rượu đổ đầy năm bát lớn, Hàn Quân tò mò hỏi.

— Nhị ca! Chúng ta chỉ có bốn người nhưng lại có đến năm cái bát.

Hàn Thiên không ngưng động tác đổ rượu trả lời Hàn Quân.

— Cái đó của Napi!

Không khí bỗng nhiên rơi vào trầm mặc, mỗi năm trung thu đến, tiểu quý ấy sẽ náo loạn cả hoàng cung. Đường đường là một công chúa lại lăn lộn trong phòng thủ công làm lồng đèn. Sau đó sẽ xách lồng đèn chạy đi tìm Hàn Nghị bắt hân về đủ thứ lên lồng đèn, vẽ tranh đề thơ không phải cái gì khó. Nhìn Napi vui vẻ, lòng mọi người cũng vui vẻ theo. Để lồng đèn ở chỗ Hàn Nghị, Napi lại chạy đến chỗ Hàn Quân bắt hân vào bếp đích thân nấu chè, làm bánh bao. Việc công chúa lăn lộn nhà bếp đã là chuyện thường, nay lại có thêm một tam hoàng tử khiến các đầu bếp lại càng lo lắng. Chưa dừng ở đó, Hàn Thiên cũng bị nàng lôi kéo cho bằng được, đi làm rất nhiều pháo hoa cho Napi. Hàn Minh cũng không có cơ may trốn thoát, đêm đến cả nhà họ vây quần ngắm trăng đoán đèn, Hàn Minh đau khổ thổi sáo giúp vui. Năm năm chưa từng thay đổi, không có mẫu phi nhưng Napi vẫn luôn tạo sự ấm áp trong hoàng cung rộng lớn. Hàn Minh mỉm cười, lên tiếng.

— Hàn Quân huynh lại xuống bếp à! Chắc chắc tam ca quả là công dung ngôn hạnh.

Câu nói của Hàn Minh chọc cười cả bọn, rượu rót, lời qua cười đùa vui vẻ. Tuy không có Napi ở cạnh, sự áp áp vẫn còn đó sưởi ấm tối mùa thu.

Tử Thần Cung năm nay đón trung thu náo nhiệt, Quý Diễm ngồi trên ghế cao xử lý sự tình trong cung. Không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào cặp mắt to tròn vô tội trước mặt. Cuối cùng, cảm nhận cái nhìn càng ngày càng biến thái của Napi, Quý Diễm buông vũ khí đầu hàng không điều kiện. Phất tay một cái, bảo Napi.

— Thích làm gì thì làm! Đi đi đi, đừng có nhìn ta bằng cặp mắt biến thái như vậy. Ta chịu không nổi!.

— Sư phụ sớm đồng ý thì có phải hay không?

Napi vui vẻ, nhảy phốc khỏi bàn làm việc, cuống chân chạy ra ngoài miệng hét to.

— Dương Tuệ, Dật Hy sư phụ đồng ý rồi! Mau mau treo đèn lồng lên, còn nữa pháo hoa đã chuẩn bị xong chưa? A bảo nhà bếp làm chè trôi nước với bánh bao, a còn nữa,....

Nhìn dáng hình nhỏ nhắn hết chạy bên này rồi lại chạy bên kia. Quý Diễm bóp trán vài cái rồi cũng đứng dậy bước ra ngoài. Đã bao lâu, Tử Thần Cung không đón Trung Thu nữa, có lẽ từ khi Trúc Cơ theo Hàn Long. Càng tiếp xúc với Napi, tựa hồ như nhìn thấy chính Trúc Cơ hồi nhỏ. Tính cách náo nhiệt ngày càng giống nàng, đứa nhỏ này có hay không mang huyết thống với Trúc Cơ. Người giống người là chuyện thường, nhưng nay ngoài diện mạo ngay cả tính cách cũng giống, trùng hợp ư? Quý mới tin. Nhưng đứa con Trúc Cơ mang thai đã chết cách đây mười lăm năm ngay khi nàng tắt thở. Napi chỉ mới tám tuổi, chênh lệch tận bảy năm trời, hoàn toàn không có khả năng. Chỉ có thể nói là duyên mệnh, ngẩng đầu ngắm vầng trăng bạc.

— Trúc Cơ! Là nàng mang con gái mình đến thế gian phải không?

Mùa trăng lên tháng tám, ban đêm Trúc Cơ luôn khó ngủ hay lên ra rừng hoa hải đường ngắm trăng. Vạt áo hồng hồng ẩn hiện trên tán hải đường, sáo trúc ngân nga trên môi không dứt. Quay đầu nhìn hân một cái, nở nụ cười chói lóa hơn ánh trăng.

— Sư phụ! Người cũng khó ngủ à?

Thân hình mảnh mai ngồi trên cành cây vững chắc, ánh trăng dát bạc điểm xuyết cánh hoa. Sáo trúc trong tay linh động không ngừng, ai nói không phải Hằng Nga giáng trần. Trúc Cơ, năm ấy chỉ là một thiếu nữ

làm sao hiểu được mình gây ra biết bao oan tình trái ngang.

26. Chương 26: Chơi Đùa

Dật Hy leo đèo theo sau tiểu sư cô của mình, Napi cũng mặc kệ cái đuôi nhỏ sau lưng. Mấy ngày nay, nghe lời sư tổ hai đứa trẻ hết sức cố gắng để làm bạn với nhau. Thế là sau lưng Napi lại xuất hiện thêm một cái đuôi nhỏ tên Dật Hy. Theo chân cô bé mọi nơi, Dật Hy phát hiện hóa ra Napi lúc nào cũng tranh thủ luyện tập. Napi nói bọn chúng chỉ bây giờ chỉ là hai đứa trẻ, khi giao đấu sẽ gặp nhiều bất lợi về thể hình, thể lực. Thế mạnh duy nhất chúng có thể phát huy tối đa chính là tốc độ, điều này giống y chang lời sư phụ đã nói. Vì thế Napi luôn tìm mọi cách "chơi đùa" cùng cậu, "chơi đùa" của Napi cũng rất bá đạo. Ví dụ như ngay lúc này, Napi quay đầu lắc lắc bàn tay nhỏ, chỉ về phía rừng hoa hải đường.

— Ai vượt qua được rừng hoa hải đường mà không bị một cánh hoa nào rơi trên người sẽ thắng. Kẻ nào thắng có quyền sai bảo kẻ thua cuộc một việc bất kỳ. Dật Hy! Người có muốn đấu không?

— Được!

Dật Hy trả lời ngay, luyện hơn một tháng, Dật Hy cũng muốn thử thân pháp của mình. Napi nheo mắt nhìn Tử Sa Điện phía sau rừng hoa, hét to một tiếng.

— Nhị đường chủ Tử Sa điện nhờ ngài làm trọng tài giùm.

Người đứng ở Tử Sa Điện phẩy tay ra hiệu đồng ý, với tư vị của mình người này đã sớm nghe thấy cuộc tỷ thí giữa hai người. Nhận được cái phất tay, Dật Hy thủ thế miệng nói.

— Bắt đầu thôi!

Không nhiều lời, hai đứa trẻ tung mình vào rừng hoa trắng muốt. Trường bào màu đen xé gió mà đi, Dật Hy liên tục uốn lượn thân mình tránh né những cánh hoa xung quanh. Nhất thời người khác nhìn thấy chỉ thấy được hai cái bóng một tím một đen tuyền vùn vụt trong rừng hoa. Napi đạp chân lên thân cây, nhanh nhẹn như một chú sóc lẩn trốn cánh hoa rơi lả tả bên mình. Tốc độ mỗi lúc một nhanh, chẳng mấy chốc đã vượt qua nửa chặng đường. Nam Sa nhìn tốc độ của hai đứa trẻ cảm thán "Quả nhiên là đệ tử của sư phụ và sư tỷ, tốc độ này năm đó ta bao nhiêu tuổi mới đạt được?"

Một trận gió đột ngột ào đến, thổi cánh hoa bay tan tác về hai đứa trẻ. Dật Hy liếc mắt, tay ngưng đọng linh lực đẩy ngược đám hoa ấy đi, vô tình lại nhắm vào hướng Napi thổi đến. Napi cười khẽ, mũi chân nhón lên mặt đất, tung người lên không trung lẩn nữa, xoay tròn cơ thể. Tựa như cơn lốc cuốn theo cả cánh hoa xoay vòng quanh mình, nhanh nhẹn lật người ra khỏi xoáy ốc. Napi lại bình thân lao về phía Tử Sa Điện, Dật Hy cố ý giảm tốc độ lại chờ Napi. Khi hai đứa trẻ cùng lúc nhảy lên thềm điện Tử Sa, trong ánh mắt Nam Sa lóe lên sự tán thưởng. Napi ngược nhìn Nam Sa, đôi môi nhỏ hỏi.

— Sư huynh! Là ai thắng?

Nam Sa mỉm cười, lắc nhẹ đầu từ tốn trả lời.

— Napi muội thắng!

Napi mở to mắt nhìn Dật Hy, từ đầu đến cuối có dính cánh hoa nào đâu. Dật Hy cũng nghi hoặc nhìn Nam Sa rõ ràng cậu đã không chạm vào bất kỳ cánh hoa nào. Nam Sa xoa đầu hai đứa trẻ, chỉ vào chân của Dật Hy.

— Dật Hy! Gót giày chân trái của con có một cánh hoa hải đường.

Dật Hy kinh ngạc nhấc chân lên, cánh hoa hải đường bị dẫm nát dưới đế giày của hắn.

— Tốc độ không chỉ cần nhanh, nắm bắt vị trí chính xác. Mà lực cũng phải nhẹ nhất, trong giao đấu nếu để đối phương nghe được tiếng động nơi bước chân. Dù có nhanh đến mấy, cũng sẽ lộ nhược điểm.

Nam Sa mở vạt tay áo, lấy ra hai cái chuông nhỏ, đưa cho Napi và Dật Hy.

— Đeo chiếc chuông này ở chân, dùng khinh công di chuyển một vòng Tử Thần Cung. Nếu có thể dùng lực chính xác, khống chế tốt linh lực bản thân, chuông sẽ không kêu. Lúc ấy, các con đã đạt được tốc độ khiến người khác cũng phải e ngại.

Napi, Dật Hy không chần chờ, đeo cái chuông vào chân ngay tức khắc. Vận chuyển linh lực, nhảy lên mái nhà Tử Thần Cung. Napi hét lớn.

— Dật Hy! Người thua rồi, lát phải đến phòng bếp chôm bánh phù dung về đây cho ta.

— Được! Quân tử đã hứa không nuốt lời.

Dật Hy nghiêng răng ken két, giữa trời thu lộng gió hai cái bóng đen, lam thay nhau tung mình trên nóc Tử Thần Cung. Trong đại điện, bốn vị đường chủ báo cáo tình hình cho cung chủ Quỷ Diệm. Lâu lâu lại phải kìm vai nén tiếng cười hết sức khó khăn. Vì trên đầu họ, có hai tiểu quỷ chạy qua chạy lại, dù không phát ra tiếng động bằng tu vi của mình, vẫn dễ dàng nhận ra. Quỷ Diệm làm như không nghe thấy, uy nghiêm ngồi ở vị trí chủ tọa, nhưng trong lòng âm thầm đánh giá. Mỗi lần Napi nhảy qua nóc Đại điện, Quỷ Diệm cảm thấy lực chân của con bé lại thay đổi, càng lúc càng nhẹ hơn, nhẹ đến nỗi có vút qua trước mắt cũng chưa chắc cảm giác được. Càng về sau, Quỷ Diệm càng phải theo dõi động tĩnh bằng tu vi cường đại, thực lực này tiến bộ quá nhanh đi.

Tiêu hao hết linh lực trong cơ thể, Napi mệt phờ ngồi trên nóc thở hổn hển. Dật Hy biến đi đâu mất trở lại với đĩa bánh phù dung trong tay cùng bình nước lớn. Napi cười toe toét đón lấy bình nước nốc một hơi lớn, Dật Hy rút khăn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Napi. Bốc một miếng bánh cho vào miệng Napi chọt hời.

— Tháng sau có cuộc khảo hạch cuối kỳ! Dật Hy người có tham gia không? Nghe nói sẽ thi đấu loại ở từng điện, rồi chọn mười người đứng đầu tham gia thi đấu giữa cá điện. Năm đệ tử đạt thành tích cao nhất sẽ tiến vào Đại Điện nhận phần thưởng cũng như tiếp cận Đại Thư Viện.

— Đúng là như vậy! Đại Thư Viện là tàng thư các cất giữ nhiều tuyệt học vũ kỹ, có những thứ có lẽ đã tuyệt tích trên đại lục lại xuất hiện ở đó.

Dật Hy nhìn Napi, khẳng định, vào được Đại Thư Viện là ước mơ của mấy ngàn đệ tử trong Tử Thần Cung. Không những học được tuyệt kỹ gì đó mà còn thể hiện thực lực của từng điện, đề cao danh vọng bản thân tại Tử Thần Cung. Napi là đệ tử bé quan của cung chủ Tử Thần Cung, thân phận đương nhiên khác xa bọn Dật Hy. Địa vị của cô ngang bằng với tứ đại đường chủ quản lý bốn điện Tử Linh, Tử Hoa, Tử Sa, Tử Huyền. Napi trầm ngâm, vỗ nhẹ cánh tay Dật Hy.

— Người cũng phải cố lên! Ta cũng sẽ tham gia khảo nghiệm lần này.

— Sao thể được, người dù gì cũng là tiểu sư cô của bọn ta. Không thuộc bất kỳ điện nào, chỉ cần người lên tiếng chẳng phải Sư Tổ sẽ cho phép người vào Đại Thư Viện ư?

Dật Hy sững sờ nhìn Napi, thấy khóe môi cô nở nụ cười quỷ dị.

— Đại Thư Viện gì đó ta không cần biết! Cái ta cần là kinh nghiệm chiến đấu, phải ma sát với đối thủ mạnh mới có thể cường hóa bản thân.

Napi nghiêng đầu mình, nói lên sut nghĩ tận đáy lòng. Dật Hy cũng không biết nói gì nữa lặng yên ngồi cạnh Napi.

— Ngày mai ta bế quan! Hẹn người một tháng sau trên võ đài.

Napi tung người từ từ đáp xuống thềm điện, ngoảnh đầu cười nói với Dật Hy. Ánh hoàng hôn phủ lên bờ vai nhỏ bé, trong nháy mắt Dật Hy tưởng rằng phượng hoàng tắm biển đông.

27. Chương 27: Bể Quan

Tối nay, Diêm La điện một phen náo nhiệt, đồ đệ bể quan của cung chủ, đại tiểu thư Napi chính là nguyên nhân của sự náo nhiệt này. Napi ở trên mái hiên, lộn ngược cổ xuống khung cửa sổ, hét lên .

— Sư phụ! Một là cho con tham gia khảo nghiệm, hai là tối nay Diêm La Điện không còn nóc nhà. Người mau quyết định đi!

Tay cầm một miếng ngói, bóp vụn thành bụi ngay trước mặt Quỷ Diệm, Quỷ Diệm đại nhân gân xanh trên trán co rút liên tục, a yêu nghiệt mà. Hạ nhân ở dưới chạy qua chạy lại, lo lắng đại tiểu thư bị ngã khỏi mái hiên, lại không dám đến gần, phút chốc náo loạn thành đoàn. Quỷ Diệm thỏa hiệp không một chút tự nguyện, miễn cưỡng đồng ý với Napi.

— Nếu tu vi của con đạt đến Bình Chân Kỳ, khảo nghiệm một tháng sau con cứ mặc sức thi thố.

— Được! Sư phụ, ngày mai con lập tức bể quan.

Napi thu được kết quả như mong muốn, lộn người khỏi nóc điện. Tung mình trở về phòng, lúc này mọi người ở Diêm La Điện mới thở phào một cái. Quỷ Diệm bắt lực dựa ra đằng sau thư án, nếu không đồng ý e là con bé sẽ lật tung nóc điện Diêm La lên thật chứ không đùa. Giờ đã hiểu lời của lão thần y nói.

” Chớ thấy con bé nhỏ tuổi mà khinh thường, năng lực chính người của nó rất đáng sợ. Sức phá hoại tỉ lệ thuận với mức độ chính người, tốt nhất người nên chuẩn bị tâm lý. Quỷ Diệm!”

Nhìn theo cái bóng vừa khuất của Napi, Quỷ Diệm than nhẹ, trên đời này ngoài nàng và nhóc con đó. Chưa ai có lá gan đi uy hiếp hắn như vậy mà còn nhận được sự dung túng của hắn đến thế. Tính cách quật cường hơn nàng hồi xưa, lại ngang ngược kiêu ngạo hơn tiểu tử ấy. Quả thật không biết phải đối phó con bé ra sao, Quỷ Diệm đứng lên lại gần giá sách. Rút một bức họa cuộn tròn, cẩn thận trải ra bàn, mặt giấy trắng tinh mang hương nhàn nhạt thanh mát. Mỹ nhân áo đỏ kiều diễm như phượng hoàng tắm lửa hồi sinh, tua áo xòa dài trên đất ôm lấy đường nét mượt mà của cơ thể. Khuôn mặt phá lệ trang điểm, mái tóc đen bóng cài trâm phượng hoàng. Dải lụa trong tay múa lượn phát phờ, miếng ngọc Hỏa Long giắt bên thắt lưng tinh xảo. Chính là hình dáng của Trúc Cơ năm ấy múa khúc ” Phượng Cửu Thiên” vang danh thiên hạ, được tôn xưng làm Phượng Hoàng Thăng Thiên. Khi đó, Quỷ Diệm nhìn nàng múa tay không kim được, bút họa thành mây . Dừng bút ngẩng mặt lên, Trúc Cơ đang dâng ngọc Hỏa Long cho tên tiểu tử ấy, ánh mắt thâm tình nhìn Trúc Cơ. Quỷ Diệm bất tri bất giác bẻ gãy cây bút cầm trên tay thành hai mảnh. Cuộn tấm họa lại, cất lên giá sách, Quỷ Diệm thở dài, nàng chưa bao giờ yêu ai ngoài Hàn Long. Vì thế mà kéo dài thời gian truyền thừa, vì thế mà ép nàng ở lại Tử Thần Cung. Cuối cùng ép nàng chết trên chiến trường đại lục! Con người chợt tối lại, Quỷ Diệm ôm lấy trái tim đang co thắt, mười lăm năm rồi vẫn rất đau.

Napi nhanh chóng vào phòng, khóa trái cửa lại. Tiến nhanh vào không gian, vũ kỹ ở ” Cuồng Ngạo Thiên ” Napi đã đọc hết, đúc kết tinh hoa của mấy chục bộ vũ kỹ thượng đẳng, Napi đã sáng tạo cho riêng mình ” Hải Đường Quy Kiếm “. Thư tịch trong ” Bích Lạc” cô cũng đang nghiên cứu, có vài chỗ cần thảo luận với lão thần y mới được, đạo lý thâm sâu khó đoán không dễ dàng lý giải. Trên phương diện luyện đan được, chế thuốc Napi chưa một ngày trễ nãi. Ban ngày luyện tập vũ kỹ, rèn sức chịu đựng của cơ thể, ban đêm nghiêm túc dụng công vào Hỏa lò chế luyện đan dược. Ngày đêm điên cuồng luyện tập, may mà linh khí ở Tử Thần Cung dồi dào, khả năng hấp thụ linh khí của Napi sau khi tẩy kinh phạt tủy đã tăng gấp đôi. Nên chỉ cần bế quan hấp thụ linh khí, vận chuyển chu hành chậm rãi, một giờ bằng mười giấc ngủ sâu. Tìm đến vườn thảo dược dưới thung lũng, mừng rỡ khi thấy quả Kỳ Lân đã chín, không uống công cô khó nhọc hái nó về. Quả Kỳ Lân ăn vào một lần tăng một cấp tu vi, tình cờ leo trèo vách núi sau Tử Thần Cung phát hiện được, nên Napi dứt khoát đốn cả cái cây vào không gian. Hái quả Kỳ Lân xuống, lắc mình ra khỏi không gian, mặc dù có thể tu luyện ngay trong không gian. Nhưng vận bất đắc dĩ, cô không muốn bại lộ bí mật này, đây là lá bài sinh tử của cô.

Nuốt quả Kỳ Lân xuống bụng, cảm nhận luồng sức mạnh tuôn trào trong kinh mạch gào thét đòi dung hợp. Napi đè nén nó lại, không cho nó tiếp cận kinh mạch, mà dẫn nó vào chu mạch vận hành chu kỳ. Napi đang ở sơ cấp Toàn Tiên Kỳ muốn đạt Bình Chân Kỳ, trước tiên phải đột phá lên Chân Kỳ. Ăn quả Kỳ Lân sẽ đột phá lên Chân Kỳ ngay lập tức, nhưng mục tiêu phải đạt được Bình Chân Kỳ nên Napi mới không cho nó dung hợp. Hấp thụ linh khí xung quanh vào cơ thể, xoay tròn cái sức mạnh kinh khủng kia vào chu kỳ.

Mượn linh khí khuyếch đại nguồn sức mạnh kia hơn nữa, từng chút mở rộng linh lực tích trữ chờ đột phá. Chu hành chậm rãi quay từng vòng một, cuồng loạn hút linh khí vào trung tâm cái khối quay cuồng kia. Cứ thét gào như thế, một tháng trôi qua rất nhanh chóng.

Napi ngừng chu kỳ, thu lại linh lực, chậm rãi thả lỏng sức mạnh cuồng đại kia. Vừa được thả lỏng, sức mạnh thêm khát nhanh chóng lao vào kinh mạch. Kinh mạch cũng không khách khí, nuốt phá tàn bạo nguồn sức mạnh kia.

” Ầm, Ầm ”

Hai tiếng động phát ra hầu như cùng lúc, gây chấn động Diêm La Điện gần nơi đó nhất. Đệ tử Tử Thần Cung kinh ngạc, chẳng phải chỉ là đột phá thôi sao? Tiếng động sao lại lớn như vậy, tiếng động càng lớn chứng tỏ đột phá càng cao. Napi từ từ mở mắt, ánh lên vẻ thích thú tinh nghịch. Thành công vượt hai cấp, Napi đã thành cấp giả thượng cấp Bình Chân Kỳ. Mở cửa phòng, lao ngay đến nhà bếp, a đói bụng a. Một tháng không ăn lận cơ đấy, Napi khóc không ra nước mắt. Ăn xong còn phải đi xem vòng đấu loại của tên nhóc Dật Hy mới được, Napi hí hóp suy nghĩ.

28. Chương 28: Tử Hoa Điện

Lúc đang gặm chiếc đùi gà, Napi bỗng sực nhớ ra Dương Tuệ, không phải cô ấy bị quăng đến Tử Hoa Điện luyện tập sao. Ất hẳn hôm nay cũng tiến hành khảo nghiệm như bọn Dật Hy, hí hóp cười gian tà. Thực lực của Dương Tuệ, Napi là người biết rõ nhất, tin rằng khảo nghiệm lần này sẽ không làm khó được cô. Kết thúc nhanh một chút, có thể cùng Dương Tuệ đi xem Dật Hy thi đấu. Vui vẻ ăn uống no nê, Napi chạy vù đến Tử Hoa Điện, đúng như cô đoán bài sát hạch đã bắt đầu.

Từ đằng xa, Napi đã tìm được tà áo đỏ thắm trong tốp người đứng cạnh sàn thi đấu. Dương Tuệ cũng cảm nhận được hơi thở của cô, quay đầu lại mỉm cười rạng rỡ. Napi đến sát bên Dương Tuệ, vẻ mặt tự hào nói.

— Dương Tuệ! kết thúc nhanh một chút, chúng ta đi xem Dật Hy thi đấu.

Dương Tuệ gật gật đầu tỏ ý bảo Napi yên tâm, Napi vẫy tay một cái tung mình lên chỗ tam điện chủ Tử Hoa điện Bạch Hoa sư huynh. Bạch Hoa gật nhẹ đầu với Napi, nhìn vị trí bên cạnh mình ra hiệu bảo Napi ngồi xuống. Napi thoải mái ngồi vào vị trí, thản nhiên nhìn võ đài bên dưới.

— Tà nghe sư phụ nói, để bảo toàn ‘ tính mạng ’ cho nóc nhà Diêm La Điện, người đã phải chấp nhận cho muội tham gia khảo nghiệm lần này?

Bạch Hoa vẫn theo dõi trận tình bên dưới, nhàn nhạt hỏi Napi.

— Đúng là như thế!

Napi cũng không e ngại thừa nhận ngay, Bạch Hoa không chớp mắt nói tiếp.

— Napi! muội ngày càng giống đại sư tỷ Trúc Cơ của chúng ta, trong mấy người bọn ta chỉ có sư tỷ là dám cãi lại sư phụ.

Napi nghiêng đầu, làm như không nghe thấy câu nói đó của Bạch Hoa, nói khẽ:

— Muội là Napi không phải Trúc Cơ! đại sư tỷ đã chết nhiều năm về trước rồi, tại sao mọi người cứ thích lôi tỷ ấy ra làm đầu đề câu chuyện để nói với muội không vậy?

Bạch Hoa nghe thấy rõ ý tứ phẫn nộ trong lời nói của Napi, hần im lặng không tiếp tục đề tài này nữa. Napi ôm tâm tình không mấy thoải mái, lặng nhìn bóng áo đỏ tung hoành trên võ đài, Dương Tuệ bừng cháy như ngọn lửa toát lên thần sắc tà mị. Rồi lại như lóe lên suy nghĩ gì đó, quan sát ánh mắt sư huynh Bạch Hoa chưa bao giờ rời khỏi bóng dáng đỏ rực kia. Napi thầm nghĩ : ” Chắc chắc! Dương Tuệ thân mến, cô đã vô tình lọt vào mị nhãn của cáo già rồi ! ”.

— Xong trận đấu, muội muốn đưa Dương Tuệ đi!

Bạch Hoa liếc nhìn Napi, mím môi trả lời.

— Xong việc đem người trả về Tử Hoa Điện.

Napi phì cười, sư huynh à bị người khác chọc vào chỗ ngứa, cảm giác dễ chịu không? Không thay đổi vẻ giấu cợt.

— Có đưa về hay không là chuyện của muội. Dương Tuệ do muội đưa tới, thì cũng có thể tự do mang đi. Nói với huynh một tiếng chỉ là thông báo mà thôi. Tam đường chủ đại nhân!

Đứng dậy, rũ vạt áo hiên ngang rời đi, lòng thoải mái hơn một ít. Ấy đây chính là năng lực chinh người của Napi, khoe miệng cong lên giả hoạt. Napi kéo tay Dương Tuệ, cô vừa kết thúc trận chiến thuận thế nắm luôn bàn tay nhỏ mà dắt đi. Bạch Hoa nheo đôi mắt nhìn tiểu sư muội, âm thầm lóe lên tia tàn độc. Napi bất ngờ quay lại, nhìn thẳng vào đôi mắt ấy dùng khẩu hình miệng nói.

— Nào bắt đầu trò chơi đi !

Rồi nhanh chóng biến mất cùng với Dương Tuệ, Bạch Hoa kinh ngạc biến hóa.

— Lẽ nào con bé biết được điều gì chăng?

29. Chương 29: Tử Linh Điện

Ánh nắng chói chang rơi xuống võ đài loang lổ phía dưới, những cái hố rợn người sâu hoắm . Dật Hy chặt vật dựa vào thanh kiếm màu gỗ đào mới đứng vững được, lau vệt máu nơi khoe miệng, cậu nở nụ cười nhạt. Đối thủ của cậu, ánh mắt nhìn run run, hai tay nắm chặt:

— Dật Hy nhận thua đi!

— Mơ đi!

Dật Hy quát lại, dựng cơ thể nhỏ đứng thẳng lên, tỏa sáng dưới cái nắng chói chang. Ánh mắt ngập tràn tự tin, cậu đã cảm nhận được khí tức của ai đó đang ngày càng đến gần. Trước mặt người đó cậu không muốn mình bỏ chạy hay thua cuộc, bình tâm lại, hít thở thật sâu. Vung thanh kiếm lên không trung, Dật Hy vận khí để ngọn lửa màu xanh lam đẹp đẽ bao quanh mình, kết ấn ký. Từ ấn ký màu xanh lam, bao quanh thân kiếm màu gỗ đào, một đại đao xanh rực xuất hiện. Xung quanh phát ra những tia lóe điện vàng khè, chói xèo xèo bắn ra các hướng. Đối thủ của cậu cũng vừa xuất ra ấn ký, con điều hâu màu đen tuyền vô cánh ngạo mạn đối diện với đại đao xanh rực.

— Nhất Đao chiêu thứ hai Trảm Yêu. Đi!

— Thú Khuyển : tung Cánh. Đi!

” RẦM, RẦM”

Đại đao va chạm với điều hâu tạo nên tiếng nổ mãnh liệt, khói bụi bay mịt mù trời đất. Trong màn khói đó, một tà áo đen nhìn rách thảm hại hiên ngang đi ra, Dật Hy nở nụ cười của kẻ chiến thắng. Hiếu Linh mỉm cười nhẹ nhàng, đứng lên thông báo:

— Dật Hy chiến thắng!

Đám đệ tử bên dưới tự giác dạt ra cho Dật Hy bước xuống, không thể vì thấy cậu nhỏ tuổi mà coi thường. Đối thủ vừa rồi không phải là sư huynh của cậu sao, còn bị đánh bại nữa kia mà. Lọt vào top 10 đứng đầu có thể tham dự thi đấu trao đổi giữa các điện, thật đáng sợ. Dật Hy đi xuyên qua đám đồ đệ, môi nhếch thành một đường cong, quay mặt về một phía.

— Đã đến sao còn không đi ra?

Trong lúc mọi người không biết, cậu đang nói chuyện với ai thì trên tán cây cao phía sau nổi lên một trận rung động. Thân hình nhỏ bé đập gió trên tán cây xanh biếc, vật áo vàng tươi tô điểm màu nắng, mái tóc tím tung bay, tiếng cười trong suốt vang dội. Napi đáp xuống trước mặt Dật Hy, cười đến đỏ bừng cả mặt, ánh lên sắc hồng rạng rỡ.

— Chúc mừng! người đã chiến thắng rồi, quà của ta đâu?

Dật Hy nhìn khuôn mặt xinh đẹp phía trước, vươn tay lên mái tóc Napi như có ảo thuật tung ra một dải lụa tím rực rỡ, buộc chặt mái tóc của Napi lại. Thu bàn tay lại, hân hỉ lòng, dải lụa tím ấy bỗng hóa thành sắc vàng chói mắt, vẽ họa tiết non sông huyền ảo lung linh trên mái tóc tím.

— Thích không?

— Đương nhiên!

Napi trả lời, hào hứng kéo dải lụa ngắm nghía, toe toét cười, sau đó nắm chặt tay Dật Hy mà kéo đi, không quên hét lên với Hiểu Linh.

— Sư tỷ, muội mượn Dật Hy một lát.

Không đợi Hiểu Linh trả lời, Napi đã dắt Dật Hy chạy mất tích. Hiểu Linh bất lực nhìn theo cái bóng của hai đứa trẻ khê thở dài, tiếp tục cho cuộc khảo nghiệm bắt đầu.

Dương Tuệ ở phía xa trông chừng hai đứa trẻ phía trước, Napi cầm thảo dược trên tay xoa từng lớp nhẹ nhàng lên miệng vết thương đang rỉ máu của Dật Hy luôn miệng cầu nhàu.

— Ôi bao nhiêu thảo dược đắt tiền của ta! thật là xót xa mà.

Rồi lại nhìn Dật Hy với ánh mắt ai oán như cậu thiếu nợ của cô chưa trả, Dật Hy giận run người. Con bé này càng ngày càng gian thương!

— Mà mi cũng thật liều lĩnh nếu không thắng được thì cứ nhận thua! Tu vì không đủ tại sao lại còn cố gắng thi triển chiêu thứ hai đó, lỡ như đối thủ ra chiêu mạnh hơn người có phải đã chết trên đó rồi không?

— Người lo lắng cho ta?

Dật Hy nhìn Napi khóe mắt tràn đầy sự ấm áp, Napi băng bó vết thương nhàn nhạt trả lời.

— Lo không có ai trộm đồ cho ta ăn!

Dật Hy nghe được câu trả lời, lập tức bắn ra ánh mắt khinh bỉ.

— Đồ tham ăn!

— Chính xác!

Napi không phủ nhận, gật đầu đồng ý, thu dọn vật dụng thu vào không gian, Dật Hy cũng không để ý đến, vì mấy ngày trước sư phụ có đưa cho cậu túi vô đáy dùng để chứa vật dụng. Nên hành động thu lại đồ của Napi không làm cậu ngạc nhiên, ắt hẳn cô cũng có một cái như vậy. Napi không kiên kỳ, ngã đầu sau thân cây, ánh nắng chiếu xuyên qua kẽ lá tạo muôn hình thù. Xòe tay ra, chạm vào những vệt nắng ấy, nhìn chúng chiếu sáng bàn tay mình, Napi cứ thế chơi đùa vui vẻ. Mặc kệ cho người bên cạnh dựa đầu vào chân mình mà ngủ, nắng cứ nhảy múa, hoa cứ rơi, và những đứa trẻ cứ ngủ.

30. Chương 30: Thách Đấu

Napi ngồi buồn tẻ, hậm hực cắn hạt dưa, ai oán nhìn Quỷ Diệm. Nếu ánh mắt có thể giết người thì trên người cung chủ đại nhân đã lung lổ chỗ. Quỷ Diệm giật giật gân xanh, chịu không nổi ánh mắt của Napi, chậm rãi xoa xoa trán.

— Ta cho con tham gia khảo nghiệm! Nhưng con chỉ được phép đấu một trận, đối thủ con tự chọn đi! Không thì đấu với thằng nhóc Dật Hy luôn cho lệ!

Dật Hy làm như không nghe câu nói tuyệt tình của sư tổ, vị sư tổ muốn kiếm bao cát cho đồ đệ mà hi sinh hậu bối, thật đáng giận. Napi thu lại ánh mắt, nhàn nhạt cười khoan khoái, chỉ tay vào người con gái vừa kết thúc trận đấu.

— Ta Thách Đấu Người!

Từ trên bục cao, lời nói của Napi vang vọng toàn sân đấu, các đệ tử đều nghe rõ ràng. Đệ tử của cung chủ vừa buông lời thách đấu với đệ nhất cao thủ khảo nghiệm lần này Mạch Nha. Quỷ Diệm nhìn Napi trong ánh mắt lóe lên sự ủng hộ, thực lực càng mạnh Napi càng thu được kinh nghiệm đáng giá. Napi nhắc người bay xuống võ đài đối diện cô gái tên Mạch Nha kia, nụ cười chưa từng mất trên môi. Mạch Nha quan sát đối thủ, lòng đầy kính trọng, đệ tử bế quan của cung chủ thì sao? Chẳng qua chỉ là một đứa bé.

— Tiểu Sư Cô xin chỉ giáo!

Mạch Nha cúi người thi lễ, tay rút kiếm lao thẳng về phía Napi, muốn kết thúc trận đấu mong chóng. Napi vẫn bình thản, đứng yên tại chỗ, nụ cười lóe lên càng đậm.

— Muốn kết thúc nhanh như vậy ư? Không dễ đâu, ta còn chưa chơi đùa!

Mũi kiếm sắp chạm vào thân thể, dừng ngay trước mũi của Napi. Đột nhiên di chuyển thân thể, tốc độ không thể theo dõi bằng mắt thường. Mạch Nha đang kinh ngạc, thì cảm nhận một lực lớn đằng sau lưng đập thẳng cô lao đến trước. Cả cơ thể theo lực không kịp chống đỡ đập xuống mặt đất!

” Bịch!”

Mọi người há hốc, tốc độ thật đáng kinh ngạc, di chuyển ra sau lưng Mạch Nha đập thẳng một cú đẩy ngã cô ta xuống đất. Mạch Nha không chần chừ lâu, đổi ngay phương pháp chiến đấu, cú ngã vừa rồi khiến cô mất hết thể diện. Ánh mắt lóe lên tia tàn độc, tay ngưng thủ kết ấn, quyết ra sát chiêu hạ gục Napi, rửa mối hận. Napi cũng không rảnh rỗi, hai tay cũng bắt đầu dệt kết ấn cho mình, tốc độ có vẻ rất chậm, động tác cực kỳ nặng nề, những giọt mồ hôi lăn trên trán xuống. Quỷ Diệm theo dõi kết ấn, trán nhăn lại một đoạn.

— Napi!

Quỷ Diệm gọi tên Napi, trên bục bốn đường chủ cùng quay lại nhìn về phía sư phụ, thấy hai tay hấn nắm chặt thành ghế, vẻ mặt lo âu. Rồi lại quay sang quan sát thủ ấn của Napi, không hện mà gập thót lên.

— Âm Tuyệt Sát!

Trên bục không khí ngưng trọng, không làm ảnh hưởng đến khí thế ở dưới sàn đấu. Mạch Nha cười đắc thắng, thủ ấn hình thành, phía sau cô hiện lên một khối cầu đỏ chói như mặt trời, sáng rực nóng bỏng. Hét lên ngạo mạn:

— Hỏa Lưu Cầu! ĐI

Bên này Napi vừa kết ấn xong, hỏa lưu cầu gào thét lao đến, Napi không chần chừ.

— Âm Tuyệt Sát chiêu thứ ba Mộng Rằm! ĐI

Vầng mây nhỏ trắng muốt nâng mặt trăng sáng tinh diu dàng nâng lên, lao đến trước mặt Napi chắn Hỏa Lưu Cầu. Hai chiêu thức va chạm, tiếng kêu xèo xèo phát ra bùng cháy sàn đấu. Mạch Nha thấy hỏa cầu không công phá được mặt trăng của Napi, ả ta điên cuồng rót linh lực vào hỏa cầu khiến nó tăng sức lực ma sát với mặt trăng. Cảm nhận hỏa cầu gia tăng sức mạnh, Napi nén linh lực hóa tòa sen dưới chân bay lên phía trên vầng mây trắng muốt, hai khối cầu vẫn điên cuồng triệt tiêu nhau. Napi tay vẫn chưa thả kết ấn ban này, vận động linh khí tiếp tục hét.

— Hải Đường Quy Kiếm chiêu thứ nhất Quỷ Hoa. ĐI!

Kết ấn thả ra, rừng hoa hải đường như có quỷ sai khiến, cánh hoa kết thành mũi tên nhọn, theo linh lực tỏa ra của Napi bắn về Nha Mạch. Nha Mạch trút linh lực vào hỏa cầu không kịp thu lại, ngàn mũi tên lao đến không thể né tránh. Dưới chân Napi, linh lực giao động hai tinh cầu va chạm nổ tung.

“RẦM”

Khói bụi bay mịt mù, không ai nhìn thấy gì trên sân đấu. Quỷ Diệm rời khỏi chỗ ngồi bay lên sàn đấu, những vệt máu đỏ tươi loang lổ, dưới sức công phá của chiêu thức sàn thi đấu bị san thành bình địa. Quỷ Diệm bước ngang qua cái xác đầy máu của Mạch Nha, lỗ chỗ những vết thương do tên bắn, xung quanh Mạch Nha phủ đầy cánh hoa hải đường. Ở phía bên kia, hoa sen rã ra từng cánh rơi xuống đất, để lộ dáng hình nhỏ bé bao bọc phía trong. Napi bất tỉnh do lực va chạm của vụ nổ, may nhờ có hoa sen bao bọc nếu không, kết cục cũng giống như Mạch Nha, chỉ là một cái xác không hồn. Quỷ Diệm xót xa, bế thân hình nhuộm máu lên tay lạnh lùng nói.

— Bạch Hoa! Hỏa lưu cầu đạt cấp Ngự Chân Kỳ uy lực rất mạnh mẽ, một chiêu là muốn lấy mạng người khác. Nếu Napi không cố gắng thì triển chiêu thức vượt cấp, hậu quả người cũng biết! Không để ta nói nữa chứ?

Bạch Hoa run run nhìn đồ đệ Mạch Nha của mình, cô ta giờ chỉ là một cái xác chết. Lại nhìn Napi bị thương nặng nằm trong lòng Quỷ Diệm, tại sao nó không chết?

— Đệ tử đã hiểu!

Quỷ Diệm đi ngang qua Bạch Hoa, nâng cao tay đánh một chưởng về phía hấn. Bạch Hoa nhận một chưởng, cơ thể bị đẩy lùi ra, học máu tươi ngay tức khắc.

— Đa tạ sư phụ lưu tình!

Quỷ Diệm không nói hai lời, bế Napi đi thẳng, bọn Dương Tuệ cũng vội vã đi theo. Bạch Hoa nghiêng răng nhìn về phía Napi được đưa đi, oán hận dâng trào.

31. Chương 31: Hôn Mê

Napi nằm trong lớp hoa sen bao bọc, cô thấy rõ Mạch Nha đã chuẩn bị tung chiêu cuối cùng, ánh mắt tàn độc muốn lấy mạng người. Không còn cách nào khác phải giết cô ta, biết rõ bản thân cũng sẽ bị thương nặng nhưng đã không ngần ngại như Napi nghĩ. Ít nhất thần trí rất tỉnh táo, trừ cơ thể không hoạt động, cô vẫn nghe hiểu mọi thứ. Cảm giác này, giống hết kiếp trước sinh ra tồn tại ở kiếp sống thực vật, không ai để ý đến sự tồn tại của cô. Napi không thích cảm giác này, cô nghe Vô Thần Y và Quỷ Diệm nói chuyện lòng khê run.

— Tại sao còn chưa tỉnh?

— Va chạm ở khoảng cách quá gần, cấp giả Bình Chân Kỳ còn sống sau khi giết chết Ngự Chân Kỳ đã là kỳ tích. Napi lại đứng ngay trên vụ nổ, hứng trọn nguồn sức mạnh phát ra, hôn mê là chuyện tất yếu.

Lão thần y vuốt chòm râu, khuôn mặt già nua chăm chú. Quỷ Diệm sốt ruột nhìn Napi đã là đêm thứ tư rồi con bé vẫn chưa tỉnh.

— Napi là con gái ruột của Hàn Long?

Quỷ Diệm bất ngờ hỏi, bàn tay vuốt ve mái tóc tím của Napi. Lão hồ ly gật đầu.

— Phải!

Quỷ Diệm khê cau mày lại.

— Mười lăm năm qua! Trừ bốn hoàng phi, tên tiểu tử ấy không có người đàn bà nào khác. Sau khi sinh bốn hoàng tử, bốn hoàng phi chưa từng quay lại Vũ Minh Quốc. Vậy Napi là con của hoàng phi nào với Hàn Long?

Lão hồ ly cũng giật mình, tại sao lại chưa từng nhận ra nhỉ. Nhìn Napi bất tỉnh trên giường, liếc qua động tác nhẹ nhàng của Quỷ Diệm.

— Quỷ Diệm! Người cho là Trúc Cơ tái sinh?

Quỷ Diệm cười yếu ớt, khuôn mặt anh tuấn che giấu nỗi niềm.

— Là con gái nàng, Napi là con gái nàng mới đúng!

Vô Thần Y kinh ngạc, sao có thể kia chứ, không thể nào. Quỷ Diệm ngược nhìn Vô Thần Y, mắt lóe lên tia đau đớn.

— Vô Thần! Ta đã nghĩ từ lâu, với tu vi của nàng dù bị thương nặng đến thế cũng sẽ không thể mất mạng dễ dàng như vậy. Thứ nhất có người ám hại, thứ hai vì cứu sống Napi. Năm ấy, ta đã từng để Trúc Cơ tự do ra vào Đại Thư Viện, các cấm thuật nàng đọc không ít còn tỏ ra rất hứng thú. Hoán Sinh và Ngưng Phách là hai cấm thuật nàng hỏi ta nhiều nhất, ta nghi ngờ Napi có phải hay không được sử dụng hai cấm thuật này.

Lão hồ ly sững sốt, nếu bị ám hại rất có khả năng Trúc Cơ bị suy yếu, trong lúc mang thai còn trúng kịch độc. Thi triển hai cấm thuật để giữ mạng sống cho đứa nhỏ, đồng nghĩa với việc lấy đi mạng sống của mình. Hoán Sinh tà thuật tế một mạng đổi một mạng, Ngưng Phách kết vớ linh hồn vào một cơ thể được bảo trì hình dáng lúc vừa chết, kết vớ linh hồn xong cơ thể sẽ lớn lên tiếp. Trong thời gian kết vớ, cơ thể ở trạng thái đóng băng, với tu vi và thiên phú của mình, Trúc Cơ không khó khăn gì trong việc thi triển cả hai loại thuật. Chả trách Napi chỉ mới là đứa trẻ tám tuổi, chả trách thiên phú lại mạnh như vậy thì ra là di truyền từ Trúc Cơ.

— Nhưng người cũng không hoàn toàn biết chắc!

— Chiến trường đại lục!

Napi mở mắt cắt ngang câu chuyện.

— Napi!

Quỷ Diệm, lão hồ ly mừng rỡ đỡ cô ngồi dậy, Napi mặc kệ tiếp tục nói.

— Chỉ cần con tham gia chiến trường, tìm được phần mộ của Trúc Cơ thì đáp án sẽ rõ ràng mà thôi!

Trong phòng một mảnh im lặng, Napi trầm tư ngồi trên giường.

— Mẫu thân! Người đã từng rất đau phải không?

“Tí tách” Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt Napi, hóa ra không phải nàng đầu thai làm kiếp khác, hóa ra vẫn ở trong kiếp này.

Cuối mùa thu gió lay gào thét, tắt cơn nắng cuối cùng chói chang. Bông tuyết xoay tròn trong gió, tan ngay khi chạm vào bàn tay. Napi cuộn người vào chiếc áo lông trắng muốt, nằm trong vòng tay của Dật Hy, bên cạnh lò sưởi tỏa hương thuốc nghi ngút. Khuôn mặt Napi trắng bệch không chút ửng hồng, đôi môi tái nhợt khô nứt. Dật Hy ôm Napi dựa lưng vào đệm, bàn tay nhẹ nhàng chơi đùa những ngón tay của Napi. Ngoài thảo đình, tuyết rơi mỗi lúc một nhiều bao phủ trắng xóa mặt đất. Napi họ nhẹ, sống lưng khẽ run run, trời vừa chuyển đông Napi đã bắt đầu đổ bệnh, bệnh không nặng nhưng dai dẳng không dứt. Dật Hy vừa thao luyện ở Đại Thư Viện, không biết đã nhận truyền thừa bí tịch cổ nào. Cơ thể bỗng dưng lớn lên nhanh chóng, nháy mắt đã lớn bằng thiếu niên mười lăm tuổi. Quỷ Diệm gật đầu bảo khi hình dáng này đạt đến ngoại hình hai mươi tuổi sẽ dừng lại. Từ đó về sau, hình hài sẽ bị đóng băng không thay đổi dù có qua cả ngàn năm tuổi. Bí thuật này Quỷ Diệm từng luyện, đó chính là lý do đến tận bây giờ hắn vẫn mang bộ mặt trẻ trung khác với ông bạn lão thần y. Dật Hy vỗ lưng cho Napi, cô ho dề nên rất khổ sở, Dật Hy nhăn mặt.

— Napi uống thuốc đi!

Napi lắc đầu cự tuyệt uống thuốc, mọi người đều hiểu đây là tâm bệnh phải tự mình đã thông. Rèm dày lay động, Dương Tuệ đội ô cán trúc mang đến một bát cháo thơm phức, nóng hổi. Bước qua rèm, sập ô trúc, mang bát cháo đến tận nơi Napi nằm, gật đầu với Dật Hy.

— Tiểu thư! Ăn chút cháo!

Napi nhìn màn tuyết giăng đầy ngoài kia, Dương Tuệ đã phải đội cái lạnh mang cháo cho cô. Napi gật đầu, nường theo Dật Hy ngồi dậy, dưới sự thúc ép của Dương Tuệ bát cháo vơi dần. Dương Tuệ mang bát cháo, bỏ rèm xuống ngăn khí lạnh cho cô, quay gót rời đi. Napi cuộn tròn người trong tay Dật Hy.

— Ta nhớ Hàn Minh! Huynh ấy rất thích ngắm tuyết rơi, thưởng trà, vẽ hoa mai đỏ. Năm nào đến mùa đông, huynh ấy sẽ sai người trải lông thú ấm áp, ta ngồi trong lòng huynh ấy nhìn huynh ấy vẽ mai đỏ. Các ca ca khác sẽ pha trà, mang bánh ngọt cho ta, phụ hoàng giải quyết xong chính sự cũng sẽ đến đó. Mùi thịt nướng thơm nức mũi, bánh bao tan nong trong khóe môi. Tiếng cười không dứt vọng ra ngoài! Dật Hy, ta muốn về Vũ Minh Quốc!

Dật Hy im lặng nghe Napi kể, ánh mắt lóe lên tia khác thường. Ôm sát Napi lại thêm một chút, ép cô phải ngẩng cao đầu nhìn mình, ánh mắt hai người chạm nhau. Hình bóng Napi in sâu trong đôi mắt dịu dàng ấy, đôi môi áp xuống bông hoa tím trên trán Napi. Hơi thở ấm áp lan tỏa bên vành tai.

— Chỉ cần nàng khỏe lại! Ta sẽ đưa nàng thăm Vũ Minh Quốc.

Ánh mắt Napi mở to nhìn Dật Hy trước mặt, tay không tự chủ sờ lên chỗ nụ hôn được đặt, thốt lên.

— Dật Hy! Người bị ám đầu à?

Dật Hy cười khê, nụ hôn lại áp xuống, lần này chạm chính xác vào cánh môi mềm mại của Napi. Ngậm lấy, cắn nát, chà sát cánh môi non nớt, Napi kinh ngạc hai tay nắm chặt vạt áo trước của Dật Hy. Trong thảo đình nhiệt độ bỗng chốc tăng vọt, rèm che ngăn cách thế giới bên trong.

32. Chương 32: Đề Nhất Vũ Công

Hai năm thấm thoát trôi qua, Tử Thần Cung chưa bao giờ ấm áp hơn thế. Dương Tuệ đã thay tà áo đỏ bằng một màu lam dịu nhẹ, thiếu nữ mười bảy yên tĩnh như đoá hoa mộc lan hé nở. Cô cầm trên tay bộ y phục trắng thêu những bông hoa hải đường bằng chỉ tím tinh tế, môi thoáng mỉm cười. Beishi vừa gửi đến, tay nghề không thuyền giảm đi chút nào rất đẹp!

Nghĩ đến Beishi, Dương Tuệ không khỏi tim đập chệch choạch, vội bước nhanh hơn tiến về Diêm La Điện. Trong thư phòng, Quý Diệm chăm chú giảng giải cho Napi về một số phương diện hành tẩu trên giang hồ. Sau hai năm bái sư học nghệ, Quý Diệm muốn Napi rời sư môn đi lịch lãm, một dạng va chạm để rèn luyện. Napi nghiêm túc lắng nghe, một lời cũng không bỏ sót, khó khăn lắm mới có cơ hội chạy ra khỏi cửa không thể để bị ngăn lại. Dương Tuệ tiến vào, tay nâng y phục.

— Tiểu thư! Beishi gửi quà mừng người xuất môn.

Napi quay mặt lại, thiếu nữ cười tươi đến rạn ngời. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, đôi mắt tím huyền ảo trong suốt, đôi môi nhuộm hồng cánh anh đào, mũi nhỏ thẳng tắp thanh tú, khóe môi ánh mắt bừng cháy ngọn lửa kiêu diễm. Mái tóc tím được thắt cầu kỳ, điểm xuyết hạt châu đỏ gắn giữa các mớ, làn tóc mai không che được bông hoa nở rộ giữa trán. Sau hai năm, đoá hoa được viền bởi một màu vàng bắt mắt như được mạ vàng lên cánh hoa, phát ra ánh sáng ngũ sắc. Napi đưa tay đón y phục, vuốt ve đường thêu tinh xảo, Beishi em rất nhớ chi! Quý Diệm cũng dặn dò xong, cho Napi lui ra ngoài. Napi mười tuổi mang vóc dáng của thiếu nữ mười sáu, cũng nhờ vào bí thuật cổ Dật Hy luyện hai năm trước. Dật Hy dạy cho Napi bí thuật, qua hai năm ngoại hình của hai đứa trẻ thay đổi chóng mặt. Napi về phòng, thay y phục Beishi đưa tới, soi mình trong gương. Sư phụ nói cô càng ngày càng giống mẫu thân! Napi nường đôi mi thanh lệ, khẽ mỉm cười một cái, dung mạo này chẳng trách năm xưa một nụ cười của mẫu thân cũng đủ làm điên đảo thiên hạ.

Napi khép cửa phòng ra ngoài, mỉm cười với Dương Tuệ một cái.

— Đi thôi!

Dương Tuệ gật đầu theo sau Napi, đi ngang

rừng hoa hải đường, Napi chợt đứng lại. Ngắm nhìn hoa hải đường nở rộ rực rỡ, Napi vươn ta chạm khẽ vào cánh hoa, quay gót dứt khoát rời đi. Ngưỡng cửa Tử Thần Cung rộng mở, đứng dựa vào tường khoan thai chờ Napi, bạch y trắng muốt phong thái tuấn lãng. Dật Hy nhìn Napi tiến lại gần, lần này lịch lãm không chỉ có mình Napi, Hiểu Linh yêu cầu gay gắt hẳn phải tự rèn luyện bản thân. Dật Hy đón Napi, ánh mắt dời sang Dương Tuệ đã dừng cước bộ.

— Dương Tuệ! Đi sơn trang tìm Beishi đi! Ta sẽ chăm sóc bản thân mình, đừng lo!

— Vâng!

Napi nhận được câu trả lời, chuyển dời ánh mắt về phía Dật Hy. Rút từ trong ống tay áo ấn thạch tra vào lệnh bài truyền tống. Đạo hào quang nổi lên, bao trùm hai người họ, thoáng một cái đã biến mất. Tà áo lam nhạt cũng lay động, hướng đến Vô Thần Sơn Trang mà đi. Diêm La Điện chợt vắng vẻ, Quỷ Diệm trầm ngâm bên ly trà nguội.

— Mùa xuân đến rồi!

Thành Lâm Giao tấp nập người qua lại, dạo này khách tứ phương bỗng dưng tập trung vào thành ngày càng nhiều. Nghe đồn trong thành xuất hiện đệ nhất vũ cơ, ai cũng muốn một lần được nhìn thấy điệu múa của nàng. Vũ cơ chỉ là một phần hấp dẫn mọi người kéo đến Lâm Giao, quán ăn nổi tiếng của Thành Lâm Giao được đích thân hoàng đế của nước Việt đề bút bằng tự Họa Thủy. Họa Thủy mở vào hai năm trước, món ăn mới lạ độc đáo chưa từng thấy ở bất kỳ đâu, mỗi mùa thực đơn lại thay đổi theo nguyên liệu, đến nay chưa có mùa nào món ăn xuất hiện trùng nhau. Họa Thủy còn gây kinh ngạc ở chỗ xây dựng, nó được xây chính giữa lòng hồ, muốn đến quán ăn thực khách còn phải ngồi thuyền. Hai bên hồ phong cảnh hữu tình, đàn thơ, rượu ngọt, đồ ăn ngon, dù cho có giá đắt trên trời người ta vẫn đổ xô tới ăn. Nghe đồn chủ của Họa Thủy là một vị công tử trẻ tuổi, thân phận thần bí khiến ai cũng tò mò, nay lại nói công tử cũng đang ở thành Lâm Giao. Các cô nương ai ai cũng muốn một lần gặp mặt vị công tử hào hoa này.

Lời đồn cứ thế truyền đi xa, trên tầng lầu cao nhất của Họa Thủy, vũ cơ đệ nhất lần công tử thần bí đang nằm dài trên bàn than văn.

— Dật Hy! Người còn muốn tính đến bao giờ? Ta muốn ra ngoài, đã nói rồi sổ sách cứ để đó lời lãi ta không quan tâm.

Dật Hy chăm chú cộng từng khoảng trong sổ sách, bàn tay lướt nhanh trên con tính.

— Napi! Đã mở quán ăn thì nên có trách nhiệm một chút, nàng cứ giao cho hạ nhân hết cũng không thể an tâm bọn chúng không gian lận.

Napi chán nản nhào người ra cửa sổ, Họa Thủy là một tay cô dựng lên hai năm trước nổi tiếng xa gần. Đến nay đã mở cửa hàng loạt các chi nhánh tại thủ đô các nước lớn trên đại lục. Tiền kiếm vào nhiều không kể xiết, ngoài ra luồng thông tin chảy vào Tử Thần Cung cũng nhiều không đếm hết. Mạng lưới tình báo an toàn này được chính Napi xây dựng, vừa thu thập tình báo vừa có tiền vào túi, lợi như vậy tại sao không làm chứ. Dật Hy ngẩng đầu ra khỏi sổ sách, tiền ghi rất chi tiết, không tìm lấy được một khoảng không sạch sẽ. Nhìn Napi chán nản dựa vào cửa sổ, Dật Hy gấp đấm sổ lại.

— Napi! Lý do chúng ta đến thành Lâm Giao làm gì? Còn thân phận đệ nhất vũ cơ gì đó?

— Thành Lâm Giao có một khu chợ đen chỉ những thế lực lớn mới có thể tiếp cận khu chợ. Trong khu chợ có thể xuất hiện báu vật kỳ ngộ, tùy duyên mỗi người, ta cũng muốn thử vận may một chút. Đệ nhất vũ cơ gì chứ! Toàn là bịa đặt thổi phồng, đừng quan tâm. Nhưng chưa biết chừng lại có ích cho chúng ta.

Napi bình thản trả lời, dưới lầu người người tấp nập ra vào. Thuyền bè cập bến Họa Thủy ngày càng đông đúc, trời cũng dần tối mau.

33. Chương 33: Họa Thủy

Diệp Tử Kiềm nghiêm nghị ngồi trong thủy đình, mặt nước gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ. Ánh mắt nhìn hồ nước nhưng thật chất không một gợn sóng nào lọt nổi vào mắt hần lúc này. Bóng hình dưới trăng vẫn lơ lửng trong đáy mắt, nàng là ai? Nàng hiện giờ đang ở đâu?. Đêm đầu tháng, Diệp Tử Kiềm ngồi trên xe ngựa lẳng lặng về lại kinh đô. Trên đường đi không ngờ lại bị một toán người ám sát, võ công của thị vệ rất cao đánh ngang tầm với chúng. Nhưng thích khách quá đông, một tên xông vào xe ngựa lại bị hần một kiếm đâm chết tại chỗ. Giải quyết xong đám thích khách, hần cũng gượng không nổi mà gục xuống. Cơ thể mắc bệnh tim, yếu ớt từ nhỏ, cứ mỗi đầu tháng lại phát bệnh đau đến chết đi sống lại. Chọn ngày này ám sát, đối phương phải biết rất rõ về hần, nay thì hay rồi bệnh tim tái phát giãy vò hần không thở được. Bên ngoài thị vệ khẩn trương, mau chóng muốn đưa hần vào thành chữa trị. Xe ngựa chưa kịp lăn đã nghe một âm thanh mềm mại từ trời vọng xuống.

— Nếu muốn người trong xe chết, cứ thử di chuyển xe ngựa xem!

Tà áo trắng tung bay quang thân thể, làn tóc tím lấp lánh giữa sao đêm, mũi chân điểm nhẹ rơi xuống ngay cửa xe ngựa. Không để ý đến đám thị vệ, phát tay một cái chui thẳng vào xe.

— Ta ở gần như thế các ngươi cũng không nhận ra! Nếu muốn hại các ngươi ta đã sớm ra tay, giờ đừng làm phiền để ta cứu chủ tử các ngươi đã.

Thị vệ bên ngoài cũng toát hết mồ hôi, không ai cảm nhận được cô gái này, nếu cô ấy muốn hại họ đã không phải chờ đến lúc này mới ra tay. Diệp Tử Kiềm kiềm cơn đau, mở mắt nhìn người trước mặt. Ai nói tiên nữ chỉ sống trên trời, không phải đang hạ phàm ngồi bên cạnh hần sao. Thiếu nữ xinh đẹp ôm lấy hần, cởi từng lớp áo trên người hần đến khi lộ vầng ngực rộng, hần đỏ mặt khẽ nói.

— Cô nương!..

— Lương y như từ mẫu!

Thiếu nữ nói, thanh âm mới dễ chịu làm sao, hai bàn tay phóng ngàn châm vào tim hần, kết ấn đỏ rực trên tay truyền linh lực vào ngàn châm. Một cỗ ấm áp chế ngự cơn đau, xoa dịu trái tim co thắt mãnh liệt của hần. Những việc còn lại hần chỉ nhớ, mùi hương ấm áp của nàng còn vương lại trên người hần, thoang thoảng trong xe nơi nàng từng ngồi. Hần tỉnh lại, cảm thấy mọi đau đớn đã biến mất, cả người dễ chịu vô cùng, sờ lên trái tim tột nguyên hít một hơi sâu. Hần chấn động tinh thần, trái tim này mọi vết thương trên nó đã lành. Hần nhìn xung quang tìm kiếm bóng dáng người thiếu nữ ấy!

— Nhậm Bang! Vị cô nương cứu ta đâu?

Nhậm Bang vui mừng nhìn hần tỉnh lại, lời cô nương áo trắng không sai, công tử sau một canh giờ sẽ tỉnh. Cúi thấp đầu thưa

— Công tử! Tiểu thư đã đi rồi.

Diệp Tử Kiềm gằn giọng, nhìn Nhậm Bang lạnh lùng.

— Người để ân nhân của ta rời đi như vậy ư?

Nhậm Bang rét run nhận thấy sát khí của công tử, không phải lão không muốn giữ cô nương mà là cô nương ấy chữa xong cho công tử đã bay đi mất.

— Công tử! Tiểu thư chữa xong cho Ngài cũng bay đi mất thuộc hạ chưa kịp cảm tạ.

Hần nhìn Nhậm Bang, quả thật với võ công của nàng nếu muốn rời đi, đám thị vệ sẽ chẳng ai ngăn nổi.

— Cô nương ấy bay về hướng nào?

— Dạ là thành Lâm Giao!

— Xuất phát! Khẩn trương vào kinh thành Lâm Giao.

Hắn khê ra lệnh, đoàn người tức tốc vào kinh thành, vào thành hắn ngay lập tức sai người đi tìm cô gái tóc tím, nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm được. Nghe hắn phát bệnh, phụ vương sai ngự y giỏi nhất bắt mạch cho hắn. Đến lúc này, cả hoàng cung nổ vang tin tức động trời : ” Đại Hoàng Tử đã khỏi hẳn bệnh tim”. Mặc cho kẻ vui, người lo, riêng hắn vẫn chăm chăm vào bóng hình tiên nữ đêm trăng. Mùi hương trên người nàng hình như là của một loài hoa mang tên Hải Đường.

— Hoàng huynh!

Tiếng gọi cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn, nhị hoàng tử em trai ruột duy nhất sinh ra cùng mẹ với hắn, Diệp Kiến Ninh. Hắn không quay lại, nhàn nhã nâng tách trà lên môi.

— Đệ lại muốn xuất cung?

Diệp Kiến Ninh phì cười, không gì có thể thoát khỏi cặp mắt của ca ca hắn.

— Đệ nghe nói huynh đang tìm một thiếu nữ tóc tím?

— Phải!

— Hôm qua, đệ lại vô tình nghe mấy vị khách ở Họa Thủy bàn tán. Đệ nhất vũ cơ tối nay sẽ đến Họa Thủy múa một điệu mừng công tử chủ nhân của Họa Thủy trở về.

— Việc này hình như không liên quan đến ta.

Diệp Kiến Ninh lại cười, thái độ của ca ca hắn lạnh lùng như thể đang giết người chứ không phải đề cập đến đệ nhất vũ cơ bao người nao lòng.

— Đệ chưa nói hết, vũ cơ xinh đẹp đó có mái tóc màu tím.

— Tối nay, ta và đệ đến Họa Thủy một chuyến, lâu rồi chưa ăn ở đó.

Diệp Tử Kiếm bỏ qua ý cười như được mùa của em trai, lòng thầm toan tính. Nếu đệ nhất vũ cơ đúng thật là nàng, với tu vi, dung mạo và y thuật ấy làm sao nàng có thể hạ thấp mình múa trước mặt bao người đàn ông. Tối nay hắn nhất định phải điều tra rõ ràng mới được.

Họa Thủy thấp lồng đèn sáng rực mặt hồ, thuyền bè chật ních bến tàu. Quan khách bên trong không còn một chỗ trống nào, ai cũng muốn nhìn thấy vũ cơ đệ nhất và công tử thần bí. Quán ăn vẫn đông đúc, khách nhân ăn uống vui đùa chờ hai nhân vật chính xuất hiện. Bỗng tiếng đàn ngân lên, cánh hoa lả tả rơi trong Họa Thủy.

“Tinh, Tang, tinh tinh tinh”

Giữa làn hoa bay bay, một tà áo trắng muốt rơi từ đỉnh Họa Thủy đáp xuống mặt trống trên sân khấu. Hai chân trần trắng như ngọc, bàn chân trái đeo một chiếc chuông bạc, tiếng đàn hòa với tiếng trống theo nhịp chân của vũ cơ. Hai chân thướt tha rung chuyển tung lượn váy dài, chuông bạc lạnh lốt hòa âm, ngân vang dữ dội. Làn hoa bay quanh trợ lực cảnh đẹp, khách nhân ngơ ngẩn quên cả ăn ngấm nhìn cảnh đẹp. Mỹ nhân tóc tím che dải lụa ngang mặt, xoay tròn trên mặt trống lớn, dậm chân một cái, ngân ra tiếng trống kết thúc điệu nhạc. Đầu mũi chân nhướng nhẹ, cả người nhấc lên theo làn hoa, như tiên tử thăng thiên về trời. Hắn ngẩn nhìn nàng từ đầu đến cuối, cách một lớp che mặt nhưng hắn vẫn nhận ra, là nàng. Lại nhìn thấy nàng nhón chân định bay mất, không tự chủ được nhấc thân mình về phía nàng. Chạm vào thắt lưng tinh tế, cả nàng và hắn xoay tròn trên không trung rồi chạm đất. Khuôn mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc, con ngươi tím hoảng hốt. Lúc này hắn định tháo mạng che mặt của nàng xuống thì một lưới kiếm đã xé gió mà lao đến. Nhanh chóng đẩy nàng ra khỏi hướng mũi kiếm, hắn thu mình lại phản đòn. Bỗng nhiên tiên tử trong lòng hắn, cúi người thi lễ với công tử cầm kiếm tấn công hắn.

— Dật Hy! Chào mừng người đến Họa Thủy.

Công tử áo trắng thu kiếm lại, bước đến trả lễ với nàng, mỉm cười.

— Múa rất đẹp!

Quan khách mới vỡ lẽ, hóa ra công tử áo trắng chính là chủ nhân của Họa Thủy. Hai người quả là có quen biết từ trước, khó trách đệ nhất vũ cơ vừa xuất hiện, chủ nhân Họa Thủy cũng ra mặt theo. Dật Hy nắm tay Napi, xoay nhẹ mũi chân bay đến thuyền đã đậu sẵn, cất tiếng.

__ Tới nay chủ nhân Họa Thủy gặp cố nhân hàn huyên trò chuyện. Mừng dịp gặp bạn cũ tới nay Họa Thủy chiêu đãi miễn phí.

Dứt lời đập một cái thuyền bị đẩy ra giữa dòng nước trôi. Diệp Tử Kiếm định thần lại, nhìn theo chiếc thuyền trôi dần xa.

__ Về thôi! Điều tra chủ nhân Họa Thủy cho ta.

__ Vâng!

Bọn người Tử Kiếm rời khỏi Họa Thủy, Họa Thủy chiêu đãi suốt đêm vẫn sáng đèn.

34. Chương 34: Trả Ôn

Napi dựa người vào kệ mềm, lười biếng như một con mèo nhỏ. Chiếc kệ lắc lư tiến vào phủ Thái Tử, gia nhân nhẹ nhàng đặt kệ xuống, kính cẩn thưa.

__ Tiểu thư! Đến nơi rồi ạ!

Bàn tay nhỏ vén rèm bước ra, hơi chói mắt vì ánh nắng gay gắt bên ngoài, Napi nheo mắt lại. Một chiếc dù lập tức che ánh nắng trên đầu Napi, khẽ cầm lấy bàn tay đang che trên trán của cô, thuận thể dắt cô đi luôn qua cổng.

__ Thất lễ rồi! Để tiểu thư phải chờ lâu.

Diệp Tử Kiếm mỉm cười, tay che chiếc ô thêm nghiêng về phía Napi, che khuất cái nắng chói chang. Napi hơi rùng mình, có phải mình cứu hần một mạng là sai lầm rồi chăng?

__ Không đâu! Mọi thứ rất chu đáo xin Thái Tử đừng khách khí.

__ Tiểu thư nói gì vậy? Cô nương là ân nhân cứu mạng của ta, đừng gọi thái tử xa lạ như thế, gọi Tử Kiếm đi.

Hắn không ngại ngừng nắm chặt tay Napi, kéo cô vào sâu trong phủ. Napi giật giật khóe môi, còn gọi Tử Kiếm con bà người, nếu không phải vì chợ đen ta đã chẳng đồng ý đến đây gặp người. Tử Kiếm mời Napi ngồi xuống bàn tròn, bản thân lại rót nước pha trà cho cô. Đợi Napi đưa ly trà nhấp một ngụm, hắn mới mở miệng nói.

__ Lần trước ở Họa Thủy đã mạo phạm cô nương! Xin thứ lỗi, chẳng qua Tử Kiếm nóng lòng tìm ân nhân nên đã sơ suất.

Napi thần nhiên đặt tách trà xuống, cười nhẹ nhàng.

__ Cũng không có gì, hôm ấy xuất hiện ở Họa Thủy cũng là ngẫu nhiên. Vị chủ nhân Họa Thủy, nói thật ra là ca ca của ta, tiểu muội như ta ham chơi hay chạy loạn, huynh trưởng trong nhà lo lắng lên đã đến tìm.

Một câu nói tưởng chừng vô ý, nhưng lại làm Tử Kiếm thở nhẹ trong lòng, hóa ra chủ nhân Họa Thủy là huynh trưởng của nàng. Napi cười giễu cợt, thu hết biểu hiện vào đáy mắt, biết phiền phức thể này hôm ấy mặc xác người. Còn dám có chủ ý với ta, người đi chết đi! Lòng ân cần chửi mửi tám đời tổ tông nhà hắn, nhưng ngoài miệng vẫn phải cười ngọt ngào.

__ Tiểu thư, không biết có thể ở lại phủ thái tử của ta mấy ngày để ta tiện bề trả ơn được hay không? Chuyện bên gia đình ta sẽ đứng ra lo liệu tốt, sẽ không để tiểu thư bị trách phạt.

Tử Kiếm nhìn Napi, trông thấy nét mặt nửa muốn ở, nửa muốn không mỉm cười. Nàng cũng chỉ là cô bé mười sáu tuổi mà thôi, lại ham chơi đến nỗi biến thành vũ cơ lang thang khắp thành Lâm Giao. Nét đáng yêu đã của nàng đánh gục hẳn, biết bao cô gái tiếp cận hẳn vì ngôi vị Thái Tử, chỉ có nàng là khác ngậy thơ đơn thuần.

Nếu Napi nghe được tiếng lòng của Tử Kiếm nhất định sẽ vỗ bàn kêu to : ” Người lầm rồi! Ta là gian thương!”. Napi biểu hiện vẻ ngây thơ trên mặt, ra vẻ giằng co dữ dội rồi cuộc cũng gạt đầu. Tử Kiếm hài lòng, hỏi Napi.

— Không biết, tiểu thư tên gì?

— Ta tên Napi!

— Một cái tên rất hay, nhưng ở Việt quốc này tiểu thư nên lấy một cái tên bao gồm cả họ cha. Xin hỏi gia phụ họ gì?

Napi cảm thấy cũng đúng, không thể cứ nói với tất cả mọi người tên thật của mình. Để lộ thân phận công chúa Vũ Minh quốc thật không hay chút nào.

— Phụ thân nói ca ca đã theo họ của ông, riêng ta để trả ơn mẹ khổ cực sinh con cho ông. Ông cho phép ta theo họ mẹ, mẫu thân ta họ Trúc.

Cũng không phải là hoàn toàn nói dối, quả thật hai năm trước Napi trở về thăm Hàn Long ông đã nói như vậy.

— Gia phụ rất thương gia mẫu! Đã từng thấy tiểu thư múa, dáng vẻ uyển chuyển như mây như ngọc. Vậy gọi tiểu thư là Trúc Vân có được không?

Napi ngẫm lại, Trúc Cơ, Trúc Vân không tồi lấy tên này đi, thế là gạt đầu đồng ý. Ở lại phủ Thái Tử, Napi bị người ta giám sát rất kỹ, giống như sợ cô chạy mất vậy. Hẳn từ ngoài đi vào, sợ làm kinh động đến nàng nên nhẹ nhàng bước chân. Vén rèm che, bước vào phía trong đảo mắt tìm kiếm dáng hình nàng, bên chiếc bàn lớn nàng chăm chú đọc sách. Một lọn tóc rơi bên má nàng, làn mi cong khê rung động, hẳn gọi.

— Trúc Vân!

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hẳn, mỉm cười tinh khiết rồi sau đó bắt mắt cầu nhàu.

— Tử Kiếm! Ở đây không ai cho ta ra ngoài, ta không muốn bị nhốt như vậy đâu.

— Là sơ suất của ta! Bọn hạ nhân chỉ sợ nàng ở thành không quen đường đi. Ta sẽ dẫn nàng đi được không?

Hắn vuốt gọn sợi tóc cho nàng, nhìn cuốn sách nàng đang đọc, là sách y thuật.

— Nàng đang nghiên cứu sách y sao?

— Phải! Một số loại bài thuốc rất phức tạp nhưng nguyên liệu lại khó kiếm vô cùng e là ta phải ra khỏi thành Lâm Giao một thời gian để tìm đủ nguyên liệu.

Nàng vuốt ve cuốn sách, cho vào lại giá rồi nhẹ nhàng lướt đến cửa, hành lễ với hẳn.

— Ta giúp người không vì muốn trả ơn! Mấy ngày qua cảm tạ sự chăm sóc chu đáo, nay ta lại phải lên đường xin cáo từ trước.

Hắn hốt hoảng chặn ngay ở cửa , bộc lộ bản chất độc đoán.

— Trúc Vân! Nàng nghĩ sau khi tìm thấy nàng ta sẽ dễ dàng để nàng đi ư. Nàng chữa khỏi căn bệnh giày vò ta hai mươi mấy năm, là người con gái đáng yêu nhất ta từng gặp. Lần đầu nhìn thấy nàng, ta đã phải lòng nàng rồi, càng tiếp xúc càng không thể buông nàng ra. Ta đã tâu lên phụ hoàng, muốn lập nàng làm thái tử phi của ta, ngày cưới cũng đã định đoạt. Trả ơn cho nàng, ta sẽ bảo vệ yêu thương nàng cả đời sau.

Nàng tức giận nhìn hẳn, bàn tay nắm chặt kiếm chế, bờ vai nhỏ run run bất lực. Napi phải rất khó khăn để không xuất chiêu giết tên Thái Tử trước mắt, con bà nó ta không muốn trả ơn.

— Gia đình ta đời đời làm thuốc, đến phiên ta và ca ca thì huynh trưởng đam mê kinh doanh khiến phụ mẫu đau buồn. Từ nhỏ ta đã học y thuật vốn kế nghiệp gia đình, nay người nói trả ơn là nhốt ta ở đây. Ta không cần, người tránh ra ta muốn về nhà.

Tử Kiếm ôm chầm luôn cô gái đang tức giận, kiểm chặt đôi chân đá loạn của nàng. Hơi thở nhẹ lướt qua vành tai.

— Ai nói không cho nàng tiếp tục làm nghề y, thái tử phi của ta mà lại là lương y từ mẫu chẳng phải người khác càng ghen tị chết sao? Những nguyên liệu thuốc nàng mới đọc đều mọc ở nơi hoang dã, nguy hiểm ngàn vạn, làm sao ta để nàng đi được. Nàng yên tâm ngày mai sau khi nàng vào cung bái khiến phụ hoàng, ta sẽ đưa nàng đến một nơi đảm bảo sẽ có những thứ ấy.

Napi làm bộ ngạc nhiên, cười khinh bỉ trong lòng, cá cắn câu!

— Nơi nào mà thần kỳ vậy?

Tử Kiếm điểm lên cánh mũi nhỏ, ôm nàng ngồi xuống bên cửa sổ.

— Nàng chắc không biết! Thành Lâm Giao có một khu chợ Đen đặc biệt kỳ dị, không có thân phận thì không vào được, nhân giới cấp giả ai cũng muốn vào một lần để tìm kiếm bảo vật. Ở đó bày bán đủ thứ dị vật kỳ lạ, thảo dược nàng muốn có chắc chắn phải nằm trong ấy.

Dễ dàng tiểu cô nương yên lặng, hần nhẹ nhàng hít thở mùi hương trên người nàng. Mẫu phi của hần, năm đó cũng trốn nhà đi chơi như Trúc Vân của hần, tình cờ cứu phụ hoàng một mạng, ai ngờ bị phụ hoàng bắt lại nằng nặc muốn “trả ơn”. Mẫu phi chắc cũng bằng tuổi nàng bây giờ, phụ hoàng vừa gặp đã yêu, trăm phương nghìn cách giữ lại bên mình. Đến nay người ngồi trên vị trí, đệ nhất hoàng hậu còn ai khác ngoài mẫu phi của hần, đến bây giờ ngẫm lại mẫu hậu vẫn còn oán trách năm xưa trốn nhà đi chơi cuối cùng lại bị bắt sinh hài tử cho người ta. Thật là lỗ vốn mà!

Khung cảnh bình yên mà hần tự vẽ ra trong đầu không làm ảnh hưởng đến kế hoạch đang suy tính trong lòng Napi. Nở nụ cười gian thương, nhảy ra khỏi vòng tay của hần, không khỏi rợn da gà da vịt.

— Ta mệt rồi! Ta đi ngủ đây!

Nói rồi chạy biến ra khỏi phòng, tay không ngừng chà sát làn da:” Xong việc ta nhất định chặt đôi tay của hần”

35. Chương 35: Cắt Đuôi

Napi trang trọng tiến từng bước kiêu ngạo trên thảm đỏ, cổ ngẩng cao tiến về phía đài cao. Y phục nặng nề phủ lên thân hình nhỏ bé, trang sức bằng vàng rung rinh theo từng bước chân. Cúi đầu hành lễ với hoàng đế, hoàng hậu trên ngai vàng, Napi cắn răng tiếc hận : ” Nặng quá! Quần áo gì mà nặng quá! Biết thế ta không thèm mặc!” Hoàng đế, Hoàng hậu vui mừng nhìn con dâu tương lai, ra hiệu miễn lễ, Tử Kiếm nâng Napi về chỗ ngồi ngay cạnh hần. Mọi người trầm trồ bàn tán, bỗng tình hướng lóe lên việc chọn thái tử phi cho thái tử, hoàng đế làm như vô tình thuận tay hạ ý chỉ sắc phong Napi làm thái tử phi.

— Ta không đồng ý!

Napi chưa kịp phản ứng, thì một giọng nói lạnh lùng vang lên, áo trắng phiêu dật hiện ngang đứng giữa sảnh đường. Dật Hy liếc nhìn Napi, cô mím môi cười khê, xô ngã chiếc bàn trước mặt chạy về phía Dật Hy. Tử Kiếm nắm lấy vạt áo của cô nhưng lại bị Hỏa Diệm thiêu đốt, cung trang trên người Napi đỏ rực màu đỏ, Hỏa Diệm do cô phát ra thiêu rụi chúng. Đến khi chạm vào người Dật Hy, Napi đã xuất hiện trong y phục trắng thêu hoa hải đường tím tinh khiết. Cô ngược nhìn Dật Hy, cầu nhàu.

— Chết cũng không mặc thứ nặng nề đó nữa.

— Được!

Dật Hy gật đầu, tung trường kiếm nâng thân mình lên hỏi Napi.

— Đi chứ?

— Ừ!

Napi hóa lửa đỏ thành hoa sen dưới chân, đạp lên nó mà chuẩn bị rời đi theo trường kiếm của Dật Hy. Mọi người bên dưới bàng hoàng giờ mới tỉnh ngộ, Tử Kiếm hét lên.

— Đứng lại!

Quân lính bao vây hai người họ, chĩa mũi gươm sáng quắc vào Napi. Nhìn cảnh tượng này, Napi buông tiếng cười ngạo nghễ.

— Diệt Tử Kiếm! Ta cứu ngươi một mạng, giờ ngươi lại tính lấy mạng ta sao?

Hắn tiến lại gần nàng, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ trên đóa hoa sen hồng.

— Trúc Vân! Ta làm sao lấy mạng nàng được, chỉ cần nàng chịu ở lại ta sẽ tha cho ca ca nàng, còn cả Họa Thủy nữa. Chẳng lẽ nàng muốn những hạ nhân ở Họa Thủy đều mất mạng oan uổng hay sao?

Napi như nghe chuyện hài, gập bụng cười nghiêng ngả, người ở Họa Thủy đều là sát thủ của Tử Thần Cung, muốn giết bọn họ e là khó hơn lên trời. Napi quay sang hỏi Dật Hy:

— Người ở Họa Thủy đủ san bằng Việt quốc không?

— Chỉ cần một mình ta và ngươi cũng đủ rồi mà Napi.

Dật Hy cười cười nhìn Napi, chỉ cần cô muốn san bằng mười tiểu quốc như nước Việt cũng không khó khăn. Môn phái Tử Thần Cung không phải dễ bị đùa giỡn.

— Diệt Tử Kiếm! Tử Thần Cung của ta dễ bị đùa giỡn như vậy sao?

Tử Thần Cung vừa bật ra, không khí đáng sợ bao trùm sảnh điện, môn phái có thế lực còn lớn hơn cả một đại quốc gia. Mọi năm những người kỳ tài tham gia chiến trường đại lục để có cơ hội vào môn phái, bản thân không chỉ đạt được danh vọng mà còn mang lại cho các quốc gia tài nguyên do môn phái cấp đến. Tài nguyên này không là gì ở môn phái nhưng lại là thực lực để tồn tại cạnh tranh giữa các nước. Tử Thần Cung thần bí nhất thiên hạ, sát thủ nhiều như mây, thế lực to lớn không thể tưởng tượng nổi. Mười bảy năm trước thoái lui không động tĩnh, nay lại xuất hiện tại Việt quốc là có ý gì? Hoàng đế xanh mặt, quát Tử Kiếm còn đang ngây dại.

— Nghịch tử! Còn không mau lui xuống. Trúc Vân cô nương có gì xin từ từ nói, đã có ơn cứu mạng với hài tử ta. Ta đương nhiên làm sao có thể bạc đãi ân nhân.

Napi hừ lạnh, đạp hoa sen một cái, hoa sen hiểu ý bay cao càng cao tránh khỏi mũi kiếm của quân lính.

— Đây là thái độ không bạc đãi với ân nhân sao? Ba ngày sau Việt quốc sẽ biến thành huyết địa.

Bỏ lại lời tuyên cáo trắng trợn, cười hoa sen mà bay mất, Dật Hy lướt trên trường kiếm đuổi theo.

— San bằng Việt quốc thật ư!

— Dám thách thức động vào Họa Thủy! Không cần vào khu chợ đen nữa, ba ngày sau san bằng Việt quốc.

— San bằng thì san bằng! Nhưng vào chợ đen không nhất thiết phải nhờ vào hoàng thất Việt quốc. Thân phận Tử Thần Cung đã bị lộ, với môn phái của chúng ta không tin không đủ thân phận vào chợ.

— Không phải không đủ! Mà chuyện hôm nay hoàng thất Việt quốc sẽ giấu nhem chuyện bị ra huyết thư. Dù sao vẫn còn ba ngày không thể để lòng người hoang mang, e là trong hoàng cung lúc này đang xảy ra một trận tàn sát đẫm máu những kẻ không quan trọng xấu số nghe được câu chuyện của chúng ta. Hãy đợi xem nếu hoàng cung không có động tĩnh nào, ba ngày sau sẽ san phẳng nơi đây. Dật Hy chúng ta đang đi lịch lãm, không cần thiết ta không muốn bại lộ thân phận.

— Đã hiểu!

Hai người bay về Họa Thủy, đóng cửa quán ăn nhàn nhã chờ động tĩnh của hoàng cung Việt quốc.

36. Chương 36: Nhật Được Của Rơi

Khoác lên mình áo choàng màu trắng, viền hoa hải đường bằng chỉ đỏ, kéo cao cái mũ che đi mái tóc tím. Napi bước qua con phố đông đúc của khu chợ, mắt lướt nhanh trên những dãy hàng. Dật Hy vẫn mặc trường sam trắng, trên trường sam cũng thêu hoa hải đường bằng chỉ đỏ, theo sát bên người Napi. Dừng chân trước một tiệm trà, Napi ghé vào nghỉ ngơi, đưa tấm thẻ thân phận cho tiểu nhị. Tiểu nhị giật mình một cái rồi khấn trương dọn bàn, mang trà lên, Dật Hy thu hồi thẻ bài, quan sát Napi.

— Đã vào khu chợ rồi! Chúng ta sẽ đi đâu?

Napi rót trà, khẽ xoay miệng âm một chút, làn khói mỏng bao quanh lấy miệng chén.

— Không phải vội! Cứ đi một vòng xem sao.

Dật Hy nghe thấy, đón ly trà trong tay Napi, nhấp một ngụm. Thẻ bài thân phận là do hoàng thất Việt quốc đưa tới, theo yêu cầu của Napi đổi lại việc huyết thư bị rút lại. Trên tấm thẻ bài, Napi chính là Trúc Vân quận chúa lấy tên Trúc Vân làm phong hào, mang hàng nhị phẩm chỉ kém công chúa đương triều một bậc. Còn Dật Hy đóng vai hộ vệ của quận chúa, mang chức quan tam phẩm, theo sát Napi. Diệp Tử Kiếm điên cuồng muốn tới Họa Thủy tìm Napi, nhưng bị phụ hoàng hấn giam lại, Napi cũng không để tâm nhiều. Đang thông thả uống trà, Napi bàn bạc với Dật Hy một chút, để tiện việc xuất hiện của mình Dật Hy phải gọi Napi là Trúc Vân khi có người ngoài.

— Trúc Vân! Cứ đi lòng vòng không phải cách ở đây cao thủ hội ngộ phức tạp không kể xiết. Tìm thứ mình muốn rồi nhanh chóng rời khỏi đây.

— Ta biết!

Napi nhàn nhã đưa tay ra ngoài mái hiên, bạch ưng nhẹ nhàng đậu xuống cánh tay mềm mại, nó cố ý thu lại móng vuốt không muốn làm chủ nhân đau. Lấy một miếng bánh bỏ vào miệng bạch ưng, vuốt ve bộ lông trắng mềm, Napi đặt nó lên vai mình. Dưới phố có một đôi mắt ngẩng lên theo dõi bóng dáng của Napi. Từ lúc hấn thấy bạch ưng bay đến lại đậu trên cánh tay của người thiếu nữ kia, bộ dạng rất thuần phục, hấn đã tò mò thân phận người thiếu nữ ấy. Bên này thuộc hạ nhìn thấy biểu hiện của hấn cũng gật đầu, lập tức đi tìm hiểu, một lát sau.

— Thiếu gia! Vị tiểu thư sở hữu bạch ưng là quận chúa Việt quốc Trúc Vân.

Hấn mỉm cười đầy thú vị, một quận chúa đến khu chợ đen làm gì?, mà vị quận chúa này lần đầu nghe thấy, hoàng thất Việt quốc có quận chúa ư?.

— Quận chúa? Việt quốc từ khi nào có thêm một vị quận chúa vậy?

Hấn hứng thú hỏi thuộc hạ, vị quận chúa này lai lịch không đơn giản.

— Trúc Vân quận chúa là do hoàng đế Việt quốc đích thân sắc phong. Nghe nói là ân nhân chữa khỏi bệnh tim cho Thái Tử Việt quốc, ca ca của nàng lại là chủ nhân Họa Thủy thần bí.

Thuộc hạ báo cáo tình huống nghe được cho chủ nhân, rành rọt không thiếu một chữ.

— Chủ nhân Họa Thủy ư? Chà chà thú vị đây. Vậy còn tên của chủ nhân Họa Thủy người có tra ra được không?

— Là Dật Hy!

Họ Dật à, chẳng trách lại thần bí đến thế, hai huynh muội của tam đại gia tộc trên đại lục chạy đến Việt quốc. Chuyện này đáng để người khác chú ý đây. Napi cảm nhận có người nhìn mình, lia ánh mắt xuống con phố tấp nập, một thoáng sững sờ. Không để ý đến Dật Hy bên cạnh, tung người nhảy khỏi hiên lầu, áo trắng tung bay xung quanh. Mũ áo khoác bị tung ra sau, đôi mắt Napi đã đắm lệ, nước mắt khẽ tuôn ra. Chân vừa chạm đất, đã xoay người lại nhanh chóng tiến đến trước mặt hấn. Lúc này hấn cũng đang sững sờ nhìn thiếu nữ trước mặt, lại bị những giọt nước mắt của cô dọa sợ.

— Đầm..g ... khóc!

— Hàn Minh!

Napi mặc kệ lời nói của hắn, khẽ kêu lên rồi ôm chầm lấy người trước mặt. Cô vừa khóc vừa cười, ghì chặt lấy Hàn Minh, hai năm xa cách cuối cùng cũng gặp được người thân. Hàn Minh sửng sốt, nếu không phải mái tóc tím, và hương thơm quen thuộc, e là hắn không thể tin thiếu nữ này chính là Napi.

— Napi! Là muội ư?

— Vâng, là muội! Chính là muội!

Napi hơi buông vòng tay đưa khuôn mặt đối diện Hàn Minh, con ngươi màu tím còn long lanh nước. Hàn Minh nhìn thấy con ngươi màu tím pha lê trong suốt, nhắc nhở Napi lên cao mừng rỡ.

— Napi là muội chính là muội rồi!

Tiếng cao vang dội cả góc phố, khiến mọi người phải quay lại nhìn. Thiếu niên bạch y trong tay ôm một thiếu nữ tóc tím, khung cảnh ấy khiến người khác cho rất nhiều liên tưởng. Dật Hy nhìn toàn bộ cảnh bên dưới, lòng khẽ nhói lên một cái, trả tiền trà bánh trên bàn chậm rãi xuống lầu đi về phía Napi. Hàn Minh đã bình tĩnh lại, bàn tay ôm Napi vẫn không buông ra hiệu cho thuộc hạ nhanh chóng rời đi chỗ khác. Hắn vừa rồi gây kinh động quá lớn, để người khác chú ý cũng không nên. Napi đón Dật Hy, giới thiệu mọi người với nhau rồi tắt cả lẵng lẽ di chuyển sang một con phố khác. Trên đường đi, Napi kể tóm tắt cho Hàn Minh nghe mọi việc xảy ra với mình trong hai năm qua. Hàn Minh im lặng lắng nghe, bàn tay dịu dàng vuốt tóc cho cô.

— Hàn Minh! Nghị, Thiên, Quân các huynh ấy đâu rồi?

Đám người ghé vào một tửu lâu nhỏ, đưa thẻ bài thân phận lấy một gian phòng kín. Đặt kết giới quanh phòng rồi mới tiếp tục câu chuyện.

— Chúng ta định đến Tử Thần Cung tìm em, nhưng thư báo về nói em ra ngoài lịch lãm. Ngay cả vị trí chính xác Tử Thần Cung cũng không biết nên chúng ta chia nhau ra đi lịch lãm sẵn tìm tin tức của em. Hàn Nghị ở lại Đế đô một thời gian, huynh ấy cần giúp phụ hoàng chỉnh lý triều đình một chút. Hàn Quân đến Vô Thần sơn trang, nghe nói bị Vô Thần Y giữ lại một khắc cũng không rời. Hàn Thiên cũng đâu thể ngồi yên, cầm quân đi dẹp loạn phía Nam rồi. Tạm thời như vậy một thời gian, ta đi thăm dò trước không ngờ lại gặp em ở đây.

Hàn Minh thờ ơ nói, tay không ngừng nghịch lọn tóc tím, mắt lóe lên tia băng giá nhìn Dật Hy.

— Loạn phía Nam?

— Em cũng đừng lo lắng, hiện tại thân phận em đã khác xưa rất nhiều. Vừa là đệ tử bế môn của Vô Thần Y, vừa là đệ tử chân truyền của cung chủ Tử Thần Cung. Hai môn phái lớn đều có liên hệ trực tiếp đến em, cho dù lúc này thân phận của em lộ ra, các thế lực dù trong hay ngoài đại lục đều không dám chạm vào em. Đối đầu với hai thế lực lớn nhất thế giới ngũ đại lục này, muốn chết sao?

Napi thở phào một cái, năm xưa do phát hiện thế lực đe dọa, không còn cách nào phải rời nhà đi tứ phương lánh nạn. Nỗi hận ấy cô chưa từng quên, uy hiếp sự tồn tại của người thân Napi thế phải giết sạch bọn người ấy. Ngẫm nghĩ rồi lại phì cười.

— Muội cùng Dật Hy đang muốn dựa vào vận may vào chợ đen tìm bảo bối. Không ngờ chưa kịp đi đâu đã nhặt được huynh. Đúng là nhặt được của rơi mà!

Hàn Minh nhìn Napi dịu dàng, cô bé con qua hai năm lớn nhanh như thổi. Nét xinh đẹp che giấu đã bộc lộ hoàn toàn, nét kiêu diễm diễm đảo thiên hạ, chẳng trách tên Tử Kiếm vừa gặp đã yêu. Khó trách Dật Hy không thể rời mắt khỏi nàng, khó trách hắn từ lâu đã rung động con tim.

37. Chương 37: Nô Lệ

Chen lẩn qua dòng người xô đẩy, áo choàng của Napi không may bị kéo xuống, trước khi mái tóc tím bị lộ ra, một lực kéo phía sau đã lôi Napi lại, giữ chặt tấm áo choàng. Hàn Minh tay phải ôm chặt Napi, chân điểm nhẹ một cái vượt qua dòng người trên phố để sang con đường bên cạnh.

— Trúc Vân! Khinh công của em để làm cảnh à?

Napi khẽ cắn môi, chợ đen chứ không phải sân sau nhà mình, cô càng muốn che giấu thực lực bản thân, tại sao những người bên cạnh lại lần lượt tỏ ra ta đây mạnh thế! Napi trợn mắt với Hàn Minh, để thuận tiện Hàn Minh cũng gọi Napi là Trúc Vân, dù sao thân phận của cô cũng là quận chúa Trúc Vân. Dật Hy vừa đáp xuống bên cạnh, nhẹ sửa lại mũ áo cho Napi, vừa nói.

— Đã xác định muốn lấy thứ gì ở đây chưa?

— Nghe nói ở đây có buôn bán nô lệ, không biết có thật không? Nếu thật chúng ta đi xem một chút.

Napi để mặc cho Dật Hy chỉnh lại mũ áo, thản nhiên nói. Hàn Minh cũng không cáu giận, nắm lấy bàn tay của Napi khẽ kéo đi.

— Đúng là có buôn bán nô lệ, chẳng qua hình thức buôn bán có một điều đặc biệt.

Napi chạy theo, giọng nói tò mò.

— Rốt cuộc là đặc biệt như thế nào?

— Ngoài tiền đặt giá phải cao nhất, chủ giá phải đồng ý với lời thách đấu của nô lệ đưa ra. Nếu thắng nô lệ, chủ có toàn quyền mang hán ta đi chỉ với cái giá một nửa tiền đã mặc cả, nếu thua còn phải bồi thường một khoảng gấp đôi giá mặc cả cho chủ buôn. Nô lệ cũng không tầm thường, đều là kỳ nhân hiếm gặp, thế lực ở đằng sau chủ buôn rất lớn nên quy luật kia ai cũng phải tuân theo.

Mua nô lệ mà phải chịu tổn thất lớn như vậy, rốt cuộc tại sao lại đồng ý mua, vụ giao dịch này căn bản không có lợi. Đem thắc mắc hỏi Hàn Minh, Napi vô cùng khó hiểu.

— Đó là do muối chưa hiểu được thân phận của đám nô lệ kia. Khi thì truyền nhân cuối cùng của Huyết tộc, khi thì công chúa mất nước chạy trốn, có khi cả yêu tộc, thần tộc cũng bị bắt tới đây. Có được một tên nô lệ như thế trong tay, giá trị khai thác rất lớn có bỏ ra số tiền ngàn vạn chưa chắc có được.

Napi gật đầu, im lặng một chút lại thấy lòng nhói lên cảm giác khó chịu. Hai từ nô lệ khiến Napi thật sự cảm thấy khó thở, một con người điều đáng quý nhất là tự do, lại bị đem làm hàng hóa trao đổi. Nỗi đau ấy, trong cái thế gian kẻ mạnh làm vua, kẻ yếu phục tùng này, ai có thể hiểu cho họ.

— Dật Hy! Thẻ bài trong người chúng ta có thể rút được tiền của Họa Thủy các nơi đúng không?

— Phải! Tiền luôn được chuyển vào ngân khố, muốn rút chỉ có thẻ bài của chúng ta. Muốn rút à?

Dật Hy lôi thẻ bài ra, gõ gõ vào bàn tay, dường như biết Napi đang suy tính điều gì.

— Ừ!

— Rút bao nhiêu?

— Toàn bộ!

— Được! Ở đây chờ ta!

Dật Hy cười khẽ, mang theo ba thủ hạ theo mình, tiền của Họa Thủy nhiều như vậy một mình hán lần sao khiêng nổi.

— Chúng ta đến chỗ buôn nô lệ!

Hàn Minh dẫn Napi lượn lách qua một con hẻm, rẽ vào một khu phố biệt lập, cuối con phố tọa lạc một biệt viện lớn. Đám người bước vào liền gặp phải cản trở.

— Xuất trình thẻ bài!

Tên giữ cửa không kiên nhẫn hỏi ngay thẻ bài vào cửa, nhìn nghiêng qua đám người Napi. Hàn Minh không nói gì rút ra từ trong ngực một tấm thẻ đen tuyền, chạm trở bách quy thú, trên thẻ chỉ ghi hai chữ Hàn Gia. Tên trông cửa vừa nhìn thấy thẻ bài liền cung kính cúi đầu phân phó hạ nhân dẫn đường. Khi Napi chuẩn bị bước qua ngưỡng cửa, tên lúc ấy lại quát.

— Đứng lại! Cô nương cũng xuất trình thẻ bài đi.

Hàn Minh cau mày quay sang tên giữ cửa, liếc mắt một cái khiến hắn lạnh run.

— Cô nương này đi cùng ta!

Tên gác cửa sợ sệt nhưng vẫn làm theo quy tắc.

— Hàn công tử! Một thẻ bài chỉ có thể mang một người qua, nhưng thẻ của ngài lại là màu đen, theo quy định được dẫn thêm mười người nữa. Nếu tính luôn cả vị cô nương này thì đã thành 11 người, quy tắc của lão bản hạ nhân như nô tài nào dám phá bỏ. Chỉ có thể phiền cô nương đây xuất trình thẻ bài mà thôi!

Hàn Minh định nói thêm nhưng Napi đã kịp ngăn lại, thẻ bài thân phận để qua cửa chợ đen đã có, thẻ bài vào chỗ buôn bán nô lệ lại là chuyện khác. Có thẻ bài thân phận sẽ được tự do giao dịch ở mọi quầy hàng trên đường, một khi đã bước vào các khu đặc quyền như chỗ buôn bán nô lệ hay chỗ đấu giá thì cần một tấm thẻ bài khác để tiến hành những vụ giao dịch lớn. Thẻ bài này ngay cả hoàng cung Việt quốc cũng chỉ có vài cái, đương nhiên đều đã khắc tên họ chủ nhân, may mà Napi đã gửi bạch ưng về cho lão hồ ly. Rút trong tay áo một tấm thẻ màu bạc chói mắt hiển nhiên không cùng cấp độ với tấm thẻ trên tay Hàn Minh, trên thẻ bài khắc hoa hải đường tinh tế như một ấn ký riêng biệt, chính giữa thẻ bài hiện lên sáu chữ "Vô Thần sơn trang Trúc Vân". Nhìn rõ ràng từng chữ trên thẻ bài, tên gác cổng suýt không đứng nổi nữa. Thẻ màu bạc đã là tấm thẻ mang biểu tượng cao nhất ở giới buôn bán đặc quyền, số người có được nó đếm trên đầu ngón tay, lại được khắc ấn ký riêng biệt đủ sức tỏ rõ thân phận chủ nhân tấm thẻ vô cùng cao quý. Giờ lại thêm sáu chữ kia "Vô Thần sơn trang" để chọc lăm sao a? Hắn còn muốn sống nữa a, mặt mày tái mét quay sang hạ nhân bên cạnh dặn dò một chút. Rồi quay sang Napi, lau mồ hôi chảy trên trán, lưng khom xuống gần đụng đến thắt lưng.

— Tiểu thư! Đã thất lễ rồi, xin mời tiểu thư vào, ông chủ sẽ ra ngay để đón tiếp tiểu thư.

— Không cần phiền phức vậy đâu, lát nữa có vài người bạn của ta đến sau phiền người cho họ vào.

— Dạ dạ!

Napi thu lại thẻ bài, hài lòng bước qua tên gác cổng, Hàn Minh nghiêng đầu nhìn Napi.

— Chà, chà! Thẻ bạc luôn à! Khắp đại lục này có bao nhiêu người có thể sở hữu chứ. Trúc Vân muội thật lợi hại!

Napi liếc nhìn bộ dáng khôi hài của Hàn Minh nhỏ giọng.

— Có sư phụ tốt không bằng có sư phụ lăm tiền! Thẻ bài này lão cổ quái ấy khắc rất đẹp, rất vừa ý muội.

Hàn Minh im bật, nhìn em gái gian thương, sao lại quên mất tiểu quỷ này rất thích chinh người chứ. Yêu nghiệt, thật yêu nghiệt mà.

38. Chương 38: Chọn Lựa

Napi cùng Hàn Minh tiến vào biệt viện, gia nhân cung kính dẫn đường, xuyên qua hành lang dài đầy người qua lại. Đến một lối thang bộ nhỏ bên nhà, gia nhân bước lên trước đi hết cầu thang gỗ, hóa ra cầu thang này dẫn lên khán đài. Vị trí chỗ ngồi của khách quý nằm ở tầng cao nhất, ngồi trong phòng riêng biệt, đẩy cánh cửa dẫn vào phòng.

— Xin mời tiểu thư, Hàn thiếu gia vào! Phòng khách quý này là dành riêng cho các vị, phía bên phải ghế ngồi có một cái chuông nhỏ, nếu cần chúng nô tài phục vụ gì xin cứ rung chuông, nô tài sẽ lập tức đến ngay.

Còn đây là danh mục sắp sửa đấu giá , lão bản gửi đến hai vị mong hai vị kiếm được món hàng ưng ý. Nô tài xin cáo lui!

Hai tay dâng hai bảng danh mục nô lệ, gia nhân khom lưng lui ra ngoài, tiện tay đóng cửa một cái. Napi ngồi xuống ghế, mắt liếc qua bảng danh mục nô lệ, bên trong có ghi đầy đủ họ tên, thông tin, khả năng, cấp giả, kể cả thân phận của từng nô lệ một. Bên cạnh mỗi cái tên nô lệ, còn có bảng giá mức sàn ban đầu, người bình thường nếu nhìn vào con số này, e là sẽ vô cùng kinh hoàng.

— Danh mục nô lệ này! Chúng ta mua hết không sót một ai!

Hàn Minh nghe tiểu muội ra lệnh, khoe miệng hơi giật giật, em gái à! Tiền không phải ta thiếu nhưng một lúc xuất ra số tiền lớn như vậy, ta có thể làm được sao?

— Huynh yên tâm! Cứ tự do trả giá, tiền của muội không tin không mua hết được đám người này.

Napi vui vẻ nói, tiền Họa Thủy kiếm được hai năm qua không kể xiết, việc buôn bán tin tức cũng rất có lợi nhuận, việc lợi dụng tin tức bán ra mưu lợi cho chính Họa Thủy cũng rất thành công. Nên Napi vô cùng vui vẻ khi đề xuất đấu giá này, Hàn Minh vẫn e ngại.

— Ta biết Họa Thủy có tài sản vô kể nhưng dù sao cũng là của Dật Hy! Tuy hẳn gọi muội một tiếng tiểu sư cô, nhưng huynh cũng không muốn muội nợ hẳn.

Napi cười khê, vỗ vai Hàn Minh trấn an.

— Tứ ca! Họa Thủy là do muội xây nên, tiền của muội ai dám quản.

Hàn Minh hít hơi lạnh, đôi mắt thâm tán thưởng, thì ra chủ nhân Họa Thủy lại là Napi. Thật không ngờ, tiểu muội ngày nào cần chăm sóc bảo vệ nay đã đủ mạnh mẽ để không ai dám động vào mình. Mắt dời qua bảng danh mục, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc.

— Trúc Vân! Danh mục cuối cùng, mỹ nhân ngư ??

Napi cũng nhìn qua bảng danh mục, lướt đến nô lệ được bán cuối danh sách, ba chữ mỹ nhân ngư đập ngay vào mắt. Mỹ nhân ngư hiếm gặp cực kỳ, dù có thấy được cũng chưa chắc bắt được, mỹ nhân ngư thuộc Thần tộc, sinh ra đã mang tiên cốt, hấp thu linh khí trời đất mà thành hình. Chỉ cần chăm chỉ tu luyện, chắc chắn đắc đạo thành tiên, Thần tộc đến nay luôn sống ẩn dật tránh ánh mắt người đời, thế nên chưa ai nhìn thấy mỹ nhân ngư.

— Có vẻ hay đây!

Napi gõ gõ ngón tay lên bảng danh mục, cười đến híp mắt, cùng lúc Dật Hy bước vào phòng, theo sau là ba thuộc hạ mỗi người cầm một hòm nhỏ trong tay.

— Đủ chứ?

— Tiền muốn rút quá nhiều, tạm thời rút một lần nhiều kim tệ như vậy, tiền mặt của ngân khố chợ đen e là đã hết sạch. Đổi được nhiều nhất có thể rồi, cũng đổi sang loại kim tệ mệnh giá một trăm vạn, tất cả đều ở bốn hòm nhỏ này.

Napi không thèm liếc qua mấy hòm kim tệ, hơi cau mày lẽ không đủ thì sao đây?

— Đừng lo! Nhiều đây đủ mua cả khu buôn bán này luôn ấy chứ đừng nói đến mấy nô lệ này.

Dật Hy đặt bốn chiếc hòm lên bàn, ngồi xuống chiếc ghế trống, nhặt bản danh mục lên xem, thích thú trầm trồ.

— E là Trúc Vân quận chúa đã tìm thấy món đồ quyết phải đoạt được rồi!

Napi nhếch miệng, mỹ nhân ngư này nhất quyết cô phải mua được, một món đồ chơi thú vị đến thế sao để người ngoài chiếm tiện nghi được. Hàn Minh nhìn về mặt của Napi xem ra mỹ nhân ngư này xấu số rồi, không biết sau khi đoạt được con nhóc này sẽ giầy vò mỹ nhân ngư ra sao?. Chỗ ngồi bên dưới khán đài nhanh chóng được lấp đầy, rèm che trên sân khấu cũng được kéo lại chuẩn bị cho buổi rao bán. Ngón tay Napi vẽ vẽ lên không khí, một đạo kết ấn hình thành vô cùng nhân nhả trông tay Napi. Đây nhẹ một cái, kết ấn bao trùm lấy không gian trong phòng khách quý, thu tay lại chuyển sang tư thế chống cằm.

__ Trò chơi bắt đầu !

39. Chương 39: Mỹ Nhân Ngư

Khi nô lệ thứ hai mươi ba được mang vào phòng khách quý trên tận cùng khán đài, các nhà đấu giá bên dưới âm thầm nghiêng răng tức giận. Hôm nay, căn phòng khách quý bỗng nhiên được mở ra, khiến mọi người đoán già đoán non về thân phận người ngồi bên trong. Ai cũng thầm đưa ra chủ ý không thể đắc tội với đại nhân vật trong phòng được, nếu nô lệ nào được khách quý để mắt đến không cần thiết phải tranh dành, nhường một nô lệ đổi lấy một mối giao hảo cũng không tồi. Nhưng năm lần bảy lượt đều thu hết nô lệ về phần mình, từ đầu đến cuối trả giá cao ngất trời để mua, kiên dè thế lực và tiền tài hùng hậu của vị khách. Mọi khách nhân trong phòng đấu giá nô lệ đều phải kinh ngạc về số tiền vị khách này bỏ ra ngày hôm nay, tiền tài này, không phải ai cũng làm được. Napi hứng thú nhìn hai mươi ba nô lệ xếp thành hàng dài sau lưng, rất thú vị, chủng tộc đa dạng, cao thấp, béo, gầy đầy đủ, điểm chung duy nhất họ đều bại dưới tay thủ hạ của Hàn Minh hoặc chính Dật Hy ra tay. Đám người đó từ lúc vào phòng đều cuối gằm mặt không hề ngẩng lên, thua trong tay người khác lại bị xem là món đồ, số phận cũng như nhau thôi. Napi bước lại gần họ, cởi bỏ mũ áo choàng để lộ ra khuôn mặt thật.

__ Ngẩng đầu lên!

Nghe lệnh, đồng loạt ngẩng cao đầu, đập vào mắt họ là dung nhan kiều diễm của Napi, thoáng ngơ ngác. Napi thu hết biểu hiện trong đáy mắt, lấy trên tay Dật Hy chùm chìa khóa, mở xiềng xích trên người họ. Đặt ra câu hỏi:

__ Có hai sự lựa chọn, thứ nhất nếu đủ tự tin sẽ không bị bắt lại hay muốn tự do rời đi, thì cầm lấy số tiền trên bàn và rời đi ngay, nếu bị bắt lần nữa ta sẽ không phí công cứu một kẻ vô dụng hai lần. Thứ hai đi theo ta, một khi đã quyết định đi theo phải tuyệt đối trung thành nếu phản bội, ta cứu các người được cũng sẽ giết các người được. Ngoài ra ta sẽ đảm bảo an toàn tuyệt đối cho các người, tuyệt đối không lợi dụng ép buộc ý nguyện của các người. Suy nghĩ cho kỹ, cơ hội chỉ có một.

Napi quay lại chỗ ngồi, không để ý đến đám người kia nữa, chăm chú vào màn đấu giá cuối cùng, cũng là màn cô chờ đợi đã lâu. Hàn Minh và Dật Hy nhìn nhau, ánh mắt như muốn nói, đám người này chúng ta tự xử lý ổn thỏa vậy, không nên đụng đến tiểu quỷ lúc này. Đưa người đi cứ đưa đi, sắp xếp thân phận người ở lại cứ ở lại, mặc kệ bọn Hàn Minh bận rộn, Napi dán chặt mắt vào sân khấu phía dưới. Không để Napi chờ lâu, tấm rèm được kéo ra để lộ một cái bể lớn, bên trong chứa nước biển sạch, cái đuôi màu ngọc trai sáng lên trong nước. Mỹ nhân ngư hốt hoảng lùi ngược lại trong bể, mái tóc bạch kim tán loạn trong nước, khuôn mặt tinh xảo đẹp dễ quyến rũ người khác. Napi nhào người hẳn ra khỏi ghế, không đợi người dẫn chương trình ra giá, cô đã lên tiếng.

__ Năm trăm vạn kim tệ!

Cả hội đường thoáng chốc thổi qua lạnh ngắt, đùa nhau à? Thật sự nổi điên lên với khách quý trên cao, khách nhân đồng loạt kêu giá. Tất cả nô lệ đều về tay của đại nhân vật rồi, không thể để mỹ nhân ngư Thần tộc quý giá này cũng lọt vào tay kẻ ấy như vậy. Napi bình tĩnh chờ giá cả được đẩy lên cao ngút trời, tay phải mới rung chiếc chuông nơi thành ghế. Hạ nhân lập tức xuất hiện, quỳ dưới đất nghe dặn dò của Napi, cô chỉ thả vào tay hắn thẻ bài qua cửa lúc này.

__ Mang đến cho lão bản của các người!

__ Vâng!

Tay run run cầm thẻ bài, hắn khom lưng chạy nhanh ra khỏi phòng như ma đuổi. Sự thật chứng minh tốc độ của gia nhân kia rất nhanh, chẳng mấy chốc lão bản của nơi này đã đến. Trên tay cầm thẻ bài, cung kính hai tay trả lại cho Napi, Napi không nhìn hắn mà chỉ tay thẳng đến mỹ nhân ngư trên sân khấu.

__ Ta muốn mỹ nhân ngư kia!

Lão bản cũng không nói gì, liếc nhìn hạ nhân bên cạnh, hẩn lập tức chạy đi thông báo với người chủ quán trên sân khấu. Tên chủ quán nghe hạ nhân thông báo, mắt liếc nhìn phòng khách quý trên cao, to giọng tuyên bố.

— Mỹ nhân ngư được bán cho khách quý ! Buổi đấu giá kết thúc.

— Tại sao chứ? Giá ta đưa ra cao nhất tại sao không bán cho ta

Người trả giá cao nhất phần nộ đập nát chiếc ghế, lao lên khán đài chất vấn, mắt long sòng sọc nhìn phòng khách quý. Napi điềm tĩnh lên tiếng, giọng nói êm dịu vang vọng khắp căn phòng.

— Vật mà Trúc Vân ta muốn người cũng có gan giành sao?

Nghe hai chữ Trúc Vân, thanh niên trên sàn có chút chết lặng, nghe nói khu chợ đen xuất hiện thẻ bài thân phận cao quý. Là người của Vô Thần sơn trang, tên trên thẻ đề tự Trúc Vân, phải đạt được uy tín trong môn phái cao như thế nào? Mới có thể được dùng chính tên họ của mình để xuất hiện. Napi xoay người lên sàn đấu giá, áo choàng lúc này đã được đội lên, tiến lại sát bể lớn, bỏ mặc người thanh niên đứng sững bên cạnh. Cô nở nụ cười dịu dàng, tay đặt lên thành bể, mỹ nhân ngư hơi sợ hãi dùng chiếc đuôi che đậy cơ thể mình. Napi khẽ nâng mũ áo choàng lên, lộ một phần khuôn mặt thật cho mỹ nhân ngư truyền linh lực vào bàn tay chuyển âm vào nước.

— Ta sẽ không hại cô đâu! Đi theo ta!

Mỹ nhân ngư như bị hút vào bởi nụ cười của Napi, không tự chủ được bơi lại gần cô, tay áp sát bàn tay Napi đặt trên thành bể.

— Tôi đi với ngài!

Napi hài lòng ngắm nhìn mỹ nhân xinh đẹp, cười như hồ ly, đội ngũ vui chơi lại tăng rồi. Beishi, Dương Tuệ, lại thêm mỹ nhân ngư này, sẽ không cảm thấy nhàm chán a. Ánh mắt của Napi chỉ hai người bọn Dật Hy hiểu, lòng thâm tâm niệm : ” May mà mình không phải đồ chơi của tiểu quỷ này”

40. Chương 40: Dương Liêm

Trong lúc Napi dán sát khuôn mặt vào thành bể trò chuyện cùng mỹ nhân ngư, khách nhân của buổi đấu giá đã ra về hết. Hôm nay họ đến đây chỉ làm nền cho người khác, lòng tràn đầy bức tức không cam lòng. Lão bản giải quyết ổn thỏa mọi việc, hẩn nhìn lên sân khấu, nơi Napi đang đứng khẽ cười một cái. Huyết kết khế này lợi hại như vậy, vị chủ nhân của hẩn năng lực cũng không tầm thường, có thể khiến hẩn đối đầu với Thần Tộc mà còn sống sót đã là minh chứng đáng giá nhất. Hẩn tiến về phía Napi, quỳ một chân xuống trước mặt cô:

— Chủ nhân!

Napi không quay đầu lại, thản nhiên trêu chọc người cá, mỹ nhân ngư vừa thấy hẩn lại gần. Đã hoảng sợ núp sau lưng Napi, con người đáng sợ kia dám tấn công hộ vệ của nàng, chống lại ma pháp hệ thủy của nàng mà không một chút thương tích trên người, bắt nàng từ vực nước sâu nhất đến đây. Hẩn thật đáng sợ a! Napi vuốt ve khuôn mặt mỹ nhân qua lớp kính, nhẹ giọng hỏi:

— Huyết kết khế ta chỉ ký với một mình Dương Tuệ, tại sao trong máu của người ta cũng cảm nhận được huyết kết khế giống như của Dương Tuệ.

Ngay khi Napi đấu giá tên nô lệ đầu tiên, sự cuốn hút từ huyết khế cứ gào thét liên hồi, lúc đầu còn tưởng Dương Tuệ đến đây. Nhưng huyết kết khế này rất lạ, mang theo cỗ sức mạnh mới mẻ tàn bạo kinh người, không giống như của Dương Tuệ. Napi cũng rất tò mò, rốt cuộc là ai đã mang huyết kết khế của mình? Cho đến khi lão bản đến phòng khách quý, cổ hơi thở thân thuộc áp đến, Napi biết rằng chính là hẩn.

— Thuộc hạ là Dương Liêm, anh trai song sinh của Dương Tuệ, bao đời nay các cặp song sinh của gia tộc luôn ký huyết kết với cùng một chủ nhân. Lúc trước, khi Dương Tuệ trở về gia tộc báo tin thuộc hạ đang bế quan tu luyện, mãi đến một năm trước đây mới xuất quan ra ngoài.

Napi gật đầu, ra hiệu cho Dương Liêm đứng dậy, chuyện về gia tộc Napi chưa bao giờ hỏi Dương Tuệ, việc bất ngờ nhảy ra một anh trai cũng không có gì lạ. Huyết kết không bao giờ nói dối!

Hàn Minh cùng Dật Hy quay lại, nghe được câu chuyện của Dương Liêm, thoát đầu cũng bất ngờ. Người ký huyết kết khế đã rất hiếm, nay lại ký với cả hai người, vận may gì đây chứ? Napi tiếc nuối rời khỏi thành bể, liếc nhìn Dương Liêm bên cạnh.

— Người thích Beishi?

Dương Liêm nhếch khóe miệng, huyết kết khế cũng hay thật, tâm tình liên thông cũng rắc rối thật. Phải hẳn thích Beishi, cô gái dịu dàng như sương sớm, lúc nào cũng đặt an toàn của chủ nhân hơn bản thân mình. Không chỉ hẳn, Dương Tuệ cũng rất thích cô ấy, mặc dù hẳn chưa từng gặp mặt Beishi, nhưng cặp sinh đôi có những mối ràng buộc bí ẩn, những điều Dương Tuệ thấy, những cảm nhận, suy nghĩ về Beishi, hẳn đều thấy. Bất tri bất giác đã thích cô gái tên Beishi này lúc nào không hay. Napi có huyết khế tương thông với người chịu ràng buộc với mình, muốn đọc tâm tư của họ không phải điều khó khăn. Thấy vẻ mặt của Dương Liêm, lại nghĩ đến Dương Tuệ thuần khiết, haizz Dương Tuệ ta nhớ cô a!

Hàn Minh, Dật Hy nào có biết nội tình sự việc, trở mắt lên nhìn nhau. Napi suy tính một chút, đi đến trước mặt Dật Hy, cô nói.

— Dật Hy đã năm năm người chưa về gia tộc, nhân dịp này người cũng trở về một chuyến đi. Ta cùng tứ ca cũng muốn về Vũ Minh quốc một chuyến.

Dật Hy không muốn tách ra, nhưng lại suy nghĩ về gia tộc sử lý đám người kia cũng không tệ. Gật đầu đồng ý với Napi, hẳn liếc Hàn Minh đứng sau Napi.

— Vạn nhất đều cẩn trọng!

— Được!

Napi đồng ý với Dật Hy, quay trở lại với người cá, hai mắt Napi sáng lấp lánh. Mỹ nhân a! Là mỹ nhân a!

41. Chương 41: Hạ Mẫn Nhi

Dương Liêm giao toàn bộ sản nghiệp lại cho hạ nhân, thu dọn hành lý đi theo Napi. Hôm nay đã là ngày thứ ba bọn họ tới khu chợ đen, bảo bối cần nhặt, không muốn nhặt hay bắt buộc phải nhặt cũng đều gặp được cả. Cỗ xe ngựa nhìn thì có vẻ rất bình thường, nhưng bên trong lại là một không gian khác hoàn toàn. Diện tích rộng gấp ba lần bề ngoài, băng ghế rộng rãi được lót da thú êm, còn có một ao nước chứa nước biển sạch. Hiển nhiên đã được sử lý qua bằng ma pháp không gian, Napi cẩn thận dời người cá vào ao nước, nhìn nàng vùng vẫy thoải mái trong ao, cô chợt mỉm cười nhẹ. Không biết lý do tại sao khi vừa nhìn thấy mỹ nhân ngư này, cô lại có cảm giác kỳ lạ như vậy. Hàn Minh bị hất hủi, phải ra ngoài ngồi đánh xe cùng với Dương Liêm, trong xe chỉ còn lại Napi và người cá. Cô gái trong ao nước ngược khuôn mặt tinh xảo về phía Napi, môi mấp má.

— Trúc Vân! Ngài sẽ không hại ta phải không?

Napi vuốt lọn tóc bạch kim bết trên má cô gái xuống, khẽ gật đầu, bàn tay theo mái tóc vuốt ve khuôn mặt động lòng người kia. Cô gái đỏ bừng mặt, khẽ kháng nghị:

— Trúc Vân! Ngài....

Vừa nói đến đây, Napi đã thả cả người mình vào ao nước, lập tức kéo cả người cá xuống đáy ao. Nhờ ma pháp không gian, ao nước này vô cùng rộng rãi, kích cỡ không khác gì hồ nước cỡ trung bên ngoài. Napi

trêu chọc người cá rất vui vẻ, bên trong làn nước biển cô hô hấp đều đặn, mang hệ ngũ hành trong người cũng không phải điều gì xấu.

— Hạ Mẫn Nhi! Ta chắc chắn sẽ không hại em.

Ở trong nước, Mẫn Nhi còn lo lắng Napi không thở được nhưng nhìn Napi vẫn hô hấp bình thường cô chợt hiểu ra, Napi có linh căn hệ thủy. Quần áo trên người Napi ướt đầm, theo làn nước pháp phòng lên xuống như bay trong gió, mái tóc tím xòa bông bênh chảy tràn trong nước, khuôn mặt ẩn hiện giữa những tầng sóng nhấp nhô. Mẫn Nhi nghĩ thầm, nếu Napi là người cá e là danh hiệu đệ nhất mỹ nhân ngư đã không thuộc về mình. Napi thỏa mãn cảm giác trôi nổi trong nước, rèn luyện linh căn hệ thủy, cách tốt nhất nên bắt đầu bằng việc làm quen với nước. Thấy Mẫn Nhi ngẩn người nhìn mình, Napi không kiềm được phì cười một phen, cái đuôi màu ngọc trai lấp lánh dưới làn nước, nhẹ nhàng bơi lại gần Napi.

— Trúc Vân! Ma pháp hệ thủy không phải muốn học là học được, đừng nôn nóng trước hết cứ làm quen với môi trường nước cái đã.

Napi lại gật đầu, ngồi dưới đáy hồ ngắm Mẫn Nhi bơi lượn xung quanh, Mẫn Nhi bơi ra sau lưng Napi, vươn tay tóm gọn mái tóc xòa tung màu tím ấy. Dùng chiếc lược san hô luôn giắt trên tóc mình làm trang sức chải mái tóc cho Napi, chải xong lại luồn tay vào khế tóc tết thành một đoạn dài. Điều kỳ lạ là mái tóc dưới bàn tay của Mẫn Nhi, mất đi màu sắc vốn có hóa thành màu đen tuyền óng ả, điểm xuyết đuôi tóc bằng chuỗi ngọc trai đeo trên cổ mình, Mẫn Nhi lại bơi ra trước mặt Napi.

— Trúc Vân! Sẽ hơi đau đấy!

— Cứ làm đi!

Napi nhắm đôi mắt lại, cảm nhận đôi tay của Mẫn Nhi lướt lên bông hoa trên trán mình, bàn tay Mẫn Nhi như có lửa lướt đến đầu da thịt Napi như bùng cháy đến đấy. Giấu đi ấn ký trên trán, chuyển đổi màu mắt, Mẫn Nhi thở phào khi làm xong tất cả. Nhìn người con gái trước mắt, mặc dù đã giấu đi những nét yêu nghiệt đặc trưng nhưng khi nàng mở mắt, cả thế giới như ở trong mắt nàng. Napi rũ bỏ hoàn toàn màu tím chói mắt quen thuộc, nếu như Quỷ Diễm có đứng trước mặt cô lúc này, chưa chắc có lại nhầm lẫn cô với Trúc Cơ nữa hay không. Trở thành hình dáng này, cô cũng không vui vẻ gì, nhưng cái chết của mẹ mình còn nhiều ẩn số, bắt buộc cô phải dùng hình dáng này để đối diện với mọi việc. Suốt thời gian còn lại, Mẫn Nhi giúp Napi luyện khẩu quyết điều khiển nguyên tố thủy, bận rộn suốt những ngày tiếp theo.

42. Chương 42: Lo Lắng

Dương Tuệ rùng mình một cái, bàn tay cầm tách trà thả lỏng đột ngột, tách trà rơi xuống đất vỡ tan thành từng mảnh.

” Choang!”

Kịp bình tâm lại, cô vội ngồi xuống nhặt những mảnh vỡ vụn trên mặt đất, hàng lông mi nhú chặt. Dương Liêm huynh ấy thích Beishi, tâm tư của ca ca này giấu rất kỹ, tương thông tâm trí như cô đến bây giờ chủ nhân phát hiện, cô mới nhận ra. Đưa mắt nhìn ra khung cửa rộng mở, thở dài một hơi.

— Đến lúc đi tìm tiểu thư rồi!

Bạch ưng gào thét vang vọng bầu trời, qua hai năm dường như nó không hề già đi chút nào, vẫn oai hùng như xưa. Vỗ cánh sà thẳng xuống cánh tay đưa ra của Napi, bạch ưng thu móng vuốt, yển chuyển đậu lên. Napi hài lòng rút bức thư cuộn tròn dưới chân bạch ưng, nhìn thoáng qua một khắc, lông mày chợt cau lại. Dương Tuệ cùng Beishi đã lên đường đến đây, nội trong ba ngày nữa sẽ hội họp với Napi ở Dịch Quán thành. Mẫn Nhi dựa lưng vào bờ hồ, ngắm cao đầu quan sát biểu hiện của Napi.

— Napi! Có chuyện gì chăng?

Napi nhìn Mẫn Nhi, khẽ lắc đầu, vung tay thả bạch ưng sải cánh, cúi người ngồi bên hồ nước. Thông thả nói chuyện với Mẫn Nhi:

— Lần trước, ta có nghe em nhắc đến Mẫn Chinh, là tiểu đệ của em sao?

— Vâng! Hạ Mẫn Chinh là tiểu đệ của ta.

Mẫn Nhi trả lời, tò mò vì sao Napi lại đề cập đến Mẫn Chinh. Chỉ thấy nét mặt Napi lóe lên tia gian xảo, Mẫn Nhi chợt run người, mỗi lần tiểu thư cười như vậy y như rằng đều trên chọc ai đó đến mức muốn trốn thì thôi.

— Ta với em làm một cuộc giao dịch!

Mẫn Nhi yên lặng lắng nghe cuộc giao dịch mà Napi nhắc đến, nghe hết lời của Napi, khuôn mặt trắng mịn của Mẫn Nhi đỏ bừng sắp bật được cả ra máu. Quẩy chiếc đuôi một cái, bắn làn nước về phía Napi, trốn vội xuống đáy hồ.

— Ngài xấu xa!

Napi cười lớn, né mình tránh đi làn nước vừa bắn lên, tiếng cười thu hút Hàn Minh lại gần. Hắn chưa kịp đến nơi đã nhìn thấy Napi xoay người né tránh làn nước, dung mạo xinh đẹp như tranh vẽ toát lên vẻ mê hoặc, đã thay đổi màu tóc lẫn màu mắt, tại sao vẫn còn vẻ đẹp điên đảo lòng người kia? Hàn Minh nhớ lại bức họa treo trong phòng phụ vương hắn, bức tranh vẽ một thiếu nữ mặc áo choàng lông cáo trắng muốt, hai tay ủ trong áo choàng, cả thân người được ôm chặt trong vòng tay của một thiếu niên. Thiếu nữ đang say ngủ, gương mặt được khắc họa tỉ mỉ bộc lộ hoàn toàn sắc thái của nàng. Mùa đông tuyết rơi trắng xóa, nam tử chỉ ngồi yên ngắm nhìn nàng ngủ say, khóe môi nhếch lên nụ cười thỏa mãn, giai nhân ôm trong lòng như có cả thiên hạ trong tay. Thiếu nữ trong tranh chính là đệ nhất mỹ nhân Trúc Cơ, chính phi của phụ vương hắn, một lần nhìn qua dung mạo thì cả đời không thể quên. Napi lúc này mỉm cười rạng rỡ, ánh nắng chiếu xuyên giọt nước nhảy múa trên tóc nàng, dung mạo kia giống thiếu nữ trong tranh như đúc. “Tiên nữ xinh đẹp như hoa hải đường, mỉm cười điên đảo thế gian” lời thơ đề tự trên tranh hắn còn nhớ rất rõ, đem so với hiện đúng là điên đảo cả thế gian. Một thoáng lo sợ trong lòng, nghe mẫu phi nói Trúc Cơ mang thai tám tháng mới mất ở chiến trường đại lục, có khi nào đứa bé ấy vẫn còn sống, lẽ nào Napi lại là.... Không tuyệt đối không có khả năng ấy. Bước nhanh đến trước mặt Napi, vươn tay ôm lấy thắt lưng mảnh mai kia vào lòng. Napi chợt cứng người lại, nhỏ giọng khẽ kêu:

— Tứ ca!?!

Kề sát khuôn mặt Napi, Hàn Long gần từng chữ, gân xanh trên trán giật giật.

— Về sau cấm em gọi ta Tứ ca, Napi em không quên là chúng ta không có chung huyết thống chứ.

Napi bắt ngờ đối mặt với cơn giận của Hàn Minh, hai năm trước trở về, chỉ gặp được Hàn Long và nói với ông mọi chuyện. Có lẽ ông chưa kể với Hàn Minh chuyện này.

— Hàn Minh! Có chuyện này muội chưa nói rõ với huynh

— Ta không muốn nghe, Napi từ bây giờ em chỉ có thể coi ta như một nam nhân bình thường. Ta không phải ca ca của em, Napi ta yêu em. Yêu em từ khoảnh khắc đầu tiên gặp nhau ngoài Đệ đô! Không cho phép em từ chối, đời này em chỉ có thể là của ta.

Con người Napi mở lớn, kinh ngạc nhìn Hàn Minh, hai tiếng Tứ ca chưa kịp thốt ra đã bị đôi môi của Hàn Minh phủ kín. Đôi môi bá đạo, cắn nát từng tắc đất trong miệng Napi, không khoan nhượng. Dương Liêm đứng gần đó, thu hết sự việc trong đáy mắt, không lo cho chủ nhân phía trước, lại lo về muội muội sắp đến đây cùng Beishi. Ai chà! Tiểu muội lần này quyết ăn thua đủ với hắn rồi.

43. Chương 43: Bày Tổ

Napi ngồi trong thủy điện lấp lánh, bàn tay không tự chủ được vuốt ve đuôi cá của Mẫn Nhi. Nhớ lại cách đây nửa tháng, chính tay cô đã đâm Hàn Minh một kiếm, máu nhỏ giọt trên thanh kiếm cô cầm.

— Hàn Minh! Đừng hồ đồ như thế, chúng ta chính là huynh muội cùng huyết thống. Trúc Cơ chính là mẫu phi của ta, ngày ấy ở chiến trường đại lục bà dùng cấm thuật Hoán sinh và Ngưng phách đổi lấy một mạng cho ta. Khiến ta ngủ vùi suốt mười năm trời, ta không biết làm cách nào mình có thể xuất hiện ở Đế đô trong hình hài ba tuổi. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, Hàn Long chính là cha ta, Hàn Minh huynh đừng điên cuồng nữa. Ngay cả Ân Chi Liên cũng đã cuối đầu nhận chủ, chẳng lẽ ta còn không phải giọt máu của Hàn gia.!

Hàn Minh chấn động thân thể, Ân Chi Liên chính là thánh vật của Hàn gia, chỉ cúi đầu trước Hàn gia. Trong máu của Hàn gia có một chất đặc biệt, không thể bị pha trộn hoặc làm giả, chính chất này lưu truyền qua các thế hệ, khuất phục Ân Chi Liên. Nếu không có huyết thống Hàn gia, khi đến gần sẽ bị nó ăn thịt ngay tức khắc. Napi đâm Hàn Minh một kiếm làm hấn thanh tĩnh cả người, ôm miệng vết thương đang chảy máu, hấn nhắm mắt lại.

— Napi! EM ĐI NGAY CHO TA.

Napi cũng không chần chừ, gọi sen trắng dưới chân đạp lên mà bay, thu luôn ma pháp hệ thủy bên dưới, kéo Mẫn Nhi lên hoa sen. Dương Liêm nhanh chóng xoay mình lên pháp khí, đuổi theo Napi. Chỉ còn lại Hàn Minh đứng đó, kiểm chặt cơ thể để không đuổi theo nàng. Nàng là em gái ta, chảy chung một dòng máu, ta không thể, không... Nhưng trái tim hấn không thể chấp nhận, hấn mở bừng mắt điên cuồng gào tên Napi, như con thú hoang bị thương nặng hấn lao đi tìm nàng.

Mẫn Nhi thấy tâm tư của Napi nặng nề, vươn hai tay ôm lấy cổ nàng. Nhỏ giọng nói:

— Ngài đừng như thế nữa!

Napi nhìn Mẫn Nhi trong lòng mình, dẹp tan suy nghĩ trong đầu hỏi cô.

— Em đã biết hết về thân thể của ta rồi! Em có sợ không?

Mẫn Nhi cười khê, bàn tay vươn vào mái tóc của Napi, khê vuốt ve.

— Em rất mừng là đằng khác, từ lần đầu tiên gặp ngài em đã rất buồn, tại sao ngài không phải nam nhân chứ? Giờ thì khác rồi, Mẫn Nhi rất vui.

Napi kinh ngạc nhìn Mẫn Nhi, cô rời Dịch Quán thành sau khi tìm được Dương Tuệ và Beishi. Cả bọn lên đường đến thần tộc, nơi ở của Hạ Mẫn Nhi, cô đã hứa mang nàng ấy về nhà một chuyến. Hóa ra Mẫn Nhi lại là công chúa Thủy tộc, phụ vương của cô vừa nhìn thấy Napi đã giật mình nói.

— Hồ tộc sao lại có mặt ở đây?

Hóa ra Napi chưa bao giờ là nguoid bình thường, hóa ra cô thật sự khác biệt. Trúc Cơ thể nào lại trở thành hồ ly chín đuôi, thế nào lại trở thành con gái độc nhất của Trúc gia, thế nào lại yêu Hàn Long sinh ra mình. Hóa ra tất cả chỉ là một lần kiếp kiếp thăng thiên cho nàng! Trúc Cơ vốn dĩ là Hồ tiên, mấy chục năm trước hạ phàm trải qua thiên kiếp để thăng thượng thân. Trúc Cơ cũng không phải Hồ tiên bình thường, hồ ly khi tu luyện chỉ có hồ ly cái, chưa từng xuất hiện hồ ly đực. Đến khi Trúc Cơ ra đời, đã làm cửu vĩ hồ ly cao quý, lại hấp thụ tinh hoa trời đất, có thể biến hóa thành nam nhân. Vốn dĩ đứng đầu Hồ tộc trên Thiên giới, chịu trách nhiệm các hồ ly khác sinh ra cửu vĩ hồ cao quý. Nhưng bà lại không muốn, rời Thiên giới chịu kiếp kiếp thăng thiên thượng thân, lại gặp cha ta, lại yêu ông ấy, chấp nhận sống trong hình hài nữ nhi sinh con cho ông. Bà hủy đi tiên cốt mấy ngàn năm, hủy đi khả năng biến hóa thành nam nhân, chỉ một lòng muốn ở bên ông ấy. Lại bị kẻ khác lợi dụng, hại bà đi đến con đường cùng, không trở về Thiên giới không được. Thăng thượng thân thành công, bà trở thành người đứng đầu Hồ tộc, tuy không còn hình dáng nam nhân, nhưng địa vị tôn kính của bà vẫn không thay đổi. Napi sinh ra thừa hưởng dòng máu từ bà, trở thành cửu vĩ hồ ly có khả năng biến hóa.

Napi rối rắm, thân thể nam không ra nam, nữ không ra nữ này thật đáng kinh tởm. Vậy mà Mẫn Nhi lại có thể vui mừng được sao? Mẫn Nhi cảm nhận được suy nghĩ của cô, khuôn mặt đỏ bừng trong gan tât.

— Bởi vì Mẫn Nhi thích ngài!

44. Chương 44: Ngoại Truyện Trúc Cơ

Ngày tháng năm ấy. Nàng là cửu vĩ hồ ly, sinh ra đã là tiên thai, tiến vào thiên giới gia nhập Hồ tiên. Dòng máu đặc biệt khiến nàng có thể hóa thành nam nhân, việc này đối với hồ tộc mà nói hết sức vui mừng. Nhưng nàng không muốn làm nam nhân, nàng trốn khỏi hồ tộc lang thang mấy trăm năm trên thiên giới, một ngày nàng gặp người ấy. Dưới tán hoa hải đường tung bay, bạch y thiếu niên nhân nhàn nhàn ngủ trưa, cuốn sách úp lên mặt trông không thấy đường nét. Nhưng cổ khí thể bao quanh người lại cho thấy người này năng lực rất mạnh. Chỉ là gốc hoa hải đường này là chỗ thường trú chân của nàng, nay lại bị người ta giành mất. Sao lại không nổi điên cho được, bản tính nàng vốn nhường nhịn, chỉ dậm chân mấy cái rồi định lướt mây mà đi. Ai ngờ phía eo bị người ta giữ chặt một bước cũng không thể di chuyển, thiếu niên bạch y mỉm cười như hoa đào nở rộ. — Trúc Cơ! không nhận ra ta sao? Thái tử Thiên giới Hàn Long, Trúc Cơ chột ngẩn người, đây không phải hần sao? Sao lại quen mình được cơ chứ? Thấy Trúc Cơ lộ vẻ nghi hoặc, Hàn Long vui vẻ giải thích, hóa ra là con rồng vảy bạc đó, hóa ra người mình chờ mấy trăm năm tiểu bạch long lại là hần. Hồi con bé, nàng thường dạo chơi trong rừng đào sau núi Thiện Vu, vô số lần nó đùa cùng một con rồng trắng vảy bạc, một tiểu hồ ly vui vẻ ngồi gặm chân gà bên cạnh một con rồng âm ức vì bị cướp đồ ăn. Chơi đùa như thế cũng gần hai trăm năm, một ngày nàng đến rừng đào lại không thấy rồng con đến nữa, nàng vẫn đi tìm hần, bạn chơi cùng thuở nhỏ. Rồi lại mấy ngàn năm sớm tối bên nhau nữa, nữ thần Trúc Cơ được xác định là Thái tử Phi tương lai của Thiên Tộc. Hàn Long bỗng báo cho nàng biết, hôn lễ bắt buộc phải dời lại vì hần cảm thấy lịch kiếp thăng thượng thần sắp đến. Ngày lịch kiếp của Hàn Long, một đạo hào quang bao phủ lấy hần vất hần khỏi thiên giới, lao thẳng đến phạm trần. Thì ra hần chịu tình kiếp để thăng thần, vậy không cần ai làm người yêu của hần, chính nàng sẽ làm người ấy. Thế rồi xin ý chỉ của Thượng Đế, hóa thành hình hài con người ở cạnh Hàn Long. Tựa như không thay đổi, dù hần vẫn là thái tử một nước, bên cạnh không thiếu mỹ nhân khuynh thành. Vậy mà khi gặp nàng, hần vẫn yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên, Trúc Cơ càng không ngờ đây cũng chính là lịch kiếp để mình thăng thiên. Nàng sinh Napi mất cả mạng sống, để lại mình hần đau đớn cả đời chính là lịch kiếp hần phải chịu, còn nàng quay về Thiên Giới nhìn hần bị giày vò cho đến khi hết tuổi thọ trời cho mới có thể về Thiên giới với nàng. Lịch kiếp của nàng phải mất đi đứa con gái này, con gái nàng là đứa trẻ trong truyền thuyết, nắm giữ vận mệnh ngũ đại lục. Cứu sống con mình, nuôi dưỡng hôn phách kết vào thân xác, mất mười năm con bé mới tỉnh lại, thả con gái xuống dòng sông, đưa nó đến chỗ Hàn Long đang tế lễ. Nàng bao bọc con trong cánh hoa dịu dàng. — Về bên cạnh cha con nhé! Con gái của ta!

45. Chương 45: Kết Thúc

Làn sương mỏng bao quanh thân mình, thiếu nữ áo trắng quỳ trên thềm đá, cúi người cung kính hành lễ với bàn tế trước mặt. Mái tóc tím được giữ lại bằng một cây trâm lục bảo, chằm rãi đứng dậy, bước ra khỏi tế điện. Năm năm rồi, nàng đã không gặp bọn Hàn Minh năm năm rồi, bây giờ ở bốn lục địa họ có nhớ đến nàng không?

Năm năm trước nàng trở về từ Thủy Tộc tham gia chiến trường đại lục, thanh đao trong tay vung lên lấy mạng không biết bao nhiêu kẻ. Bàn tay nàng nhuộm đỏ máu tươi, bước chân của nàng cũng tiến xa đến cả tứ lục địa. Vó ngựa đến đâu, kiếm vung lên đến đó, chinh phục tứ đại lục, nàng mệt mỏi tung mình về Đế Đô. Mẩu thân đã dặn nàng, phải thực hiện truyền thuyết ấy, vậy nàng làm cho xong, đem tứ hoàng tử phân

ra cai quản tứ lục địa. Nàng đặt cấm chế ép họ không được đặt chân lên đại lục trung tâm, nàng biết lòng họ có bóng dáng của mình. Không thể dả thương họ, nàng phải làm cho họ phải quên mình. Hàn Long vì quá nhớ thương mẫu thân, một năm trước đã không chịu nổi đổ bệnh băng hà, ông trở về Thiên giới đoàn tụ cùng mẫu thân, cũng là chuyện tốt đối với ông. Đạo này nàng càng ngày càng cảm thấy cơ thể dần mất đi sức lực, sắp rồi, nàng sắp phải rời khỏi đây rồi. Nhiệm vụ hoàn thành cuộc sống ở thế gian này cũng nên chấm dứt để trở về Thiên giới. Dù sao nàng cũng là con gái của Thái tử Thiên giới, không thể cứ ở lại nơi nhân thế này. Tiến nhanh về rừng hoa hải đường, ngồi xuống dựa thân mình vào cây, bàn tay kéo áo choàng thêm chặt, nàng nhắm mắt lại. Mùa đông lạnh lẽo, dưới tán hoa hải đường, thiếu nữ ngủ say không bao giờ tỉnh lại.

Bắc đại lục:

Hàn Nghị ngồi bên ấm trà tỏa hương thơm ngát, mùi trà nhàn nhạt vấn vương bên cạnh. Thiếu nữ bên cạnh sẽ khẽ trêu chọc hắn, vừa châm thêm trà, vừa khe khẽ bắt hắn hứa đủ thứ với nàng. Nụ cười thuần khiết ấy, hắn làm sao có thể quên đây. Mở mắt ra, chỉ có mình hắn bên tách trà nguội. Hắn ở đây còn nàng ở đâu? Giọt nước mắt lăn dài trên gò má tuấn mỹ của hắn. Đau! nàng thực hiện lời hứa đem thế giới quý dưới gót chân bọn hắn, rồi lại nhẫn tâm đẩy bọn hắn đi xa. Thứ hắn cần không phải là những thứ này, nàng ra đi đột ngột, ngay cả lần gặp mặt cuối nàng cũng không cho hắn. Napi ánh mặt trời của hắn đã tắt!

Nam đại lục:

Hàn Thiên cười ngựa điên cuồng trên sa mạc, đuổi theo một con bạch ưng. Mũi tên giương cao, bắn một phát, bạch ưng đã về tay hắn. Hắn vui vẻ, cẩn thận tóm lấy chim ưng, nàng nói nàng thích nhất bạch ưng, muốn có một con giống như bọn hắn. Vậy bắt về cho nàng, quay đầu ngựa thúc đi, chợt khựng lại, nàng , đầu còn trên cội đời để cho hắn gặp. Giữa sa mạc gió lốc còn cát xung quanh, tướng quân uy vọng cả đời rơi nước mắt, những giọt nước nhanh chóng rơi vào cát mất hút tăm.

Tây đại lục:

Vết vằn cứu chữa cho người bị thương cả ngày, khiến toàn thân Hàn Quân mệt mỏi. Dịch bệnh thật đáng sợ, quá nhiều người nhiễm bệnh. Hắn lau mồ hôi trên trán ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng. Tiểu muội của hắn.... .. nàng giờ có tự do không?

Lần đầu nàng cười ngựa là do hắn dạy, bàn chân trần ngồi trên ngựa liên tục thúc mạnh, như tinh linh múa dưới ánh trăng. Napi cười rạng rỡ, hắn nhận ra nàng yêu thích cảm giác tự do trên lưng ngựa. Vậy nàng có tự do không? Hốc mắt đã căng đầy nước, cổ nghẹn cổ để không chảy xuống. Nàng hãy tự do đi!

Đại lục trung tâm:

Hàn Minh thương tích đầy mình vượt qua cấm chế, lao vào Đế Đô, hắn không thể tin nàng bỏ hắn ra đi như vậy, một dấu tích cũng không còn. Hắn ngây dại trong cung điện rộng lớn, nhìn thảm trải trên sàn, nhớ đến bàn chân nhỏ của thiếu nữ xinh đẹp từng bước lên, chiếc lắc bạc tự tay hắn đeo cho nàng, rung rinh theo từng chuyển động. Hắn cười to, cười đến điên cuồng!

Gió thổi qua xóa tan ký ức, thời gian vận chuyển luân hồi.

46. Chương 46: Dật Hy

Ta trở về gia tộc làm mọi việc nàng muốn, tung vó ngựa ngang dọc bốn phương cùng nàng. Nhuộm đỏ hai tay mình máu tươi tanh nồng của bao kẻ, nàng chinh phục thế giới, sức mạnh của con gái thần linh thật mạnh mẽ. Các thế lực toàn cõi đều quỳ dưới chân nàng, ngày nàng trở về đại lục trung tâm, trước rừng hải đường của Tử Thần Cung. Nàng rút kiếm đâm ta một nhát, ta mở to mắt nhìn nàng, chỉ thấy khuôn mặt ngập đầy bi thương và nước mắt. Nàng đẩy mạnh lưỡi kiếm xuyên qua trái tim ta, ta lại mỉm cười đưa tay lau đi những giọt lệ của nàng: “Đừng khóc! Ta biết mà..... Nàng đừng khó....”

Không thể nói hết lời, trái tim ta đã ngừng đập, chết trong vòng tay nàng, ta không oán hận. Ta là Dật Hy, trưởng tộc tam đại gia tộc của lục địa, kế thừa địa vị của phụ thân truyền lại. Với sự uy hiếp của tam gia tộc, ngôi vị của Tứ hoàng tử ở bốn đại lục sẽ lung lay, thậm chí là mất mạng. Nàng nói nàng sẽ không ở lại thế giới này, nàng sắp phải đi. Vậy ta thay nàng dọn đường trước, chờ nàng phía xa. Thiếu nữ xinh đẹp ôm chăm lấy thiếu niên trước mặt, nước mắt nàng tuôn rơi không ngừng. Xin lỗi! ta xin lỗi! nếu không phải khi ta qua đời người sẽ xua quân đoạt tứ đại lục, nếu người không vì nỗi nhớ điên cuồng về ta, người sẽ không giết các ca ca. Ta tiễn người đi trước, ta sẽ theo sau người, nhanh thôi, để các huynh ấy còn sống, nhất định người phải chết Dật Hy.

Thiên giới.

Từ tầng trời cao nhất, Hiên Hy để khoác trên người bộ long triều màu trắng, cổ tay thêu hoa hải đường tinh tế. Ngài mỉm cười đứng ở cổng trời chờ vị nữ thần của mình, hoàng hậu của ngài. Xe mây ngũ sắc rất nhanh đã tới, không đợi ai cả, ngài đã vén rèm xe bế người con gái bên trong xe ra ngoài. Hiên Hy để cười ôn hòa với nàng: “Nữ thần Trúc Vân! Nàng lại để ta chờ nàng quá lâu! Lát nữa sẽ phạt nàng!”

Nàng cười như gió xuân, áp thân mình vào long bào của ngài, bàn tay không yên phận chọc chọc lồng ngực Hiên Hy để: “Dật Hy! Chàng vốn là Hiên Hy để nghĩa tử của Thượng đế, địa vị ngang với phụ hoàng ta, mà giờ ta và chàng lại xưng hô như vậy. Chàng nói xem, chàng có chứng luyến người thân à?” Hiên Hy để được Thượng đế sắc phong làm vua một cõi trong coi yêu linh, và hơn ba ngàn thế giới. Thân phận tôn quý không ai bì kịp, lại gọi Thái tử Hàn Long là huynh trưởng. Dật Hy âm thầm nghĩ rằng, năm xưa hạ phạm vì lo lắng cho ca ca và tẩu tẩu ai ngờ lại bị tiểu hồ ly này bắt mất, cuối cùng lãnh một kiếm về Thiên giới chờ nàng. Nha đầu vô lương tâm! Napi thu hết biểu hiện của Dật Hy vào đáy mắt, nàng không nhận được, ôm bụng cười sặc sụa.

Cuối tháng ấy, trên Thiên giới hai đám cưới long trọng nhất được tổ chức cùng lúc. Thái tử Hàn Long cưới vợ và gả con gái cùng ngày khiến các tiểu thần luôn miệng xuýt xoa: “Song hỷ, song hỷ là song hỷ a!” Chỉ có Thái tử Hàn Long và Thái tử phi Trúc Cơ mới biết: “A! Ái nữ của ta, lại bị tên tiểu đệ yêu nghiệt ấy bắt được rồi”. Một bên âm thầm rơi lệ gả con gái, một bên bày ra dáng vẻ hôm nay ca ca và tẩu tẩu không giao nương tử của đệ ra, hôm nay hai vị cũng khỏi thành thân! Thiên giới vui vẻ, vũ hội ăn uống tưng bừng cả tháng xuân dài.

47. Chương 47: Nghị Thiên Quân Minh

Dung mạo phi phạm của Thượng Thần Quân Minh lấy đi không biết bao nhiêu trái tim tiên nữ. Nhưng ngài vẫn lạnh nhạt không để ai trong mắt, chỉ có hình dáng của nàng, tà áo mỏng thêu hoa hải đường tím biếc. Bốn mảnh linh hồn, hắc xá linh hồn mình thành bốn mảnh, hạ phạm tìm tiên nữ trong lòng hắc Trúc Cơ, tiểu hồ ly lông trắng muốt nhảy nhót tinh nghịch: “Minh ca ca! Minh ca ca!”. Vì xá hồn làm bốn mảnh, hắc bị chấn động vô cùng, ngủ say mất mười tám năm, đến khi hắc xuất hiện trên cõi đời thì nàng đã về Thiên giới. Hắc tìm nàng trong chấp niệm, lại gặp con gái nàng, bốn mảnh hồn rung động mãnh liệt, vì nàng giống Trúc Cơ y hệt nên đã yêu nàng sao?

Không phải! Ta yêu nàng bằng con tim chân thành, không vì thể thân của ai cả. Nhưng, ngài thở dài một hơi, nàng bây giờ đã là Hiên Hy đệ nhất vương phi Thượng Thần Trúc Vân, sánh bên người ấy, nàng hạnh phúc mỉm cười rạng rỡ, vậy là đủ rồi. Hắc cười nhẹ, lướt tay lên phím đàn, âm thanh rung động lòng người giai điệu réo rất thiết tha.

Nhưng hắc không biết, tiếng đàn của mình lại đánh thức tiểu phượng hoàng đang ngủ trưa. Tiểu phượng hoàng lần từ trên cây xuống, chống nạnh tức giận quát Quân Minh: “Này người tính không để bản công chúa ngủ à?”. Tiểu phượng hoàng nhìn hắc, lòng âm thầm bay mất tên tiểu thần kia.... đẹp quá! Thượng thần Quân Minh không hề biết tâm tư tiểu phượng hoàng trước mặt, chỉ thu đàn lại, mỉm cười: “Hóa ra là Phượng Thanh công chúa của Thiên Đế đang nghỉ trưa! Tại hạ làm phiền rồi!”

Một chữ làm phiền nói ra, lại là làm phiền nhau cả đời này. Hai ngàn năm sau kể từ lần gặp mặt ấy, đến khi Thượng Thần Quân Minh ôm tiểu phượng hoàng vào lòng ngắm cảnh ở Giao Trì, tiểu phượng hoàng vẫn còn nhớ: “Phu quân! Là ngài lúc trước nói làm phiền ta, vậy ta cho phép chàng làm phiền ta cả đời”. Đôi mắt híp lại vui vẻ, Quân Minh ngắm nàng cười khoe môi cong lên. Làm phiền nàng, làm phiền cả đời này không buồn.

48. Chương 48: Hạ Mẫn Nhi, Hạ Mẫn Chính, Dương Tuệ, Beishi

Mẫn Nhi thần thờ nhìn bàn trang điểm, nàng vung tay gạt hết mọi thứ trên bàn xuống. Nàng tức giận vô cùng, phụ hoàng ép gả nàng cho hoàng tử Diệp Kiến Ninh, nàng không thích hắn.

- Mẫn Nhi!

Beishi vén rèm ra bước vào phòng Mẫn Nhi, nàng vỗ vai cô gái nhỏ. Không nói nhiều lời chỉ nói một câu:

__ Là tiểu thư chuyển lời từ Thiên Giới, muốn muội kết hôn với nhị hoàng tử Việt quốc Diệp Kiến Ninh. Tiểu thư sẽ không hại muội đâu!

Mẫn Nhi lau nước mắt, người ấy đã muốn vậy thì nàng sẽ kết hôn. Đến khi nàng nhận ra, hóa ra trong buổi bán đấu giá ngày hôm ấy, Diệp Kiến Ninh đã yêu nàng ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, lặng lẽ dõi theo nàng từ xa. Nếu không phải biết Napi mua nàng, hẳn cho dù mất cả mạng cũng phải đưa nàng theo. Đó là chuyện của nhiều năm sau, khi mà Mẫn Nhi đã yêu hắn nhiều hơn cả tính mạng mình, khi mà con cháu của hai người đều đã đông đúc không kể siết, Diệp Kiến Ninh mới thổ lộ với nàng. Lấy đi bao giọt nước mắt của mỹ nhân ngư, Napi quả không lừa nàng, nam nhân tốt như thế, lấy được chàng chính là hạnh phúc nàng chờ mong.

Beishi khoát tay Dương Liêm ngao du tự tại, sống một cuộc đời vô lo vô nghĩ. Trước khi tiểu thư qua đời, đã tẩy đi huyết kết khế, cho phép anh em Dương Liêm tự do, tiểu thư vẫn luôn chu đáo như vậy, để lại bên cạnh Beishi người chăm sóc. Dương Liêm ôm nàng thật chặt, để đầu nàng dựa trên vai mình, hắn hỏi:

__ Beishi! Nàng có hạnh phúc không?

Beishi không trả lời hắn, mỉm cười ngắm hoàng hôn buông xuống. Cầm lấy tay hắn viết mấy chữ, bàn tay Dương Liêm khép chặt hạnh phúc nở nụ cười ngọt ngào. Nàng viết: “Có chàng là tất cả hạnh phúc của thiếp!” Hoàng hôn phủ lên hai người họ, ấm áp bên nhau đến bạc đầu.

Dương Tuệ cau mày nhìn hài tử trước mặt, nàng nghiêm khắc khước từ yêu cầu đi chơi của hài tử. Nhưng đứa trẻ bướng bỉnh vẫn cứ mè nheo, nàng nói

__ Hạ Dương Thần! Nếu con còn tiếp tục, mẫu thân sẽ đánh đòn con.

__ Nàng tính đánh đòn ai?

Hạ Mẫn Chính giải vây cho con trai, ôm hài tử phụng phịu vào lòng. Lại nhìn thê tử tức giận trước mặt.

__ Là chàng nuông chiều con!

Hạ Mẫn Chính nhìn bộ dáng cáo trạng của hai mẹ con y hệt nhau. Lòng không khỏi buồn cười, hôn lên mặt con trai cùng thê tử một cái. Cười hào sảng ôm cả hai người ra ngoài.

__ Hôm nay trung thu, chúng ta ra ngoài chơi nào!

Hài tử nào đó vỗ tay hoan hỉ trong lòng cha, thê tử nào đó nghiêng răng với phu quân nhà mình. Tiểu thư người có nhìn thấy không? Tuệ nhi rất hạnh phúc, tiểu thư người có nhìn thấy không?

49. Chương 49: Quỷ Diễm Và Vô Thần Y

4. Quỷ Diễm và Vô Thần Y:

v

Mọi thứ xung quanh ta đều đã phai nhạt, ta sống lâu như vậy để nhìn bọn họ rời xa ta. Trúc Cơ, tiểu tinh linh ra đi mang cả trái tim già nua của ta đi, tiểu tử Hàn Long cũng đi theo nàng, tên tiểu tử ấy vẫn ngang tàng như vậy, ra đi vẫn muốn độc chiếm nàng. Dưới tán hoa hải đường kia, Napi con gái nàng tiên Dật Hy đi trước, một kiếm xuyên tim lấy mạng Dật Hy, ta biết tại sao Napi làm như vậy. Napi cũng đã giết tứ đại đường chủ của Tử Thần Cung, uy lực mạnh mẽ, kết thúc sinh mệnh của bốn kẻ đáng chết ấy. Napi cầm kiếm, mũi kiếm dính đầy máu tươi, cả người toát lên vẻ ma mị tàn khốc. Nàng giết bốn đồ đệ của ta, bước qua xác chúng ta đến trước mặt ta, nói với ta năm chữ rồi bỏ đi:

__ Là chúng giết mẫu thân!

Nàng bước qua ta, không ngoái đầu lại, ta cũng không dám nhìn theo. Một mối lửa thiêu xác bọn chúng! Để thế gian không còn thấy đến sự tồn tại của chúng nữa! Ta xóa tên bốn Tử điện, bỏ đi bốn cái tên Linh, Sa, Hoa, Huyền ra khỏi Tử Thần Cung. Vĩnh viễn không cho phép bất kỳ ai nhắc đến tên chúng. Hiểu Linh, thông tuệ như nắng mai chiếu tỏa lòng người. Nam Sa, mạnh mẽ bất khuất nhưng phải luôn nhớ điểm dừng. Bạch Hoa, trắng tinh khiết không có nghĩa là nhu nhược yếu đuối. Huyền ta không còn gì để dạy chúng nữa. Bốn cái tên, bọn chúng không xứng với bốn cái tên ấy.

Vô Thần Y thường xuyên lui tới chỗ ta uống nước, đánh cờ vậy. Ta biết tâm trạng của lão cũng không tốt hơn ta, Napi qua đời không lâu, đại đệ tử Hàn Quân gắng gượng được ba mươi năm thì mất. Anh em nhà Hàn gia không phụ lòng Napi, cai quản thế giới này rất tốt, có điều chúng không lập hậu, không người thừa kế. Lão hồ ly mất đi hai đệ tử mình yêu thương nhất, một phần nào ta cũng cảm thông với lão vì ta cũng đã mất Trúc Cơ!

Một ngày, Tử Thần Cung đón vị khách cũ, nàng vẫn dùng nụ cười ấy để gọi ta hai tiếng: " Sư phụ!" Rồi quay sang Vô Thần Y bên cạnh quỳ xuống kêu hai tiếng: "Mẫu thân!". Vô Thần Y ngượng ngùng nhìn ta đỡ Trúc Cơ đứng lên. Hóa ra ra....

Thiên giới bốn vạn năm trước

Hồ ly lông đỏ kiêu ngạo khoe chín cái đuôi của mình trong nắng, sưởi ấm bộ lông của mình. Ta Diễm Y khoác trên mình trường bào màu đen tuyền, nhàn hạ đi đến ôm tiểu hồ ly đỏ rực kia vào lòng. Tiểu hồ ly bị ta thu phép liền hóa thành cô nương xinh đẹp, mái tóc đen tuyền xỏa ra như suối, tức giận trừng mắt với ta.

__ Người lên thiên giới làm gì? Mau cút về địa giới của người đi!

Ta cười thoải mái, áp chế nàng trong vòng tay, cưỡng hôn nàng ngay giữa thanh thiên bạch nhật. Và rồi có thai Trúc Cơ, là thần nữ thiên giới lại tự ý qua lại với thần địa phủ, sinh hạ xong Trúc Cơ, nàng bị buộc phải xuống phàm trần chịu phạt. Chỉ cần vượt qua, hôn sự của ta và nàng mới chính thức được công nhận. Ta không yên tâm, hạ phàm cùng nàng, ký ức bị phong ấn nên chúng ta không nhận ra nhau, nàng lại còn bị biến thành nam nhân, đối với hồ ly chín đuôi như nàng không phải chuyện khó. Chỉ khi ta gặp Trúc Cơ, con gái mang hình dáng của nàng như đúc, tâm hồn ta rung động mãnh liệt. Trúc Lam thì ra người ta yêu luôn là nàng!

Diễm Y ngồi trong lương đình ôm Trúc Lam say ngủ, từ ngày khôi phục thân phận nàng vẫn luôn thích ngủ như vậy. Hắn đắp thêm áo choàng cho nàng, hôn lên vàng trán nhỏ bé ấy.

" Tìm người ở nơi đông đúc

Hóa ra quay đầu trong nơi đèn hoa tắt

Dáng hình nàng luôn ở bên

Gặp nhau sinh yêu, sinh hận, chỉ biết từ nay không biệt ly"

__ Hoàn Toàn Văn __

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-vuong>